

திருச்சிறம்பலம்.

திருமயிலை கல்பகம்.

பிரசை-அஷ்டாவதாநம்

சபாபதி முதலியாரவர்கள் மாணுக்கர்.

திருமயிலை விதவான,

சண்முகம் பிள்ளையவர்களால்

பரிசோதிக்கப்பட்டு,

கடியூர் - சு. சொக்கலிங்கம் பிள்ளையவர்களால்

எம்பரர் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

சோபகிருதுஸ்

மகராவி.

Copy-right Registered.

உ

வேலுமயிலுந்துணை.

சிறப்புப்பாயிரம்.

திருமயிலை வித்வான்,

சண்முகம்பிள்ளையவர்கள் மாணாக்கரும்,

சென்னை எஸ். பி. ஜி. ஹைஸ்கூல தமிழ்ப்பண்புத்தருமாகிய

கா. நமச்சிவாய முதலியார் பாடிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாகிரிய விருத்தம்.

சிலம்பகந்தோறும் விளையாட்டயர்க்குனைத் தருமயிலைத்
தேவதேவன, கலம்பகத்தைபரிழைதபுத்துத்தருதியெனக்கமழ
சீர்கததினோங்கு, மிலம்பகமேபுனைமாபிற்றோனறியோன சொக
கவிங்கவேந்தலகேட்பத், தலம்பகருமிருமையினுமபுகழாமென்ற
துசெய்துதநதானமமா.

அனையனியாரெனினறைதுமாறுமாடுகத்திறைக்கேய
னபுபூண்டோன, முனிவிகந்தெற்கிலக்கியமுமிலக்கணமுங்கனிவி
னோடுமொழிபுரீரான, கனிமொருமுமமையுங்கனியக்கவிபாடுங்கவி
நலத்தோனகறறாங்கென்று, உனையவடக்கமுங்கூடப்பொருதுஞ்
சண்முகநாமத்தழகியோனே.

சுணபதிதுணை

திருமயிலைக்கலம்பகம்.

காப்பு.

கட்டளைக்கவித்துறை.

கயிலைக்கிறைவர்கபாலீசர்தஞ்சொற்கலம்பகமயா
னயிலைபயிலுமறிவுபெற்றோதவமிர்தவலவி
குயிலைத்தழுவியசிங்காரவேலறகுயாதுணையா
மயிலைப்பதிவளா குஞ்சாச்செஞ்சரண்வாழ்த்துவனே.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிநு.

பூத்தாடும்பயின் மலராறபுசிப்பான்மயிலுருவாய்
நீத்தாடுமபுருமகநிராதனிரநவிரிஞ்சனினை
காதாடுமவருநிரெனுமயிலேசனகலம்பகதனை
கூத்தாடுமபிள்ளைதிருவடிமலரைமுடிசூட்டிக்கெ

நூல்.

வண்ணகவொத்தாழிசைக்கொச்சகக்கவிப்பா.

சீர்கொண்டசூர்மறையுநதெள்ளமுதப்பெருங்கடலவாழ
காரகொண்டமணியணண்கடவுளருந்தொழுதிறைஞ்சப்
பொன்னிமையப்பொருப்பரசனபுரிதவத்தாறுதித்தருளுங்
கன்னிமையனறுங்கூந்தறகவுரியுளங்களிசிறப்பக்
குரகதமேழுறப்பூட்டுங்கொடிஞ்சியநதேர்விலகவிரி
மரகதப்பாசடைப்புன்னைவளர்மயிலையுறைதனையே.

செலகாலமெதிரகாலந்தெரிநதுயிர்களனைத்தினுக்கும்
பலபோகந்தனுகாணமபடைததும்வினைபயகுப்பறிநது
யீங்கிதுநாமிழைத்தடினமேலிலேதுறுமெனறெண்ணுது
தீங்குபுரிநதிமேவேதனசெய்தவினைக்கீடாக
வாங்கவன்றனணிமுடியோரைந்தினிலொன்றினைநீக்கி
யோங்குகபாலீசனைனவொருநாமதரித்தனையே.

இவை ஆறடித்தாவுகள்.

ஹருயயஸககலமபகம.

தென்னிலங்கைவாழ்நிருதன்றிறலழுங்கத்திருந்துசெய்
மின்னிலங்கைவாயரவின்மேனடித்தாற்கீதனையே.
புயற்றினமார்பொழின்மயிலாபுரியிலரனிசிவிரத
மியற்றினரெமபதத்துறைவரெனத்திருவாய்மலர்த்தனையே.
பற்றியவித்திடுஞ்சூரப்பனைப்பன்முனைசாட
வெற்றியயில்சின்காரவேலவனுக்கருளினையே.
உலந்தரனையெனப்பாவினொருங்கிமையோரபயமிடச்
சலந்தரனைமிடல்சாயத்தடிந்தருளிச்செய்தனையே.
ஓராழியினைவிரும்பியொளிர்விழிசாத்திடாறும்பா
னீராழியினில்வளருநெடியோனுக்களித்தனையே.
நாரங்கநதனிலணிகதுநடுங்கமுனிவராவிடுத்த
சாரங்கநதனைநினதுதனிக்கரத்திற்பிடித்தனையே.

இவை ஈரடித்தாழிசைகள்.

மடநடையனமெனநடையினிருடியா
மடவியர்மனைதொறுமேபவிபுரிந்தனை.
கடிகமழ்கமுகிநெறெழதருகளமிசை
கடலிடைபடுநெடுமரவிடமணிகதனை.
அடலகெழுதடமதினமிடைதரவிடைவள
ரடையலாதிரிபுரநீறெழுமுனிகதனை.
இடியொலிபடருறவெடிபடுகளைசூர
லெயினனதுருவொடுகானிடைநடந்தனை.

இவை ஈரடி அராகங்கள்.

உலகநீயொருவனென்றுரைக்குமாயினை
அலகிலாவுயிர்க்குயிராகினின்றனை.
வன்புசெயைமபுலபாகையைமாற்றினை
இன்பமுநதுன்பமுமெனதெனறோதினை.

இவை நாற்சீரடி அமபோதரங்கம்-பேரெண்.

கதாமறைச்சிலமபினைக்காநிற்பூண்டனை.
அதாபுலியதளிநையரைமிறமுங்கனை.

திருமயிலைக்கலம்பகம்.

முதுமையொடிளமைமுக்காலுந்தனை.
பொதியிருட்கரியுரிமுழுதுமபோத்தனை.

இவை நாற்சீர் ஓடி அம்போதாங்கம்-அளவெண.

அறநெறிமுழுதும்விரித்தனை.
அடியவர்வினைகடொருத்தனை.
மறைவளாசடி லமுடித்தனை,
பெருமைகொள்சபையினடித்தனை.
முறைநிறைமனனிலுதித்தனை.
முயலகனமுதுகினமிதித்தனை.
இறையவளுறையுமிடத்தனை.
இணையகறிகிரிடத்தனை.

இவை முச்சீர் ஓடி அம்போதாங்கம்-இடையெண.

நிறையளித்தனை-பொறையளித்தனை-
யளித்தனை-அறவுளத்தனை-மறைவளாத்தனை-
விசைத்தனை-ஆறணித்தனை-நீறணித்தனை-அற
யாயின-ஏறுகத்தனை-மாறிகுத்தனை-இல்லதாயின.

இவை இருசீர் ஓடிப்பதினாம்போதாங்கம்-அறநெண.

எனவாங்கு-தனிச்சொல்.

கயிலையிறகவினசெயமயிலைமாறகறி
கனியிதழுடனுண்டினிதுறைதேவ
நாலவகைத்தோற்றப்பாலவகைப்பிரித்த
வெழுவகைப்பிறப்பினொழிவறமுழு
யெழுந்திடறகரிதாயழுந்திடக்கூட்டி
திருவடிபிழையாவொருபெருந்தனமை
தழைத்தருளிதுகாணவிழைந்திடுமவரமே.

(1)

இவை ஏழுடி நிலைமணடி லவாசிரியச்சுரிதகம்.

வெண்பா.

மேலானதெய்வமினிமேதினியிலவேறுண்டோ
நூலானதுபுகருணைபெருகுநாலை

ருமயிலைக்கலம்பகம்.

வேதங்கடநதுநின்றான்மேவுமயிலாபுரியான்
பாதங்கடநதுநின்றானபா. (2)

கூட்டளைக்கலித்துறை.

பாரிடஞ்சூழ்தொளியெணமுத்தம்னுமபசிபபுண்ணை
வேரிடங்காணிகொண்டாமயிலாபுரிமேவினரே
லாரிடநதோற்றுமெழிலவளாமேனமைகண்டாய்ந்தலவோ
சீரிடங்கொண்டவுருமாறிமாரனறிநிகின்றதே. (3)

அறுசீர்க்கழிநெடி ஸடியாசிரியவிருத்தம்.

தேங்கமழுமலாச்சோலைத்தெனமயிலாபுரிவாழநதேவரேநீ [தீர்
ரோங்கிவருமறவிதனக்கொருவருக்குங் கிடையாதவொருநாளீர்
பூங்கமலமலர்சொரிந்தபூவாளிதனையொரித்தீர்புயியினமீதே
யீங்குமதுசெய்கையினாலுமக்கடிமைபடுவொரிபாவந்தாமே. (4)

எழுசீர்க்கழிநெடி ஸடியாசிரியச் சந்தவிருத்தம்.

தானவருந்தொழிமேவியிருந்ததயாநிதிரண்பர்கபாலீசர்
வானிமீர்கின்றபுன்னுகவனநதனிலவாவிருங்கினிலவாழ்நாராய்
நானவரினபுதுநாளினவினறனநாதாமறந்தனாரீரே னுங்
கூனவிளம்பிறைமாருதமுங்கொடிதாயவருகின்றதுநீரே. (5)

பதினான்குசீர்க்கழிநெடி ஸடியாசிரியவிருத்தம்.

கூரிருக்குமவிழிமலைமடநதையொருகூறிருக்கவதிசீதளங்
குலவுகங்கைமுடிமீதுவநதுகுடிக்கொண்டிருக்கவுமவளங்கெழுஞ்
சீரிருக்குமவடிவம்பசந்தொருபுறஞ்சிவநதுவிரத்ததினற [கே
றிவிழித்தவுமையோகியென்றுதுஞ்செயவாடாவமித்தெனசொல
னாரிருக்குமுதனனமறைக்கும்றிவரியதுண்பொருளதாகியே
யகிலலோகமுமளித்ததுயிரக்குயிரதாயிருந்தருளசெயையரே
யேரிருக்குகளின்பொருட்டினின்றுக்குமிந்திரையிருக்குல
லெழின்றுக்குமயிலாபுரிக்குளினிதாயிருக்குமகிலேசரே. (6)

பதினான்குசீர்க்கழிநெடி ஸடியாசிரியவிருத்தம்.

தாரேழுமருமநதன்றறுயலவரைப்பகைதழநதுலகமொரு
குடைநிழற் - நங்கவிலிதரசாள்வாபொன்னுலகைபாள்வொளிர்

திருடியிலேக்கலம்பகார்

தணகபிலைகாணிகொளவா, காரேழுமவெள்கக்கவின் சென்றுங்கு-
முறகறையரமகளிராகாதட்-கைத்தலந்தனிலயாமெடுத்ததுவளநு
கிரிறகளிந்தமுதமுறுவரலபோ, லோரேழினிசையமைத்தினன
ரம்புளரவளரொள்ளொளித்தமபிமிளிநு-முயர்மவுனியிமையவர்க
ள்கறபகபூமாநிபொழியாதெழுநுபொழிப, வாரேழ்வகைபபெ
ருமபிறவினோயதோததருளவணிமயிலேவிற்பிறகு-மகிலாண்டநா
யகாதிருப்பணிசெயக்கருதியனபுகூதருமவாகனே. (7)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

அல்லொன்றுதிருமிடற்றாரணிமயிலைபபதிவாழுமையரெ
ய்யும், வில்லொன்றுகாததெடுத்தவேடனைக்காயந்தனரென்றுவி
ளம்பிநின்ற, சொல்லொனறிவவுலகதனிறகேடபதலலாலவரொ
ழுக்களுசோதித்தேமால், வல்லொன்றுமுலைசசுவடுமவளைத்தழு
மபுந திருமாபில வயங்குநதானே. (8)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியச்சுந்தவிருத்தம்.

தாடரத்துவைத்துநெக்குடைநதிடக்குடைநதுபை
தாதணைநுறவுகொபுளித்தெழுநதுகணமலாக
கோடுதோறுமவிளரிவணடினங்கனிந்துபாணசெயுப
குளிரவளங்கொணமயிலைநாதோதெநிறதுகூறுவீ
ராடகத்தொடிக்கையாலணைத்துமுதநமிடடிவ
ளழகிருந்தபவளவாயினமுதவூறலுணடிமுற
நேடுவானவாககிரங்கிரீகுடித்தநஞ்சினுந
தீயதோதெவிட்டுமோதிருவுள்ககுறிப்பதே. (9)

பன்னிருசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

ஏராரிளவெணமதியமணித்திருக்குங்கோவேகருக்கீகாவை
யெளிதிற்கழிக்கத்திருநோக்கமெனறுமளிகுமணிக்குன்றே
யாராவமுதையருடகடலையணிபிறகணிப்பகணமணியே
யகிலபுனங்களுநதுதிப்பவானேயுருமபசுந்தேனை
காராகண்டதாண்டகைமுக்கணாபவளவண்ணசெங்
கயலாவிழிக்கறபகக்கொடிசூழ்காவேயமராதொழுந்தேவே
தீராயடியெனகவலையினைத்தெளிவாருள்ளத்தெழுமொளியே
செந்தாமரைமெனபொகுட்டிலுறைதிருவாமுமயிலைபபெருவாழ
வே. (10)

கட்டளைக்கவிப்பா.

வாமுமவெள்ளிமலையொன்றிருக்கவும் வளரும்பொன்மலை
மேருவிருக்கவுந், தாழ்விலாதகுபேரனுநதேவரீர் தமதுதோழமை
யாகியிருக்கவு, மாழிசூழ்புவிமீதிவறம்புரிந் தருளமா துமிருக்கவுமா
நதிசை, யேழுஞ்சூழ்மயிலாபுரியையரே யிரக்கவந்தெடுத்தாரை
செய்யிரே. (11)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாகிரியவிருத்தம்.

எடுத்தயாககையினபயனபெறுகின் றிலரெறிதிரைக்கடனமேற்பா
மடுத்தவணடின்மேழிசைபயிறருமதுமலாபபொழிவவாவி [ண
யடுத்தெனமயிலாபுரியிலனுறைநதானந்தபபெருவாழ்வு
கொடுத்திடுங்கபாலீசனேநேசமாயககுழைவுடனபணியாரே (12)

நேரிசைவெண்பா.

பணியாமயிலைப்பரம்பொருளினபா வை
பிணியா வையுநதுரத்திப்பேர்க்கும-மணிகடுக்கை
வாசத்தனையமிழகுகுமவாசடைப்பொறபாதமலர்
பாசத்தனையமிழ்க்குமபா. (13)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாகிரியவிருத்தம்.

பாராதரவுபிறிதறியான்பருவமறியாள்பிறாக்குறியா
மாராதரவக்கடலனல்பாறசெறிமாருத்ததிறகுடைநதாளென்
றாராதரவாயெடுத்தாரைப்பாரணங்கிறகடுத்தகுணங்களெலாம்
பேராதரவுகுழியிருக்குமபெமமானமயிலைப்பெருமாறகே. (14)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாகிரியவிருத்தம்.

கேதனாகனலகினிலலமவரக்கெழுமியதுயாதீபபான்
போதநாயகனமயிலைவாழநாயகனபுவனநாயகனபோநத
வேதநாயகனமெயப்பொருணாகனவிரிஞ்சனமா லபணியாத
நாதநாயகனகிலலோகமுநதொழுநாயகனிவனருனே. (15)

புயவகுப்பு-ஆசிரியவண்ண விருத்தம்.

குரைகட லிடியென வருமதகரியினை
மெற்றிப பற்றிப பிடித்தடாந்தன

இணையடி பரவிய வடியவா மிடிதனை
 யெட்டுத திக்கப புறத்தெறிந்தன
 எழுதரு முமையவ னிணைமுலை தழுவி
 னிப்பற் நிப்பல புவிக்கிரங்கின
 இலகிய சுவைதரு பதிகவின னிசைபொழி
 யிச்சித திச்சித கிசைக்கநின்றன

குரைகழ விகழவுசெய தெழிலபெறு மசமுயல
 குறறத திற்குத தலைக்கரிந்தன
 கொலைபுரி மறவியை வலனுறு புவிமிசை
 குப்பற றிடடுக் கிடககவெனறன
 குலவிய விரணிய னுரமடு குருதிசு
 டிததுக கொட்புற் றதிர்த்துவிஞ்சிய
 கொடுவெறி யுடனெதிர வருமரி முகனுடல்
 கொத்திக் கொத்திக கிழித்தெறிந்தன

கரைபொரு கடல்விட மமுதுசெய்
 கட்டுச் சித்தத் துயாக்களைந்த
 கயிலையை யகழ்பவ னெருபது கிரை
 கத்தச் சறறுக் கறுத்திருந்தன
 கனிவுட னிருதொழி லரியயன் மனண்டை
 கற்பத துப்பொற புறத்தழைந்தன
 கருதர மகளிராக னிருபுடை கவரிக
 ரத்திற் பற்றிச் சுழற்றினறன

விரைகம ழிதழிவெண் முகையவிழ் தளவொடு
 வெட்சிப பிச்சித் தொடைக்கிசைந்தன
 மிகுமதி நிறையுள முனிவரா மடவியா
 வெட்கிப புக்கப பனிகுருகின்றன
 விரவிய குளிப்பனி மிடைதரு தமனிய
 வெறபைப் பற்றிக் குனித்திருந்தன
 விரிபொழி னிலவிய மயிலையி லிறையவா
 வெறறிக கொற்றத திருபுயங்களை.

(16)

வெண்பா.

புயங்கத்தரித்தபுனிதனைப்போற்றாசீர
 வயங்கத்தரித்தசெந்நெனமானுந்-தியங்கி

ஈ

திருநாயிலைக்கலாபகம்.

யிருப் பார்மயிலேயிறைவனுக்கொன்றியும்
விருப்பா பார்விணனாளுவார்.

(17)

கட்டளைக்கவித்துறை.

வாராருங்கொங்கையுமைக்கொருபாகமவகுத்தனித்தார்
நீராருங்கையுங்கேளாவுபாயநினைதலவோ
வேராருறுபிணிற்கெலலாஞ்சிறந்ததெனமகிழ்ச்
சீராருஞ்சென்னியிற்றென்பயிலேசர்முன்சேர்த்தியதே.

(18)

பதினாஞ்சுசீர்க்கழிநெடிலடியாகிரியச்சந்தவிருத்தம்.

தேவதுருமியுடன்செயங்கொள்பேரிகையும்திர்
திடவிளங்குபொன்னிழைத்தசின்னமோடுகளமு
மேவிராகமோடுவேடம்விட்டிரென்றிசைத்ததால்
வெட்கிலீரிகைக்குநிறதவிருதுமக்கடுக்குமோ
பூவின்மேலுறைந்திருந்தபோதனுக்குமஞ்சிரம்
பொருந்திற்றகுமோவெனுமபொருமைவந்துவினைதலாற்
பாவமுங்குறித்திடாதுபதறியொன்றுகிள்ளினீர்
பாலலோசனத்தரேகபாலகைத்தலத்தரே.

(19)

மடக்கு-ப. னிருசீர்க்கழிநெடிலடியாகிரியவிருத்தம்.

தள்ளிடக்குதாராவேதளிராகைமலாபபந்தாராவே
தவழ்வெண்ணிலவேதணியாதேதளருமிகள்சந்தணியாதே
துள்ளுமபுனற்பைந்தடங்காவேதுயரமுள்ளத்தடங்காவே
துளிகொண்டெழுந்தமருங்காரேதுற்றுமலரின்மருங்காரே
பிள்ளைச்சுருமபார்கழநீரேபெருகுமவளுக்கழநீரே
பிறங்குங்கடல்வாயிரங்கலையேபிரிந்தோர்கொருகாலிரங்கலையே
வள்ளகமலமபயிலனமேமறந்தாளிவளுணபயிலனமே
வளரும்புனனைவனத்தாரேவழங்கார்கொன்றைவனத்தாரே (20)

தவம்-அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாகிரியவிருத்தம்.

தாவுமரிமான்கிடந்தவனமீதிற்சருகருந்தித்தயங்கைத்தீயி
னாவிலொருவிரலுன்னிதின்றுமுயனறருந்தவங்கணயநதுணை
பாவிவருமோகமதமாச்சரியமொழிந்தினைததபடிவத்தோரே
தேவன்மயிலாபுரியைச்சித்திப்போமெனினவினைகள்சுருதிப்போ
மே.(21)

கட்டளைக்கவித்துறை.

போதரிகுங்கவகைசூழமயிலேசன்பொற்றாமரைத்தா
ளோதரிக்குங்கிடையாதருணைக்கமவநனனையென்று
மாதரிக்குங்கரமஞ்சேலஞ்சேலென்றபயநல்கும
வாதரிக்குங்கருஞ்சமேதஞ்சமாவதென்மறறிலேயே. (22)

நேரிசைவெண்பா.

தெள்ளமபுனற்கங்கைசேர்மயிலேநாயகனை
புள்ளினேநதிடுகவேதகவாய-கள்ளவிழம
வண்ணையேகொணடுவணங்குகவெனகைவளாமுக்
கண்ணையேகாணுகவென்கண். (23)

வஞ்சிவிருத்தம்.

கண்ணுமாவியுமாயினு, னண்ணலன்மயிலாபு
யென்ணுவாவினையாவையும், விண்ணிலோடு

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிப்பவிருத்தம் கழிங்குண
திண்ணமயிலேவணங்காரபோற்றிராக்கவலையுடன்பாய
நண்ணுநதுயர்க்கடற்படிவாயநாடிததிசைபாததேடிவநது
தண்ணமபுழுகுமபனிநீருஞ்சாத் துமவிருப்பாவிருப்பாழுதுங்
கண்ணுமுறங்காயுனக்குமரக்கலமேமணநதாதணநதாரே. (25)

கட்டளைக்கவித்துறை.

ஒதிச்சிறந்திடுவகண்ணைகனலகையிலோங்குமழு
பாதத்தமுதநதருமதிதேயத்தபழிநின்றதா
கோதற்றமேனமைவளாமயிலாபுரிகோயிலகொண்ட
நாதற்கருளவைத்திருக்குமிடநதனைநாடுவனே. (26)

வண்டுவிடுதூது-நேரிசைவெண்பா,
ஏங்கிப்புனமலைக்கனைத்தேனெனமாபிற
ளுங்கிறகிறதகொன்றைததாராமலைவாங்கிப்
பறந்துவருமோமயிலேபபைமப்பாழிறநேணுண்டு
மறந்துவருமோமாடுதமா. (27)

எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாகிரியவிருத்தம்.

மாமருவுற்றினிதிருந்துகிருததஞ்செய்யு மயிலையினிலொரு
பொழுதுவாசஞ்செய்தே , டீபாமனிதர்கொடுமபாவமுரிந்தாரே
னும்பொள்ளெனவே துள்ளியடன்போதுமுன்னஞ்சேமருவித்திரி
சூலங்கரத்திலேநித் திருமுகத்திற குறுவெயாவுதிகழநதுதோன்
றக், காமரொழிறகற்பகப்பூங்கொடியினோடுங் கபா லீசரோடிவரக்
காணலாமே. (28)

சுருத்ததமிழிசை.

காலையம்புயஞ்சொரிந்தமுருகுயிர்க்குமதுவெனக்
கலங்கநெஞ்சகயலேவென்றகணகணீரததுமபிட
வேலைமீதெழுந்தநஞ்சுடனபிறநதுவகதிமெ
வெண்ணிலாநெருபடிலேவெதுமபிவாடஞாயமோ
வாலகோமளச்சுதாசுரபபெணிரதநிதமிடு
மயிலைமாநகாக்குள்வாழமவாசரேயுலாசரே
யேலவாரகுழற்கண்மங்கைநேசரேயெழிற்கபா
லீசரேயருட்கனிகதிலங்குமெய்ப்பிரகாசரே. (29)

கட்டளைக்கவிததுறை.

பிறைமுடிக்குஞ்சடையாரடியார்தமபெருமபிறவித்
துறைமுடிக்குநதிருநோக்குடையாரருள்குழமயிலை
நறைமுடிக்கும்பொழிந்தையங்கிள்ளைகாளுள்ளகணபுவைத்தென்
குறைமுடிக்குமபடிக்கூறீரமகரக்குழைச்செவிககே. (30)

பதினான்குசீர்க்கழிநெடிலடியாகிரியவிருத்தம்.

மணிகொண்டவண்ண னுநதண்ணெ னுங்கமலத்தின வாசம
புரிந்துபிரியா - மறையோ னுமவண்புயற்கிறையோ னுமவாய்மை
யெழின்மானவருமவானவருந், பணிகொண்டபாதலம்பூதலக
துறையுயிர்ப்பகுதியுந்குதியுறுமெய்ப-பணபுபெறவநதுநின னுதி
னமவணங்கிப்பணிந்துபறபலதுதிசெயு, மணிகொண்டதெனமயி
லேநாதனைக்கள்ளவிழுமமபுயமலர்பாரதனை - யண்டபகிரண்டமூத
ண்டமூடுருவிவளரணணநையஞ்சலிப்பாம, பிணிகொண்டபிறவி
ப்பெருங்கடறகுழிதனிறபெட்புறகொட்புறது - பேராதமெயஞ்
ஞானவமுதவாரிதியைப்பெற்றகருள்கிடைத்தருள்கீவே. (31)

வஞ்சிவிருத்தம்.

கதியும் பெறுவா-நீதியும் பெறுவா
ரத்பன் மாயிலைப-பதிகுண டவமீர.

(32)

வேறறொளிவெண்ணுறை.

பததிசெய்மயிலையிலவிதகாபதமலாபணியார்போ
லததமதனி லுறுகொற்றவாசிலதுகணடறியாரோ
சிததசனகணைதொனேததிருக்கினறேனே வ
திததிறமவருத்திமேயிருக்குநிசதுவே.

(33)

கலிலிலைத்துறை.

ஏதநீக்கிலலனபாகடுன்புறாத்தெழுங்காலன்
வாதைதீர்த்திடுமயிலைமாநகாபபெருவாழுவேயான்
காதலாறகுடியிருக்குமிகுதாமபைகவிடுங்கால
பாததாமரைதனிவிடங்கொடுபபதுனபாமாமே.

பதினான்குசீர்க்கழிவெடி லடிபாசிரியவிரு

ஆரிருக்குமலாசோதிருச்சடிவையயோயும்புசெய்கைநா [பொன்
னறிவனைவ கணைதொடுத்து மாரனவரவனறு கண்ணினைவிழித்தி
னரிருக்குமவரிதவமுநகிரகரொடுபறத்திடருங்கவே
நண்ணுமுபபுரமுனவென்றசேவககைபபதானியேமுடிந்ததா
லேரிருக்குமமுநெடியசூலமேனெடுத்துவிண்ணிலசுமக்குமீ
ரெனனபாவமில்லேதனுமக்குரைசெய் ரெழிநகடிலிவக்குவொன்
வாரிருக்குமுலேமலைமடநதைமணவாளசுநரரேதிரு
மகளிருக்குமயிலாபுரிக்குளருளவந்திருக்குவிநைவாதமீர. (35)

அறுசீர்க்கழிவெடி லடிபாசிரியவிருத்தம்.

வண்ணமபசுநதயிலையெடுத்துவளைததுமலாவாளிபைத்தொ
டுத்துத், துண்ணென்றனங்கனவரிலவேறுதுணைபிமமயிலையிடுகு
ண்டோ,பண்ணன்புறமஞ்சிறைபளிகளடைநதாதனைநதினனிசை
பாடுந, தண்ணமபசுநதேதெழுதித்தித்தாரீர்மோகநதீரீரே. (36)

பதினமூன்றுசீர்க்கழிவெடி லடிபாசிரியச்சத்தவிருத்தம்.

கருதாமகளிபகரங்கணமீதொளியிரித்திர்சிலவுமிழ்சுன்றசாம

ரை கவினொசெழுந்தகின்றுவானவாதுதிசூற, வரிமொடுபிரமன்வ
ணங்கிணைமுழுவருடவினொவிசெய்சிவந்ததாளின ரலைகடலவரு
விடமுண்டநாயகர்மயிலேச, நிருவிழிசொரிபுனலகிநதுதாரைகளி
ணைமுலைமுழுகிவழிநதுவிழ்தர விளகிலாமனதுபிரிநதுபோயினா
கழியூடே, குதுகுலமறவருகொண்டேலகிறைமுருகவிழமலாசொ
ரிகண்டேலபிரி குநர் துயரறிதருமனறிலேகடனுரையீரே. (37)

கட்டளைக்கவிப்பா.

கண்மொசர்க்கரைதேனினினித்திடுங்
காமாமெனகுதலைசகிறுமெனமொழித
தொண்டைவாயகுகிளிவாடித்தவித்திடத
துயயதென்மயிலாபுரியையனை
மண்டுதீமபுனதகங்கைவிரவியும
வளருஞ்சுந்தரகிரணமருவியு
முண்டிருந்தவிடத்தினமகிமையோ
வுளங்குளிராதருகாதிடுமுணமையே. (38)

எணசீர்க்கழிநெழலடியாசிரியவிருத்தம்.

உருமலர்க்கணைத்தழங்கிலக்கமாயவெதுமபிரீ
டொவிவடங்குகிநதுசாரதுலாநதுவாய்புலாநதுகின்
நிருமலாக்கணீரதுமபவெண்ணுகின்றதுயரீ
டெழிலவளங்கொணமயிலையினகணிரையருதுகுருகுதாள
அருமலைப்பெணுரமிசைக்கலந்தசெப்பெனத்திரண
டணிகலஞ்சுமந்தெழுந்தினருளசுநதுபெருநிடு
திருமுலைப்பாலமுதமுண்டுபாடலசெய்தசெந்தமிழ்த
தேனுநாநதிருந்தவண்ணலசெஞ்செவிகுகிசைப்பிரே. (39)

அமமானை-கவித்தாழிசை.

விலவநதிருச்சடிலமேவுமயிலாபுரியார்
செலவந்தழைத்துகிறைசெலவாகாணமமானை
செலவந்தழைத்துகிறைசெலவையாமா
விலவங்கடோறுமிரப்பரோவாமமானை
விரந்தாவிதிதலைவந்தேறலாலமமானை. (40)

அறுசீரககழிநெடி லடியாசிரியவிருத்தம்.

மானிருக்குங்கரதலத்தின்மரகதபபைவகிளியிருக்குமறறோ
கையிற, றேனிருக்குங்கருங்கூரதறசெஞ்சடையுஞ்சோரதிருக்கு
ஞசிரத்தினமீதி, லானிருக்குஞ்சநிதியிலருளிருக்குநதிருமுகத்
திலகத்தினீயகா, நானிருக்குமவர்ககரியநாமயிலையினிவிருக்குநா
தனறமேக. (41)

எணசீரககழிநெடி லடியாசிரியவிருத்தம்.

தண்ணித்திலமணியேயொளிதனைவிட்டகணமணிப
தவமுமபருவனேயேநிறைதளருஞ்சரிவனேயே
பண்ணித்தருமயிலாபுரியணணறகொருமொழிநீ
நவிலபபெறுவேனோதனிகவிலபபெறுவேனோ
யுண்ணிறகுறுகிளியேயுடலகணணித்தெறுமொளியே
யுறவிட்டழைகுயில்மகளறவிட்டனகுயிலே
விண்ணிறசெலுநாராயதுயாபெண்ணிறகருளகூராய
விளாமெயக்குருகீரையிவணமெவிவிறகுருகீரே

அறுசீரககழிநெடி லடியாசிரியவிருத்தம்.

குனிகுமபுருவககொழுங்கயறகடகுமுதவிதழத்தெனம
யிலைவளா, பனிகுபகுமக்கொங்கையையிடப்பாறபரிததாருள்ள
மபொருந்தாரேற, றொனிககுத்தெனறறமேகடவிசசுருமபுமுரலை
ங்கணைதொடுத்த, யினிககுத்தவாக்கொண்டனங்கனவரினிலியா
ரிவருக்கணிபாரே. (42)

எணசீரககழிநெடி லடியாசிரியசசுரதவிருத்தம்

இனியிருக்கினுலறிததுமெட்டொணாததான
ரிருதயத்திரககமினறெனசசடாடவிககுளே
குனியிருக்குமவெணபிறைககொழுந்தனறவழ்திடுங்
கொடியமாருத்ததொடுங்குலாவின்னறுவருதலாற
றனியிருக்குமங்கையாக்கிருக்கவிறதவூது
தக்கதன்றிதனறியாயிரத்தலைபபொனமாசுண
கனியிருக்குமாழிவாயினகாநினைந்ததாதலான
ஞாயமுண்டோமயிவிருக்குமபுமுரலை. (43)

அணசீரககழிநெடி லடியாசிரியவிருத்தம-பாண.

இருசரணமயிலேசா புகழ்பாடியின் னிசையாமெடுக்கும பாண
பரிசிலதுபக நெனாடுங்கெனநேனவிழித்திடுமீமாராககவென
[௮
டிருகுசினக் களிநென்றே நெவ்வாற்றிற் பிடித்ததெனசபிரிதமீத
நினாளு, வருமொருமா தங்கமென்றே னங்கமெலாமகிழ்ச்சிதாடி
வருகினாளுே. (15)

எணசீரககழிநெடி லடியாசிரியச்சந்தவிருத்தம.

வைகலகதருமொனறுகைகலகதேசனா
வாசனாசிறதபுள்ளை வனமவிளங்குமீசனா
மெயகலகதுபுகழ்சொரிநதுபாடுகின்றபாணனயான
மேவிவந்தபரிசுகணடிராசினெனறுவீணை
கைகலகதுபாடணபுசெய்யவிந்தவயலினைக்
கடநதுநினறுபார்மலாததடங்கிடங்குகவினுமேற
பொயகலகதமொழிசொலாதநிறைமனததாமயிலேகாண
புறுவைகொடிதானையானபெறுவைகொடிபாடியே. (46)

எணசீரககழிநெடி லடியாசிரியவிருத்தம.

ஏராருங்கற்பகப்பூங்கொடிவாமத்தி
விடங்கொடுநனகுயாநதுவளாநதிடநண்பூந்த
காராருங்கண்டருயரண்டாபோற்றுங்
கபாலீசாசநிதியிறகவினுந்தோத்த
நீராவொருபோதுமுகிததூய
நீறணிந்தநிருமலனைநினைக்கினேனாக
மராதபெருமபிறவிககடனினமுகித
தினையார்களினையார்களிசைத்தானே. (47)

எணசீரககழிநெடி லடியாசிரியச்சந்தவிருத்தம.

நாதனைந்துமகாரததுகாரதேதாவியின் றுகுயிலகவிபிருந
தே, கோதுமெனறளிரகணமீதுமிடைந்தேகூடுதணபொழிவினா
மெகிழ்ச்சி, சீயதமின்றிவளரஞ்சிறைவண்டேயீசாதென்மயிலே
நேசமெலிந்தே, சீதவார்குழலபசுத்தனென்றேசென்றுகண்டு
தொழுவென்னுரையினறே. (48)

மதங்கி-அறுசீர்க்கழிநெடி லடியாசிரியவிருத்தம்.

இலங்கையரசிருப துதோனெரிதா வன்றடர் த் தமயிலைசன் றாய
வலங்கெழுசீர்புகழபாடிவளாமறுகிலவினையாடுமகங்கிபாரே
துலங்குமுகவசிகரங்கண்டெமதாவிபதைததேதாடிச்சேராதேநீர்
கலங்கவசிகரமெடுத்துக்காட்டி வருகின்றதெனனகணக்குத்தானே. (49)

எண்சீர்க்கழிநெடி லடியாசிரியச்சகதவிருத்தம்.

குண்டலநதிகழந்தசைநதுநினநிலங்குநாதனார்
கூறுமேவதகீதனாருளிரகபறையாதனா
வண்டலபுகொன்றைமலைவிண்டைகொண்டசெஞ்சடை
மயிலைநதாசெயலநிந்தென்மயலபரிதகூறுவீர்
கண்டலநதுறைக்கணினநிநங்குகின்றவனநிலகாள்
கழியினமீனருகதுகின்றகுருகுசாளவிழமுதை
விண்டலநதபங்கயப்பொருட்டிற்றங்குபவளவாய்
மிளிரபகம்பொனொளிதழைநதுமின்னுதூவியன் (50)

வலைச்சியார்-அறுசீர்க்கழிநெடி லடியாசிரியச்சகதவிருத்தம்.

வியலேறுசெழுந்தளிர்கள்விரிவொழிலசூழ்திருமயில்
புயல்வறுகருங்கூகதநுபுனமுறுவலவலைச்சியார்புலகளையாவும
மயிலேறதடநதுவநதுமணிமாடவீதியிறகணவலைப்பவீசி
யயலேறுகழியிருக்கவாவிமினமீனபிடிக்கவந்ததழுகிதாமே. (51)

நேரிசைவெண்பா.

ஏதுமொழியாமலெடுத்தநுகாவதுபொற
காதிவருபவிடத்தைக்கண்டஞ்சி-மேவதெனநி
விண்டோலாநிடிசுநதுவேண்டலலாலேவறுதெயன
முண்டோமனமொழிவா. (52)

கட்டளைக்கனிததுறை.

உரைநதேகிடகருமயனமானமகுடமுறைததுரைததுக்
கரைநதேமயிலைபெருமானடிதொழுகநிலதநிலை
யிரைநதேகிடகருங்கலுழுவந்தினைநதவமொலாம
விண்டதேகிடகருங்கலுழுவந்தினைநதவமொலாமதிமீய. (53)

ஆயச்சியா-அறுசீர்க்கழிநெடிலவிருத்தம்.

ஏவலருமவிழியுமையாளிடப் பாகாமயிலேசெழுநினமுதூ
ரிற், கோவலர்தமமடமயிலேயமுத குடமூன்றெடுததுக் கொண்டு
போந்தீர், பூவலரும் கருங்குழன்மேற் பொருந்துகுடமவிலேயென
னபுகலவீர்பின்னர், மேவலருமிருகுடமும் விற்பீரோற்றிறந்துவி
லைகாட்டுவீரே. (54)

கனவுநிலையுரைத்தல-கட்டளைக்கவித்துறை.

வினையாழவீடுதருமபெருமானவியன்மாமயிலே
யனையாயுறைதற்சரியார்மடியிலணைத்துமுத்தந்
தனையாழமுதமெனத்தநதனாவிழித்தேன்றணித்தேன
வினையாதனைநினைந்தேனோமுன்னியெக்கேரமுமே. (55)

கொற்றியா-அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாகிரியவிருத்தம்.

முரசதிருநெடுவீதிவளாமயிலாபுரிவேதமுதலவனவாய்கத,
குரவமலர்தொடையான்றன புகழ்பாடித்துளவமணி கொற்றியா
ரே, வாமதிபுமுகமீதின்மாலகாட்டிப்பொனகூட்டிலருந்தீரமாரி,
லரவசயனமுங்காட்டிற் பள்ளிகொள்ளவாருமென்போமன்பாயத
தானே. (56)

கட்டளைக்கவித்துறை.

தானவந்திருத்தெனனையாட்கொள்ளுநாதன்றயங்குபுக
தேனவந்திருத்தமொழிபாகன்றெனமயிலேசெனொரு
மானவந்திருத்தகரத்தானடியேனமனத்திருக்க
வேனவந்திருத்தனையோநமன்றுதனெனவுரைத்தே. (57)

பிச்சியா-அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாகிரியவிருத்தம்.

ஏறிபுன்றடஞ்செஞ்சாணியிலகுதணபணகுழந்தென்று
கிறைதருமயிலேமுதூரெடுதெருவீதிமீதிற
றுறவுகொண்டாடிநின்றுதுணைத்தெழுநவர்க்கங்காட்ட
வுறவுகொளபிச்சியாரேயுமையெவரிச்சியாரே. (58)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாகிரியவிருத்தம்.

யரவராயினுத்தெனமயிலேசனறணிணைபடிபணிவாரேற
றேவராகுவாமுனிவாராகுவாதிசைமுகமமுதலான

மூவராகுவரிவர்ப்தஞ்சனித்ததென்முடிவிவின்புறுவிட்டிற்
போவராகுவரதுவிடுத்தவனியிற்புகுமவழியறியாரே. (59)

கைக்கிளை-கட்டளைக்கனித்துறை.

ஏத்தாதவர்கெஞ்சிலெட்டாதவிசனெமமானருள்போற்
கூத்தாவெணடினங்கூடதவிற்கின்றடிக்கோகனகப
பூத்தாமும்பூவிலவருமிருகோக்குமபுடைபெயரு
மாத்தாருமபொன்னணங்கல்லணமயிலைவளரமுதே. (60)

சித்து-அறுசீர்க்கழிகெடிவடியாசிரியவிருத்தம்.

அங்கயல்சேர்மலாவாவிபொங்கர்குழமமபொன் மயிலாபு
ரியிற்பமபிவாழவீர, வங்கமறிதிறைககடலெழுப்பியின்மீதுவன
மீதுமலேமீது வாசஞ்செய்து, நங்கணமரபினுக்குரியாகினிறகவ
கோடிசித்தா வித்தைதவிலவலலேக, தங்குமினோபபாயினேமரிடி.
சோழிகதாற்றருகுவேமபசியாதமருநுதானே. (61)

சித்து-கேரிசைவெண்பா.

தானேறிச்செலவந்தழைக்குமயிலாபுரி
லானேறினாஞ்சித்தரேமபபா-வானேறிப
போகதுபளிங்கைபுகழ்வெளளியாககிவைத்தேம்
வாயந்தகுளிகைகோமல. (62)

கேரிசைவெண்பா.

மன்னுமயிலேசனேககைவந்தகித்தினவல்லமையா
லநகிலத்திறகண்டமிருளாக்கிச-செனனியெலர்
நீராக்கிக்கண்ணெருபபாக்கிபபெண்ணுருவ
மோர்பாதியாக்கிவைத்தோமே. (63)

அறுசீர்க்கழிகெடிவடியாசிரியவிருத்தம்.

வைத்ததோரேசததார்க்குவருமபிநப்பதனைமாறறு
நித்தனவாழமயிலேமுதூரிலைபெறுகித்தரேமயாம
அத்திபூமபாவையாயவந்தவதரித்திடவஞஞன்றெம்
வித்தைபோலொன்றுகாழிலேவந்தகாட்டிடவுந்தோமே. (1)

ஊசல்-எண்சீர்க்கழிநெடி லடியாசிரியவிருத்தம்.

காதலுறுதேன்சொரிபூங்கடுக்கைபாடிக்

காராருங்கண்டாவருங்காட்சிபாடி

நாதர்பெருந்தொண்டைவளநாடுபாடி

நற்கனகமலைவளைத்தநலமும்பாடி

நீதிபெறும்வென்றிவிடைக்கொடியும்பாடி

நீழிவாழ்தருமவெண்ணீறுபாடிப்

போதுலவுங்கருங்குழலீராடிஞ்சல

புகழ்மயிலாபுரிபாடியாடிஞ்சல

(65)

எண்சீர்க்கழிநெடி லடியாசிரியவிருத்தம்.

சங்கிலிபொற்சரப்பணிதண முததமலை

தமனியக் கொங்கையிறவழ்நுதவிழ்ந்தேயாடச்

செங்கையினிலேந்தியபங்கிளியுமாடச்

செழுமபவளஞ்சரிகடகந்திகழ்ந்தேயாடப்

பொங்கெழிலுற்றதிகமின்னிறபொலிந்தேயாடப்

புனைநுதலினறுமணிப்பொற்கட்டியாட

வங்கயல்பாய்மலாத்திருவேயாடிஞ்சல

லணிமயிலாபுரிமயிலேயாடிஞ்சல.

(66)

எண்சீர்க்கழிநெடி லடியாசிரியவிருத்தம்.

ஆலவிழிக்கடை புளவாடிஞ்சல

அணிமகரக்குழையசையவாடிஞ்சல்

பாலொளிமூக்குறறிமின்னவாடிஞ்சல

பதுமமலா முகமவெயர்ப்பவாடிஞ்சல

ஒலிநூபுரமவிளங்கவாடிஞ்சல

லொளிர்கோலச்சிலம்பொலிப்பவாடிஞ்சல

ஏலநறுங்குழலிலங்கவாடிஞ்சல

லெழினமயிலையிளங்குயிலேயாடிஞ்சல.

(67)

கட்டளைக்கவிப்பா.

சகலவேதமளித்தவன பைநதுழாய் தனையணிந்து களித்த
வன்றன்மனத், தகலநின்றிடுமையனைப்பொய்கைகுழணி கொடண
மயிலாபுரிமெய்யனைப், புகலமேன்மைதருந்தருமங்களிறபுகதிசெ
ல்லப்பணித்திடுமவெங்கதிர்ப், பகலேநோக்கியதணபணிபோலவே
பாவநீக்கிப் பவிக்குமெயஞ்ஞானமே.

(68)

குறம்-அறுசூக்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

குதற்குமகட்கொடுத்தகுலகுறத்திநானம்மேயென்றன்குறிதப்
பாது, முகக்குறியிடைக் கணமிகத் துடிக்குதுனக்கதுவன்றிமுறத்
தேவைத்துப், பகுத்திடுநற்குளகுதனிலொறறைபட்டுவருகுதிதை
பாராய்நானே, மகுத்துவங் கொண்டிருந்த திருமயிலேசருன வா
சலவரக்காணபாயே. (69)

சுருத்தாழிசை.

பாலனுக்கிரங்கியன்றுபச்சி 1 த்தமொழுகிடும
பற்கறித்தெழுந்தனறபொறிபறக்கவரதுறுங்
காலனைக்கவிழரதுகுப்புறக்கிடக்கவெமபிய
கஞ்சநாணமலாபபதங்கருத்துணிறகவருள்செய்யீர்
ஆவிருநதுநாலவருக்கரும்பொருளபகாநதிடு
மையரே செய்மெயயரேவெவ்வனனி
சேலலம்புவாவியோடைசெழுமலாத்தரு
டிசைவிளங்குமயிலைமனறமிசைவிள

களி-அறுசூக்கழிநெடிலடியாசிரிய.

வரியரவமகிழ்ததணியுமயிலேசனகளியேம்யாமடத்துளே
நீர், புரிசிவபூசனையிபறநாம போதெலலாங்களினரோடிகலவிரு
ங்க, டிருமனையாவிழியிரண்டுங்கெண்டையனரோ சாராயநீண்
டிடாரோ, வுரிமையுயிர பெறுஞ்சைவருன விட்டாறபிழையாரோ
வுலகினமாதே. (71)

கட்டளைக்கலித்துறை.

உருதரங்காணிதுபோகுமுன்னேநலனுதுதிபெற
வருதரங்காநதிசூழ்மயிலேசனேவாழ்ததுநெஞ்சே
நிருதரங்காருடலபோலுமவினேநிகளநதனக்குக்
கருதரங்காணிதனீவரமாகக்கடிநதிடுமே. (72)

அடிமடக்கு-எழுசூக்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

கருத்தினைக்கருத்தைக்கவந்தனைகவற்சிகண்டனை கண்
டனைவிழித்தே, யெரித்தனையெரிவைதநிருத்தனையிருந்தாரெய்தி

னையெய்திலாதவரைச, சிரித்தனைசிரிககத்திருதலன்றிருந்தச்செய்தனைசெய்யவெங்கதிராகூழ், வருத்தனைவருமபொனமயிலையினமயிலையின்கனாமயிலைவாழாதனையே. (73)

கடைமடக்கு-அதுசீர்க்கழிநெடிஸாசிரியவிருத்தம்.

† தனிநணபுதுநாவாசனேதரிக்குங்களபவாசனே
தறுகணனுழுவைவாசனேதயங்குநதிரிபுரவாசனே
புனிதசிலையின்களமேபொருநதிவெனஞ்சகளமே
புகழ்பெற்றனஞ்சகளமேபோக்குமனவஞ்சகளமே
நினையினவருமெககாலுமேநீங்கியிடுமெககாலுமே
நிலவுமதியங்காலுமேநிகாக்குங்கமலங்காலுமே
யினையினமகவுமயிலையையெறியெடுக்குமயிலையே
ஈ * க * * * * * பிருககுமருமயிலையே. (74)

இடைமடக்கு-நேரிசைவெண்பா.

இருணமயக்கமெலலாமறநிமமாயவாழ்க்கைப
பொருளபயபதுண்போபுகலவீர-அருளபயக்கு
மாதிடத்தானமாதிடத்தாளவாழ்மயிலைமாமணியென்
நேரிசைத்தானபோதுமொளி (75)

எழுசீர்க்கழிநெடிஸாசிரியவிருத்தம்.

ஒளியுருவாதனைப்படைத்தமயிலைநாதருபயசாணாவிரதமோ
தியோரது, தெளியுருவாதாமபோகுமுன்னேசொன்னென்றென
நிசையோனவந்திவானநேமபிக்கணணிந, துளியருவிவீழவழுதி
டினுங்கேளானதொடுவானகைசகுலவியையிடுவாள்குழந்தேயளி
யுருகுதிருகுநெஞ்சைதஞ்சமாமென்றாசிப்பாயணிமலார்பூசிப்பா
யே. (76)

உளா-நேரிசைவெண்பா

பூசித்திருக்குருமபூமலருமேடவிழந்து
வாசித்திருக்குமயிலையே-நேசித்தே
யம்பெருமானையழகுபெறப்பிடித்த
வெம்பெருமானசேருமிடம். (77)

எழுசீர்க்கழிநெடிலடியாகிரியவிருத்தம்.

சோநதபராசத்தியருட்கருணைதோன்றத்திருந்துகுடிலையி
னாதஞ்செழித்துத்தோன்றத், தோயநதிமயிநதுவிறசாதாககயநதா
னேறோன்றத்துலங்குத்தவிதமையேச்சுரத்திறேறோன்றவாயநத
சுத்தமாயையுடன சுத்தநதோன்றவவைகலகதபிரவஞ்சமனைத்து
நதோன்ற, வாயநதபரஞ்சுடாதோன்றமபொழுதுகூடவநதுதோ
ன்றியதுதிருமயிலேமுதூர். (78)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாகிரியவிருத்தம்.

அயயவெணாடிருநீற்றினுனெறியானசுடாசெயவெணமதிவேணி
யையனவையமீன்றருளுமையவளொடுமமாநதினிதுறைகோயில
செய்யலாகதசெநதாமரைமலரெனசசிறையளிதிரண்டோடி
மையிலங்குகணமாதாவாணமுகம்பயினமயிலைமாதாகதானே. (79)

நேரிசைவெணபா.

தாதவிழ்பூங்கொன்றையணிதனமையனைத்தொழுகு
நாதனையெனகணமணியைநாவார-வோதுகி
ருணணினைநதீரலனீருறுமோபாகதிதா
ரெணணினைநதீரமணணியிருந்து. (80)

மறம-எணசீர்க்கழிநெடிலடியாகிரியவிருத்தம்.

அன்னிமிளிரவையவங்களுடன்போசெயது
தொலலரசொருகோடிசூழ்தகாவிணமேல
மன்னாதிருமுகங்கொண்டுவந்ததூதா
மறவாதமக்குறவுமுண்டோமயிலைமீதி
லென்னமதியாயவநதாயதூதனென்று
மெணனாகளியாக்கிணையாரிதனைக்கேட்டாற்
கனனிதனைமணமபேசுநாககுழங்குங்
கைதனைபுமிககணமேகொயவாமெய்யே. (81)

கைக்கிளை-மருடபா.

வனசமலரடியுமவையகத்திறேறயுங்
கனகமணிபபூணுங்கவினு-மினதாற்
றெருளுதிமயிலையிற்றெய்வமாதலலள்
மருவளாகூநதவித்திருநெடுநுதலே. (82)

கீட்டளைக்கலிததுறை.

திருகுதலைக்கண்டசரந்தரித்தசிவனவிழியாற்
கருகுதலைக்கண்டகாமாவெனக்கண்கலங்கிநின்று
வருகுதலைக்கண்டர்சூழ்மயிலேசாமனமிரங்கா
ரருகுதலைக்கண்டதின்னிபாளெனகொலாற்றுவனே. (83)

கார்காலம்-எண்சீர்ககழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

ஏலாறுங்குழுவிரதிமாரனபோசெய
திடவதிரததுகடனமுழுவமீட்டுங்காலம்
கோலமயிலசிறைகைவிரித்தாட்டுங்காலம்
குயில்களித்ததுக்கவாதுவாட்டுங்காலம்
ஆலவிழிசொரியருவிமாறியோடி
யாடவரைத்தேடிமனநாட்டுங்காலம்
காலகபாலீசாவரக்காணுவெனனைக்
கண்டுநின்றுகொண்டலபயங்காட்டுங்காலம். (84)

எண்சீர்ககழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

காரணிகளபண்களிரதுபாடுங்காலங்கதிராமணிப்பொன்னூ
சல்விளையாடுங்காலம், வீராவிநிவுறவுளத்திடுங்காலம் விரகமட
வார்குதவந்துகூட்டுங்காலம், ஆரிதழிமயிலேசாசூடுங்காலமணிமு
கைகள்விழ்துமணநீடுங்காலம், மாறனமலாக்கணைசொரிந்துபொழி
புங்காலமவசந்தக்காலமனனாளுயாடுங்காலம். (85)

எழுசீர்ககழிநெடிலடியாசிரியச்சந்தவிருத்தம்.

பருத்தாதரித்தேசுழித்தேறியந்தணமதித்தோணிசாடொ
ண்புனற்கூடனா, நிருப்பாவிருப்பாய்மயிறபூசைகொண்டேயிவட்
சோகலாரென்பொறுப்பாளசொலீர், திருத்தாமரைப்போதெனை
க்காணினின்பஞ்செழித்தூருநீள்கண்பசப்பூரவே, கருத்தானினை
த்தாநொருப்பாரியென்பெண்கணிககாலமாமவெண்பனிக்காலமே.

நேரிசையாசிரியப்பா.

காமாபூங்கமலமாமலாப்பொகுடடிற்
பொன்னிறத்தாவியனனமவீற்றிருக்கும்
வாவிசூழ்மயிலேயிறகாவியங்கருங்கட்
கற்பகக்கொடிபுடனபொற்புறவிருத்த

மணிபினைப்பணியாபிணிமனத்தனை
 பண்டருமழைவணடினமபுலமப
 மங்குலுற்றெழுந்தபொங்காகடோறுங்
 கொடுஞ்சிறைக்குருகினமொடுங்கினவிருபாத்
 தெறுங்கனறொழியிறகுறுகதுளிபிழிந்த்
 நறுகதணவாடைவருநடங்
 கொங்கவிழுகூரதற்கெனகொலாமினியே.

(87)

சந்தத்தாழிசை.

ஏடவிழ்ததுவிளரிவணடினங்கனிகதுபாடமுன
 னிலகுகினறபைந்தருககளிணாகிரிததுசொரிதலா
 லோடிவந்ததுசொரிந்ததுபோதலந்ததேதாவெனா
 வொளிவளைக்கைமின்னனார்களுனலரிமனனுமயிலையிற்
 றோடவிழ்ததமலலிகைச்சரமபுனைந்துமானமதந்
 தோய்ந்ததுணைநருமபனீர்கடொட்டனை
 லாடவர்பபுணாந்ததுமுத்தமிட்டனைத்திருக்க
 மயிலிருக்கும்விழியினுரைவெயிலுருக்குக

கட்டளைக்கவித்துறை.

காப்பிட்டபிள்ளைக்கறிக்கிச்சைப்பட்டுவைகைக்கடையின
 மாபபிட்டுகந்தமயிலேசரேமலையானவுமமைக்
 கூப்பிட்டிநின்றதுகுனிகதொருகோலக்கொம்பாற்றடவிப
 பூப்பிட்டகண்ணிசசயமாயினனமைப்பயலவண்ணனை

(89)

அறுசீர்க்கழிநெடிலாகிரியவிருத்தம்.

வண்ணம்பசந்தாளெனுமவார்த்தைவழங்காய்தேனேவறிதுமன
 முண்ணமந்தாளெனவுண்ணின்றருகுமனமேயுரையாயோ
 கண்ணனயனுநேதடியின்றங்காணவரியனாய்க்கயற்கட்
 பெணனுக்களியனாயமயிலேபிரியாதிருக்குமிராற்றகே.

(90)

சந்தவிருத்தம்.

† ஆரிதழித்தொடையாநாரிதழித்தொடையா
 ரைங்கணைவேள்செருவென்றிங்கணையார்குருகே
 பாருவரிக்கயலேபாயுமவரிக்கயலே
 பரிவினுறங்கிலமேபரியதிமிங்கிலமே

வாருததித்திரையேவந்திலந்திரையே
 மயிலையிலமபுயமேநீநறைபுட்குலமே * * * * *
 நோத்ததிருட்குலமேநீநிலந்திலமே * * * * *
 * * * * *
 நீன்பொழிலஞ்முலரேநீந்தரியாளலரே. (91)

கட்டளைக்கவித்துறை.

ஆசித்திருக்குமறிவரியானஞ்சிறையளிகண்
 மூசித்திருக்குமபொழிலஞ்முதலவனருள்
 பேசித்திருக்குமொழித்திடலாம்பெருமபுவிக்க
 ணேசித்திருக்குமுடலேசதமென்றுநீநிதமே. (92)

தழை-கட்டளைக்கவித்துறை.

மேடைக்குணமாமயினின்றூடக்கண்டவாமெல்லியலாம்
 பேடைக்குயிலுக்கருணமயிலேசனைப்பெட்டிறுநின்
 ணடைக்குமேற்குமணங்கேகமையெடுத்தேயருநதுங்
 கோடைக்குமாரிக்குமேமருந்தாமிக்குளிராதழையோ. (93)

நேரிசையாசிரியப்பா.

தழைசெவிபபுகாமுகத்தறுகட்சிறுகவுட்
 கைம்மாவினைதேரீஇச்செமமாநதிருநத
 கழைபுதாததுறுகனன்முழைக்கணினறெழூற்று
 வாலுகிராமடங்கலசாலவந்தியங்கும
 முளிபடுகானத்தொளியேவலெதிக்
 கடுவாரதுவழியடாபுனனீந்திப
 பொன்மதிலுடுத்ததென்மயிலேசனை
 நோனார்மனமபுரைபாணட்கங்குவி
 னையநீவருதியாயிற்
 பொய்பமெருங்குலுய்வதோவரிதே. (94)

சந்தத்தாழிசை.

விட்டிராடவிருகண்மீதுமயிலேநாடவறிவிலே
 யாடநெஞ்சிலவந்தடைநதுகாசமோடவே
 சிலைதளாந்துசுரணமோடமுரணறுங்
 வருமுனங்கடைக்கேனோடவருள்செய்வோ
 றங்கடந்தசேடனோடவருதியிற

செனித்தவேதனோடவஞ்சிறைப்புள்ளாடவெருவியே
துருவனோடொண்தெழுதுதுளபமாயனோடவே
தூத்தியோடுஞ்சமுண்டதூபகந்தாத்கரே.

(95)

இரங்கல-தாழிசை.

கந்தாங்கந்தனையனை தாமுத்தாடிமகிழ்பெருமான் கதிர்வெ
ணடிங்க, ஞந்தாங்கந்தியுமணிந்துகந்திரானடிக்காணுதுலைக்கேதே
டி, வந்தாங்காதிருந்ததிருமாலவணங் தாமதிவாங்கமயிலைபனப, ரந
தாங்கமாந்தனராலாற்றுவனோடபுனமலைக்கணங்குதாணே. (96)

சம்பிரதம-பதினாசுசீக்கழிவெழிலடிபாசிரியவிருத்தம்.

கைவிட்டுவிடவமாருலகமதகழ்து வாகடலிலிற்போ
விவனெடுங் - கனாகமாலவரைபோடுகயிலைமாலவரையுங் கந்ததி
டையெடுத்தாட்டுவன, பொய்விட்டபேருறை
கோளமுமபேதிபபனிப - புலவுதாறுவரியுத்தெ
புகலினிது விதையலவே, மைவிட்டாத்தகட
வாசமுரிந்துபிரியா-வளமருவுமாடமாளிகை
மயிலைமாநகரினமீது, மெய்விட்டபோதமமை
தமெய்பபொருளதாகினின்று- மெய்வளரானந்தவடிவா யிருந்தரு
ளுமவிமலாதமடைவிப்பனே. (97)

தலைவனகார்முதுறுதலகண்டு கூறல-

கட்டளைக்கவித்துறை.

பன்னாகமபூண்டபரம்மயிலைசன்பிரிந்துறையும்
புன்னாகச்சோலைபுதுமலாநோக்கிப்பொனபூத்திருந்து
தன்னாணிறையொடுகற்புடைமாதர் தனிபிடத்தின
முன்னாகப்போதலகனவா னுக்கென்றுமுறைமையனறே.

தூது நிலைமணடிலவாசிரியப்பா.

மையரிமதர்க்கட்செய்யவ-

நிருத்தமபுரியப்பொ-

பொனமதின-

கொரு-

திருமயிலைக்கல்பகம்.

னெண்ணமுடியாக் குங்குணெண்ணவிருந்தே
 யிடுக்கண்களை நுகுகொடுக்குமின்னருளெனத்
 தனசெயலவிரிதனுவஞ்சனைபுகன்ற
 ஐயநினனருளுரைமெய்யெனவிருந்து
 கைவளையிழந்ததைபயன்தென்க
 திருச்செவிகுரைத்தியாலவரிசசிறைபனமே (99)

அறுசீர்க்கழ்நெழ லடியாசிரியவிருத்தம்.

வரியாருமலாசசோலைவளாமயிலாபுரியானை வருமா தகக, வுரி
 பாளையோங்கு கபாலீசனெனுகுதெள்ளமுதையுள்ளதேதோகார,
 விரியாது போற்றினாகாஞ்சிவஞானமேபெறுவா செகத்தினமீது,
 ரியாதுபூமகஞநாமகஞபவீற்றிருக்கப்பெறுவாசிரே. (100)

வாழி.

வாழிநானமறைகளபோற்றவளாகபாலீசர்வாழி
 காழியாறகமுதமூட்டுவ கற்பகவலலிவாழி
 ஆழிசூருலகமவாழியறமுடையாரகள்வாழி
 கேழகிளாதருமச்செங்கோலகிளாபுவியகத்துவாழி.

திருமயிலைக்கல்பகம் முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீமெய்கண்டதேசிகாதிருவடிவாழக.

பாட்டு. வரி. பிழை. திருத்தம்.

௫௫ ௧௦ உறைதற்கரியார் உறைத்தற்கரிபா
 ௭௦ ௧௪ செய்மெய்யா செமமெய்யா,

† இக்குறியுள்ள எச்-கக ஆம்பாட்டுகளிற் சில சீர்களிறகு
 விட்டபாடவருகிடைத்தபடியே அச்சிட்டேன். தி-ச.

பாட்டுகளுள்.

சிலைதளாகதுசரண.

வருமுனங்கடைக்கணுட
 வங்கடந்தசேடனோட வுத்தியிற

நாரதர் கலகம்

முன்றும் பாகம்.

இது

சிறுமணவூர் - முனிசாமி முதலியார்

அவர்கள் இயற்றியது

இரண்டாம் பதிப்பு 1500-காபி

பதிப்பு

விலை ரூ. 6

1913

பென்கை

சிறுமணவூர்

முனிசாமி முதலியார் அண்டு ஸன்ஸ்

மொகலாபுரம்

சிவகாமி விலாச அச்சுக்கூடத்தில் பதிக்கப்பெற்றது.

கடவுள் தலை.

நா த ர் க ல க ம்

முன்றும் பாகம்.

1. நா த ர் க ல க ம்

நடக்கேதில் கானகுருமக காதல் காரகர் என்று புகழப் பெற்றுவரும் நா த ர் க ல க ம் கடவுள் மகாபிரஸயகிறகு முத்திய மகா கற்பாநில இவருக்கு நா த ர் க ல க ம் பெயரேகிடை யாது. செனெஸ்ரிகுத இருபகடுநா த சபாயகடுஞ்நா த முநகி சாமவேதநில ஒப்பற்ற வல்லோவினனு அப்போதிய ஆயிரந தெடரி அண்டங்களிலும் பல்லுயிரும பிரம தது மோகிநது லய மாகததக விலுக்கானததில் சிறுநத உபனென்னும் நகநுவுனுக் குப புகுதினாபபிறநது உபவருக்கனென்னும் திருநாமமுடைய வராய் ஐயாயிரநது நானகுநுயிரம் இராக தாள இயலிசை யில் மிகாசிறுதவரென்று எல்லாத் தலத்திலும், எல்லாயாதநி லும், எல்லாச் சுபகாரியத்திலும் கீளுகானததில் ஒப்பாரில்லை யென்று சொப்பார்களு நறு எப்பாரிலும் கீர்த்திபெற்று வருகின்ற அக்காலத்திலே, பிரமசிவோஷ்டரெனனும் ஒரு பிரமணர்செய்த யாகததற் போபிருநது இவர் செய்த சாமகானத்து இயலிசை யின் சூழிலோசையை உன்னபடி இவ்விதென்று சூழிப்போடு கவ

னித்திருந்த மகா சுந்தரம்பொருந்திய ஒரு பிராமணக் கன்னிகை
யை வசியஞ்செய்து அவளைப்புணர்ந்து போயினன். இவைகளை
விழிகோசகாலும் மனகோசகாலும் உணராதிருந்த பிராமசிரேஷ்ட
சென்னும் பிராமணரானவா சினதசெழுந்த விழி நெரிதது
உறுத்துப்பார்த்து அடா உபவருகநா! நிலனு நிலனு காலெடா
தே! உன குலமெனை? உன தொழிலெனை? இப்பேர்க்கொத்த
மாயாக சமீபத்திலே பிரமகன்னிகையை சறபழிககத் துணிந்
தாயவா! அடா! காலகருவப்பிரஷ்டா! சங்கரம் பிறதவே!
(அடா து கொகவன படா து பதிவன) என்று சேட்டிலையோ
ராணசு, வடிரா! சாமல்வறியா! சொரியையபோன்ற மவுஷிபும்,
பிணையாபோலும் கொழியும், வில்லப்போன்ற புருஷமும், முல்
லைபோன்ற பாலும், ஸவியம் பானை பாவியும், ஆகாயவீதி
யில் கொல்லாடிய விபாலமான சிறமும் உள்ளையாலன்றோ
இப்பேருகையாக கொடுக்கலாத மேற்போதகனை இகோ சாபங்
கொடுக்கலாடென பிற சண்டாளா இன்னோடு உன்னுடைய அழ
கும ஆகாது மாதமா? தாபபோன்ற இறாமாபும் இப்பிறவி
பிராடு நகராகப் பாயா சூழ்ந்ததா? சூழ்ந்ததே பிறந்து எக்கா
வரு சமீபத்திற் குட்டையும நிலையு அலையககடவாய் ஒடி
பயிபா பட்டிடெனது சபித்தனா.

வெவ்வுற பிராமணதபசிவா கொடுத்தசாபத்தை தலைமேற்
கொண்டு பின்வரும் வாலாபியை பிடுகித்திருந்த உபவருககனை
ன்னும் வாலாபியானவன் பிளையத்திறகுப் பிடுதியகருப்பதத்தில்
சூழ்திரவ பணத்திற் பிறந்தனன். முன்பிறப்பிலகமநிருந்த வீணை
வெனவும் மாற்றாடென அவதாரஞ்செய்து பூவ ஜெனனத்தின்
புண்ணியவசம் தனக்குறிவாது காத துககொண்டமையால் மகா
தவ சிரேஷ்டனாகி நெடுமயாலம் அரிபதவங்களைச்செய்து பிரம
பாணச புத்தகாருவா சொருவாக்கத்திருப்பவும் யமுடனே பிற
ந்து தவசியும் கலசப்பிரியனுமாகி தடசப்பிரஜாபதி பிள்ளைகள்
யாவருகரும் ஞானோபநேசம்செய்து சிருஷ்ட தொழிலுக்குப்
பிரதிபுலனென செயதறினால் அதுகண்ட தடசன கோபிதது முன்
ஜெனமத்தில் பிராமணதபசி சபித்ததுபோலவே ஓய்நாரதமுனி
யே! நியெக்காலமும் சந்ததியிலலாமல் நிலயற் றலையக கடவா
யென்று சபித்தான். அன்றுமுதல் இவா திரிசிலாகமும் செல்
பவராகி, தான் காதிசேகடடதை பிறருக்கு சொல்லாதிருப்ப

தில்லை, தேவசபை ராஜசபை யாகசபை தவச்சாலைமுதலிய வெல்லாவிடங்களிலும் தடையினறி செல்லுமவரத்தினனாக ஒருசபையிற்பேசிய விரகசியத்தைப் பலசபையிலும் பலசபைகளிற பேசியதை ஒருசபையிலும் தேவலோகத்திற்பேசியதை அகரலோகத்திலும் அகரலோகத்திற்பேசியதை தேவலோகத்திலும் தவத்தோர் பேசியதை தானவருக்கும் சானவா பேசியதை வானவருக்கும் முடிபிட்டு இல்லாத சொல்லெல்லாம் கலைப்போல் நிரும்புது தீர்ப்போரைவிளக்கவும் தூதுபோகவும் பாயங்கள் சொல்லவும் வீணையில் ஒப்பாநூரிலாத பாண்டித்தியமுள்ளவரும் நாரதரேயாம். இந்த நாரதமுனிதான் பரீகிருஷ்ணவதாரத்தை சஞ்சனுக்குச்சொல்லி கலநமுண்டா நகினவர் இவா பிரமமானச புத்திரனாகப்பிறந்தபிறகு நாரதரெனற பெயர் பெற்றாறன்றி முநதிய ஜனமம் குத்திர ஆம முன்றும் ஜனமம் காநகருவருமாக.

நாரதா பூவ பிறப்பும் சாபமும்-முற்றிறறு.

2. நாரதர் இந்திராணி லக்ஷ்மி பார்வதி சரஸ்வதி இவர்களிடத்தில் செய்தகலகம்.

ஒருநாள் நாரதமகாமுனிவரானவா கொஞ்சம் இருப்புக்கடலை செய்துகொண்டு அதை இந்திராணி இடத்தில் கொடுத்து இங்கக்கடலையை வறுத்துக்கொடம்மா என்றுசொன்னார். அதை இந்திராணி வாங்கிப்பார்த்துவிட்டு சுவாமி இது இருப்புக்கடலையல்லவோ இது எப்படி வறுபடும் முடியாது என்று சொல்ல, அதை வாங்கிக்கொண்டு சரஸ்வதியிடத்தில் கொண்டுபோய் இங்கக்கடலையை வறுத்துக்கொடம்மா என்றுசொல்ல, சரஸ்வதிவாங்கிப் பார்த்துவிட்டு சுவாமி இது இருப்புக்கடலையல்லவோ இது எப்படி வறுபடும் முடியாது என்றுசொல்ல, நாரத மகாமுனிவரானவா அங்கக்கடலையை வாங்கிக்கொண்டு லக்ஷ்மியிடத்தில் கொண்டுபோய் இங்கக்கடலையை வறுத்துக்கொடம்மா என்று கேட்க லக்ஷ்மி அதை வாங்கிப்பார்த்து சுவாமி இது இருப்புக்கடலை யல்லவா இது எப்படிவறுபடும் முடியாது என்றுசொல்ல நாரதர் கடலையைவாங்கிக்கொண்டு பார்வதியிடம்போய் என்னிடத்தில் கொஞ்சம் கடலையிருக்கின்றது இதைவறுத்துக்கொடம்

மா என்று சொல்ல, பார்வதி அந்தக்கடலையை வாங்கிப்பார்த்து இது இருப்புக்கடலையானதால் வறுக்கமுடியாது என்று சொல்ல, நாரதர் அந்தக்கடலையை வாங்கிக்கொண்டு பூலோகத்திற்குவந்த அத்திரி மகாருவியினுடைய பத்தினியாகிய அநுசூயை அம்மணியிடத்தில் கொண்டுவந்து அம்மணி இந்தக்கடலையை வறுத்துக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கொடுத்தார். அந்தக்கடலையை அநுசூயை அம்மன தன்பர்த்தாவை மனதில் ஸ்மரித்துக்கொண்டே வாங்கி சட்டியில்போட்டு வறுத்தாள். அந்த அம்மணின் பதிவிரதா மகததுவத்தினால் அந்த இருப்புக்கடலையானது நன்றாய் வறுபட்டது. அதை அந்த அநுசூயை அம்மன கொண்டுவந்து நாரத மகா முனிவரிடத்தில் கொடுத்தாள். அவர் அதை வாங்கி ஒவ்வொன்றாய் கொறித்துக்கொண்டே முறையே பாவதி, லக்ஷ்மி, சாஸ்வதி, இந்திராணி ஆகிய நாலவரிடம்போய் எந்தாய்மராகளே அடியேன் கொண்டுவந்த இருப்புக்கடலையை என ஆசைதீர உண்பதற்கு வறுக்கமுடியாதென்று தாங்களா நாலவரும் ஒரேமனதாய் என இஷ்டத்தை அபலமாகிவிட்டார்கள் அல்லவா இதோ என இஷ்டத்தைப் பூர்த்திசெய்வித்த உததியை என்னென்று புகழுவேன எனறுசொல்ல, சுவாமி இதையார் வறுத்துக் கொடுத்தது என்றனார். அம்மணி பூலோகத்திலிருக்கிற அததிரிமகா ரிஷியினுடைய பத்தினியாகிய அநுசூயை அம்மன வறுத்துக்கொடுத்தாள் என்று ஷேமுவரையும் முகநாணசசெய்து நாரதமகாமுனிவர் போய்விட்டார்.

லக்ஷ்மி பார்வதி இவாகளிடம் செய்தகலகம் முற்றிற்று.

3. நாரதரால் தீரிமுர்த்திகள் சிசுக்களானவை.

இவ்வாறு நாரதமுனி செய்த கலகத்தினால் பார்வதிதேவியானவள் நம்மைவிட பதிவிரதா சிரோமணியும் இருக்கின்றாளோ? எனச்சினந்து அவளைக் கற்பழித்துவர வேண்டுமென்று தன் நாயகனாகிய பரமசிவனிடத்திற் சொல்லினள். இலக்ஷ்மியும் அப்படியே அவளுடைய கற்பைக் கெடுக்கவேண்டுமென்று தன் நாயகனிடத்திற் சொல்லி மகாவிஷ்ணுவை அனுப்பினள். சரஸ்வதியும் பிரமனிடத்திற் சொல்லி அவரையும் அனுப்பினள். இவ

ர்கள் மூவரும் சனித்தகவியாய்ப் போகும்போழுது மகாவிஷ்ணும் பரமசிவனும் ஒருவர்க்கொருவர் சந்திக்க மகாவிஷ்ணு பரமசிவனை நோக்கித் தாங்கள் எவ்விடம் போகிறீர் என்று கேட்க, நான் பூலோகத்திலிருக்கிற அதிநிரமகாருஷியினுடைய பத்தினியாகிய அனுகூல அம்மனுடைய கற்பை யழிக்கப்போகிறேன் என்று சொல்லிவிட்டு, ஓ எங்கே போகிறீர் என்று மகாவிஷ்ணுவைக் கேட்க நானும் பூலோகத்திலிருக்கிற அதிநிரமகாருஷியினுடைய பத்தினியாகிய அனுகூல அம்மனுடைய கற்பைக் கலைக்கத்தான் போகிறேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு இருவரும் போகும்போது, பிரமனும் அவன் டகரில் வந்தா இந்த இரண்டு பேரும் பிரமனைப் பார்த்து நீர் எங்கே போகிறீர் என்று கேட்க அவரும் அப்படியே சொல்ல, ஆனால் நாங்களும் அந்த அதிநிரமகாருஷியினுடைய பத்தினியாகிய அனுகூல அம்மனுடைய கற்பைக் கெடுக்கத்தான் போகிறோம் என்று மூவரும் (தொண்ணாறு) (90) வயதுசென்ற நுலிகள்போன்ற கபட வேடங்கொண்டு அந்த அம்மனிடத்தில் தள்ளாடித் தள்ளாடிப்போய் அம்மனை எங்குடாகும்கவுடபசியாயிருக்கிறது சொஞ்சம் அன்னம்பாலிக்க வேண்டுமென்று கேட்க மகாபாங்கியமென்று சொல்லி அந்த அனுகூல அம்மனானவள் பதிவிரதா சிரோமணியானதால் பெரியோர்களைச் சற்றிவந்தா நமஸ்காரம் செய்தனள். அப்போது மகாவிஷ்ணு வானவா அம்மணி எங்குக்கு ஒருவிரதமுண்டு அப்படி செய்துவிட்டான் சாபபடுவோம் என்று சொல்ல, அப்படியே செய்கிறேன் அக்கிரதத்தைச் சொல்லுகளைன்று கேட்க, மகாவிஷ்ணு வானவா அந்த அனுகூல அம்மனைப் பார்த்து எங்குக்கு அன்னமிடுமோது நிர்வாணமாக இருந்து அன்னமிடல வேண்டும் இதுதான் எங்குடைய விரதம் எனறனா. ஆனால் நல்லதாகட்டுமென்று சொல்லி வீட்டுக்குள் போய் அவர்கள் பெரியோர்கள் அல்லவோ ஏதாவது விரதமிருக்கும் என்று நினைத்துக்கொண்டு சேலையைக்கொடுத்து வைத்தவிட்டு தன்னுடைய கூந்தலை அவிழ்த்து விட்டுவிட்டாள். நீண்ட கூந்தலானபடியினால் பாதம்வரையிலும் மறைத்துக்கொண்டது. அன்னத்தை எடுத்துக்கொண்டு வந்து மூவருக்குக்கும் பரிமாறினாள். அப்போது மகாவிஷ்ணுவின் குழ்ச்சியால் பெருங்காற்று வீச கூந்தலானது சற்று விலகிற்று உடனே அனுகூல அம்மனானவள் இதேது இவ்விட

த்தில் காற்றடிக்கவேண்டிய காரணம் என்னவென்று தன்னுடைய ஞானதிருஷ்டியினால் பார்த்து இவர்கள் மூவரும் நம்மைச் சரபழிசகவந்த சேவாகள் என்று தெரிந்துகொண்டு பாலகுடிக் கும் இளங்குழந்தைகளாகச் சபித்துவிட்டு உடனேபோய் தன்னுடைய சேலையை எடுத்து உடுத்திக்கொண்டனர்.

இப்படி இருக்க நாரதரானவர் பாவதி சரஸ்வதி இலக்கியி இந்த மூன்றுபேர்களிடத்திலும் போய் உங்கள் நாயகர்கள் மூன்றுபேரையும் அந்த அத்திரிகாருவியினுடைய பத்தினியாகிய அநுசூயை அம்மன இளங்குழந்தைகளாகச் சபித்துவிட்டாள் என்று சொல்லவும், அவர்கள் மூவரும் ஒன்றுகூடி அந்த அநுசூயை அம்மானை எப்படி நாமபோய் கேட்பது என்று விடியற்காலையில் வந்து அநுசூயையினுடைய வீட்டுவாசலைப் பெருக்கிவிட்டுப் போய்விடுவார்கள் அநுசூயைஅம்மன இதேது தின நதோறும் யாரோவது நம்முடைய வேலையைச் செயலுவிட்டு போகிறார்கள் என்று ஒருநாள் கார்த்திருநாள் அவர்களைப்பிடித்து என்னகோரிசொல்கைபடுகொண்டு நீங்கள் என்னுடைய வேலையைச் செபதுவிட்டுப் போகிறீர்கள் என்றுகேட்க, அம்மன இவ்விடத்தில் குழந்தையாகிக் கிடப்பவர்கள் எங்களுடைய நாயகர்கள் ஆகையினால் எங்களுடைய முந்தாண்பிணைத் தாவேண்டுமென்று இரந்து கேட்க அநுசூயை மனமிளக்கி மூவரையும் குழந்தைவடிவதலவிட்டு தேவர்களாகுமாபடி மாற்றிக்கொடுத்து விட்டுப்போய்விட்டாள் பிறகு அவர்கள் தங்கள் தங்கள் யதாஸ்தானத்துக்குப் போய்விட்டார்கள்.

நாரதரால் திரிமூர்த்திகள் சிக்ககளானவை முற்றிற்று.

4. நாரதர் நமஸ்கரித்து செய்தகலகம்.

ஒருநாள் இராவணன் தசமதமகாராஜனுடைய குலத்திலே பிறந்த யாவர்களிலும் சிறந்த சாததியுடையோமகிமையும் பலமும் செளரியமும் பொருத்தியிருக்கும் அனரண்ணிய மகாராஜனைப்பார்த்து நீயெனக்குத் தோற்றேனென்று சொல்லுகிறாயா அல்லது யுத்தமபண்ண வருகிறாயா என்ன சொல்லுகிறாயென்று கேட்டான் அதற்கவர் அவனைப்பார்த்து எங்கள் குலத்

திலுள்ளோ ரொருவரும் ஒருகாலத்திலுங் கேட்டறியாத பொல்லாதவார்த்தை சொன்னாயல்லவா ஆனதால் என்னுடையசேனையும் உன்னுடைய சேனையும் ஒன்றோடொன்று யுத்தமபண்ணச் செய்து நாமிருவரும் படைததுணையில்லாமலே தனித்துப் போர்செய்து வல்லமையறிவோமென்றுசொன்னார். அதற்கு இராவணனுஞ் சமமதித்தான்.

அப்படியே அவர்கள் சேனைகளியாவும் ஒன்றோடொன்று சமூத்திரம்போலக்கலந்து மிகவுங்கொடுமையான யுத்தம் செய்து மடிய, அவர்களிருவரும் ஒருவரோடொருவ ரெதிர்த்த யுத்தமபண்ணத் தொடங்கும்பொழுதி லிராவணன் முதற்ப் பலபலவித மாயுள்ள இலக்கு பாணங்களை யேககாலத்தில் சரவருஷமாகப் பொழிந்து அநேகஞ்சேனைகளும்டிய நொருங்கினான். அதுகண்டு அனரண்ணியராஜனு மிராவணனுடைய சரீரமும் விமானமும் எவ்வளவு தெரியாமல் மூடுமபடி அநேகவித பாணங்களையும் பிரயோகித்து நொருக்கினான் அந்தப்பாணங்களையெல்லாத் தன்னுடைய பாணங்களினாலே அறுதது விலக்கி விமானத்தை வேகமாக முடுக்கிக்கொண்டு வரும்பொழுது பின்னுமநேக பாணங்களைத் தொடுத்தது அனரண்ணியராஜன் பாணமெடாதபடிக்குச் சரீரமுழுதும் ஜல்லடைக கணகளாகநதுளைததுத தாவிப்பாய்ந்து ஒருதண்டாயுதத்தினாலே யடிந்தான் அதினாலே சற்றுமூர்ச்சையடைந்த கிடக்கும அனரண்ணிய ராஜனைப்பார்த்து நீசெய்தசபதமெங்கே யுன்னுடைய பலமெங்கே நீ செயல்பெட்டு இப்படி விழத்தக்கதாக அடித்தது உன்னுடைய சேனைகளெல்லாளு சிவனாபின்னப் பட்டழியும்படியாகச்செய்து வெற்றிகொண்ட என்னுடைய திறத்தினைக்கண்டா யல்லவா? நீ யெனக்குத் தோற்றதற்குச் சந்தேகமில்லையென்று சிரித்து நிகழையாக விசுழந்து பேசினான்.

அதற்கு அனரண்ணிய ராஜா நீயிப்படியா நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறாய், ஜெயமும் அபஜெயமு மெப்படியென்றால் போர்களைத்தி லெதிர நிறகமாட்டாமல் முதுகுகொடுத்தோடினவனல்லவோ தோற்றவன். அப்படி யோடாமல் முன்வைத்தகாலப் பின்வாங்காம லெதிர்த்து யுத்தம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே மூர்ச்சையடைந்த வேளையிலே யென்னை நீதிதப்பிப்

பிழைபேசி யுன்னை நீயேபுகழ்ந்துகொண்டாய் காலகதியை யாவ
ருங் கடக்கமாட்டார்களானாலும் அதர்மம் நீர்தித்தபடியினாலே
என்னுடைய குலத்தி லீனிமிற்பிறக்குந் தசாத குமாரனாகிய
ஸ்ரீராமனுடைய பாணங்கனிவோ யுன்னுடையபத் துத்தலைகளும்
பணங்குலைபோ லுபட்டு விழக்கடவனவென்று சாபங்கொடுத்த
னார். அவர் கொடுத்த சாபத்தை யெள்ளளவுமெண்ணாமல் அவ்
விடத்தினின்று நீங்குவநுமபொழுது பின்னுமெதிர்ப்பட்ட அரசு
ராகனெல்லாரையும் கொலைசெய்து தழித்தான் அப்படி யநேகமான
ராஜர்களை யழித்தபெருமையினாலும் குபேரனைவென்று நவநி
திச செல்வத்தையுள் கொள்ளைகொண்டோபென்கிற பெருமிதத்
தினாலும் பிச்சு மகம்காரத்தை யடைக்கவனாக வருமளவில் அந்த
ராவணனாக தெதிராக நாரதமராமுனிவா வந்தார அவருக்குப்
சாரவத்தனங்கள் செய்து தேவாரீரிக்ருவந்த காரியமென்ன வென்
றுகேட்க, நாரதமகாரு ிரிவர் இராவணனைப்பார்த்துத் தனக்கு
நிசரில்லாத பலத்தைப்பொருதிய சிங்கமானது ஒருநரிபோடெ
தூக்கதுபோலவும் நீருமழுடைய பலசெளரிய பராக்கிரமங்களி
லே கொடியிலொரு பங்குககாகிலும் நிகரில்லாதவர்களாய்ப் பசி
யினாலும் வியாதிமினாலும் மூப்பினாலும் மறஅமுள்ள அநேகவித
மான தன்பங்களினாலும் மெலிந்து பலங்கெட்டு யமனுடைய
அஞ்ஞையைக்கடக்க மாட்டாதவர்களாகிய மனிதரைக்கொன்று
வெற்றிகொண்டதினாலே யென்னபுகழுண்டாகும். பினை யெப்
படி யென்றால் உலகத்திலே எல்லோருக்கும் பகையா யாவரும்
பயந்தரும்கு, பெற்றவன் முதலாய் பிள்ளைகளையிறையும் பிரித்தது
கொண்டுபோ டுங் கொடிய கூற்றுவன் முதலானவர்களை வென்
றல் அதனாலே பெருமை யுண்டாகலாம் எனவுசொன்னார். அது
கேட்டு நீர் சொன்னபடியே அந்த யமனைவென்று வெற்றிகொள்
னாதினோனென்று மிகவுழக்கியுமான கோபங்கொண்டான். அப்
படி இராவணனுக்கு யமனிடத்திலே கோபமுண்டாக மித்திர
பேதஞ்செய்து கலகமுண்டாகுகி நாரதமுனிவர்போயினார். அந்த
இராவணனும் அவ்விடத்தினின்று நீங்கி ஆகாசமார்க்கமாக
விமானத்தைச் செலுத்திக்கொண்டு யமலோகத்தைத் தேடிப்
போனான். இராவணன் யமலோகத்துக்கு வருமுன்னமே நாரத
மகாமுனிவா யமலோகத்துக்கு அதிசீக்கிரமாகப்போய் யமதரு
மராஜனைச்சண்டார். அவரும் மிகவும வணக்கத்துடனே அநேக

வுபசாரங்கள் புரிந்து தேவரீர்ப்பொழு திவ்விடத்துக் கெழுந்தரு
ளிய காரணமென்னவென்றுசேட்க, அதற்கு நாரதமுனிவர் யம
னைப்பார்த்துப் புலஸ்தியப் பிரமாவினுடைய குலத்திலேபிறந்த
இராவணன் பிரமதேவரிடத்திலும் பரமசிவனிடத்திலும் பெற்ற
வரத்தினாலே யெதிர்ப்பவ ரொருவருமில்லாமல் குபேரனைச் செ
யிதது'மறறுமுள்ள அநேகபாஜாகுகளையுமிழித்து வெற்றிகொண்
டோம். பூலோகத்தி லீனி யொருவருமில்லை தேவலோகத்திலே
சகலதேவர்களிலு மதிகமான பலபராகிரமம் பொருந்திய யம
னைச் செயித்தோமானால் மறறுமுள்ள தேவர்களும் பயநடங்கி
வணங்குவார்க ளென்றெண்ணி யுமமைத்தேடி வருகிறானும். அந
தவிருத்தாரதத்தை யுமக்குச் சொல்லவந்தோமென்று சொன்னான்.
அதுகேட்டு யமதர்மராசனும் அதிசயப்பட்டு தேவரீருடையகிரு
பை பொருந்தியிருக்குமென்கை யாவராலு மென்னசெய்யலாகு
மென்று நாரதமுனிவரைப் பார்த்தப்பிடிச் சொல்லி யுபசரிக்க
அவ்விடமவிட்டுப்போயினான். அந்தச்சமயத்தில் இராவணனுன்
வன் முன்பு தன்னுடனே யமனையிவ்விதங்கொள்ளுலே வெல்லவே
ணுமென்று நாரதா சொல்லியபடியே அநேக வபாயநந்திர பல
ங்களைச் செய்துசொண்டு தன்னுடைய பரிவாரசேனைகளுடனே
யமலோகத்திற் பிரவேசித்து வருமபொழுது பூர்வஜனமத்திலே
பாபத்துக்கேடுவான் ஸ்திரீகளுடைய மேகத்தினாலே காமவிகா
ரத்திலமுநதாத நல்லமனதை யுடையவர்களுடைய சரீரத்தை நிலை
யென நெண்ணாமல் அழியாத புகழாகிய சரீரத்தை விருமப்பிப
புண்ணியத்தையே செய்தோராகளும், அந்தபுண்ணிய தானங
களை யேற்றுகக்கொண்ட உத்தம புருஷர்களும், பிரமசுநியாசி
கள் வாசஞ்செய்கிறதற்கு மடங்களும்கிருகளுதன முதலானவர்
களுக்கு இடங்களுமுண்டாகக்கி கொடுத்தோர்களும், மோடை
காலத்திலே தண்ணீர்ப்பந்தா வைத்துத் தாகந்தீர்த்தவாசுளும்,
பனிககாலத்திலே குளிருக்கு வஸநிரங்குகொடுத்தோர்களும், இரு
க்குமிட மில்லாதவர்களுக்கு வீடுகொடுத்திருக்காச செம்மோர்க்
ளும்,வியாதிகளைத்தீர்த்த அசுசௌகியப்படுத்தி வைத்தோர்களும்,
அறியாமையினாலே முடரானவர்களிகழ்ந்தபேசங் குற்றங்களை
ப்பொறுத்துக் கொள்ளும் பொறுமையுடைய பெரியோர்களும்,
பிராமணரையும் பசுக்களையு மாபத்துக்காலத்தி லிரகித்தோராக
ளும், சுவர்க்கலோக வாசிகளாய்ச் சுவர்ணமயமான மண்டபங்

களிலே வீற்றிருப்பதைப்பார்த்து ஆச்சரியத்தையடைந்தப்புறம் போகும்பொழுதில் உலகத்திலே பொருளுக்காசைப்பட்டு நியாயப்பிழையாக வழக்குத்தீர்த்தவாகளும், பதிவிரதையான தன்னுடைய ஸ்திரீயைவிட்டுப் பரஸ்திரீகளை ஆசைப்பட்டவர்களும், உயிர்களைக்கொன்று தின்னுங்கொலையாளரும், கோட்சொல்லிக் குடிகெடுக்கும் வஞ்சகமும் செய்நன்றிமறகதும் விசுவாசபாதகரும், கல்விகளைக்கற்று வல்லமைபொருந்திய அறிவுடைய பெரியோர்களை நிகதைசெய்த மூர்க்கார்களும், பெற்றதாய் பசத்திருக்கவுண்ட பெருமபாவினரும், களங்கமில்லாமல் நம்பியுறவுகொண்ட சிநேகிதனை வஞ்சிதது நடந்த கபடர்களும், ஆபத்திலுதவுவானென்று நாள்தோறு மிரகூழிதது வைத்திருந்த ராஜத்துரோகிகளும், கோபத்தினாலே ஒருவனிடத்தில் வைரமவைத்துக் குடிம்குடி செய்சகண்டகரும், மற்றொருவராலே மனக்கவலை யுற்று வந்தடைந்தோர்களுக்கே ஆதரவுசெய்யாமல் அவர்களைச் சீறியிகழ்ந்த கொடியோர்களும், ஆபததானகாலத்திலே அடைக்கலமென்றடைந்தோர்களைக் கைவிட்ட குணக்கேடரும், எல்லோருக்குங் குற்றமபேசி யிகழ்ச்சியெய்தவிண்ணரும், பகுத்தறிவுடைய அரியமானுடப் பிறப்பிலேபிறந்து நல்வினைப்பெற்றிருந்தும் கடவுளைத் துதித்ததறியாத பாவினரும், தெய்வநிகதைசெய்த தீயோர்களும் பின்னும் பற்பலவிகமாயுள்ள பாவங்களைச்செய்த கொடியோர்களும், உதிரமுநதசையும் மூளையும் வழுமும்பும் இரதிரியமுமாகச் சேறுபட்டுக் குழமசி நிறைந்திருக்குங் கோரநரகங்களிலே நாவினுஞ் சரீரத்திலும் புழுகுகள்செசரிய நெடுங்காலம் அழுந்தித் துன்பப்பட்டுக் கிடப்பதைப்பார்த்து, நீங்கனெல்லோரும் யமனுக்கு பயப்படாமல் நரகத்தைவிட்டுக் கரையேறிப் போவீர்களென்று உத்தரவுசெய்தான் அவர்களும் இந்தப்புண்ணியவானாலே நாமெல்லோருந் தப்பிப்பிழைத்தோமென்று அநநரகங்களைவிட்டு நீங்கிப்போக, அதுகண்டு அநநரகங்களுக்குக் காவலாகவிருந்த அநேகசேனைகள் நம்முடையவுலகத்திலே யிப்படிக்குக் கட்டளைகடந்து வருகின்றவ னெவனே என்றாவாரித்து இடிபோலமுழங்கி யெதிர்க்கும்பொழுது இராவணனுங்கோபித்து மகோதரன் தூமிராகுஷன் மாரீசன் முதலானவர்களுடனேவந்தெதிர்த்து ஆயுதபாணங்களினாலே யனேகளு சேனைகள் சிதைபட்டழியத் தாக்கும்பொழுது, அந்த யமனுடையசேனைகள் ஒருமித்துத்திரண்டு

இராவணனுடைய சரீரமுழுதும் உதிரமொழுகும்படி மோதியடித்தார்கள். அப்பொழுது அந்த விராவணனும் மிகவும் உக்கிரமான கோபங்கொண்டு பரமசிவன திரிபுரத்தை யெரித்ததுபோல அந்தயமன் சேனைமுழுதும் நீறுகும் படி கஞ்ச சிவாஸ்திரத்தைப் பிரயோகம்பண்ணியழித்து வெற்றிகொண்டு ஆரவாரத்துடனே அவ்விடத்தினின்று மேற்சென்றான்.

அதுகண்டு யமதருமராஜன் சங்காரகால வுருத்திரன்போல உக்கிரகோபங்கொண்டு தண்டபாசமுதலான ஆயுதங்களேந்திக் காலனமுதலான மந்திரி பரிவாரங்களும் அளவிலலாத சேனைகளும் முன்னே நடக்கவந்து அடுத்தமாதிரித்திலே இராவணன் சேனையும் யமன்சேனையும் கடலுங்கடலுங் கலந்தாற்போல ஒன்றோடொன்று கலந்து நெருங்கிப் பாாமூண்டு அநேக சேனைகள் மடியும்படி யுத்தமபண்ண, இராவணனும் யமதருமராஜனும் எதிர்த்துக்கொண்டார்கள். அப்பொழுது யமதருமராஜன் முந்திச் சூலம் வேலாட்டியாகிய மூன்றுயுதங்கள் வககாலத்திலே புறங்கொண்டெறித்து இராவணன் மாலைப்பிளந்தான். இராவணனுமதற் கெவ்வளவுஞ் சலியாமல் உடனே அக்கினிமயமான அநேக பாணங்களைப் பிரயோகம்பண்ணி யமதருமராஜனுடைய சரீரமுழுதும் தட்டுருவுமபடித் தொளைத்தான். அதற்கு யமதருமராஜன் சற்றுமசையாமற் பின்னுமநேக வாயுதங்களைப் பிரயோகம்பண்ணி யடித்தான்.

அப்படியே இராவணனுமடித்தான். அப்படியே பின்னும் பின்னு மொருவருக்கொருவரினையாமல் அகோரத்திரமாக ஏழு நாளையாமல் மிகவுங் கொடுமையாகத் தொந்தயுததஞ்செய்துக் கொண்டிருக்குமளவில் யமதருமராஜன் இராவணன்செய்கிறகுரூரத்தைப்பார்த்து இனிமேலிவனுடைய பிராணனை நம்முடைய தண்டாயுதத்துக்கு இரையாகக் கொடுக்கவேணுமென்று நினைந்து சகல லோகங்களும் நிலைகலைத் ததிரவுந் தேவர்கள் முனிவர்களெல்லோரும் பயந்தாடுங்கவும் உலகத்திலுள்ள சகல பிராணிகளுடைய உயிர்களை யெல்லா மொருநிமிஷத்திலே வாங்கத் தக்க பலபராக்கிரம சத்திபொருந்திய அந்தக் காலதண்டத்தை கையிலே யெடுத்தான்.

அதுகண்டு பிரமதேவரானவ ரிந்தக் காலதண்டத்தை விட்டானேயாகில் நமமாலே சிருஷ்டிக்கப்பட்ட உலகங்களெல்லாமிப்

பொழுதே யதிர்ந்துபோகுமென் றெண்ணி யதிசீக்கிரமாக யம
 னுக்கெதிரேவநது அவரைப்பார்த்துக் கேளும்யமதருமராஜனே!
 இந்த உலகத்திலே தனக்கு நிகரிலலாத பராகிரமம்பொருந்திய
 பலவானொருவனைப்பார்த்து இவனெதிர்த்தவனை யமனபோலக
 கொலத்தக்கவனென்று உவமானமாகச் சொல்லுவதேயன்றி
 இவன் யமனுடனே யெதிர்த்துப் போராசெய்தவனென ஒருவ
 னையுஞ் சொல்லக் கேட்டறிவியாம் நீரோ தருமராசா அவனோ
 தருமங்கெட்ட துஷ்டன். அன்றியும் பரமசிவனிடத்தில் அளவி
 லலாத வரங்கள் பெற்றிருக்கிறான் ஆதலாலிவனை யுமமுடைய
 தண்டமொன்றுஞ் செய்யமாட்டாது. அதுகேட்டுத் தண்டத்தைப் பிர
 யோகமபண்ணி யபசயப்படவேண்டாமென நிபபடி யநுகடவமா
 கப் பிரமத்தேவா சொல்லிய வராததையைக்கேட்டு நன்மையே
 யென்று நினைந்து கோபத்தையடக்கிக் கையிலே ஆயுதமெடா
 மலநின்றான். அதுகண்டு இராவணன் யமதருமராஜன் தோற்
 றுப்போனென்று வெற்றிபேசிக்கொண்டு அந்த யமலோகத்தி
 னின்று அப்பற்றம் செவ்வான்.

நாரதா நமஸிடம் செய்தகலகம் முற்றிற்று.

5. நாரதர் ஸ்ரீராமரிடஞ் செய்தகலகம்.

ஸ்ரீராமர் ராட்சசியபரிபாலனஞ் செய்துகொண்டிருக்குங்கால
 த்திற சிலநாள சென்றபின் ஒருநாள மிகவும் விருததனை ஒரு
 பிராமணன் இறந்ததுபோன தன்னுடைய பிள்ளையைக்கொண்டு
 வந்து ராஜத்துவாரத்திலே போட்டு ஒ ஓய் ராஜனே இந்த வனி
 யாயமுண்டோ நானொரு பாபமுஞ்செய்ததில்லை யுன்னால் செய்
 யப்பட்ட அதாமத்தினாலே என்னுடையபிள்ளை யிறநதுபோய்
 விட்டது, நானுமென்னுடைய ஸதிரீயு முனக்கெதிரே பிராணனை
 விடுகிறோம். பிரமஹத்தியாகத்தையு மேற்றுகொண்டு நீயேசுக
 மாயிருப்பாயென் நிபபடி நிரதிதது முறையிட்டுப் புலம்பித் துக்
 கப்பட்டான்.

அதுகேட்டு ஸ்ரீராமர் மிகவும் விசனத்தை யடைந்தவரா
 யுடனே வசிஷ்டர் வாமதேவர் கௌதமர் நாரதர் முதலான மக
 ருஷிகளை வரவழைத்து இஃதென்ன காரணத்தாலுண்டானதெ

ன்று கேட்க, அப்பொழுதவர்களில் நாரதமகாமுனிவர் ஸ்ரீராமரை நோக்கிக் கேளும் மகாராஜனே கிருதயுகத்திலே பாபமேயில்லை பிராமணனுக்குத் தபசுமகிமையுமுண்டு திரேதாயுகத்திலே நாவிலொருபங்கு பாபம் கூடத் திரியனுக்குத் தபசுமகிமையுமுண்டு. துவாபரயுகத்திலே இரண்டுபங்கு பாபம் வைசியனுக்குத் தபசுமகிமையுமுண்டு சலியுகத்திலே மூன்றுபங்கு பாபம் சூத்திரனுக்குத் தபசுமகிமையுமுண்டு. இப்படி யுகதரும் பாகையா லீகத் திரேதாயுகத்திலே அதருமமாகச் சூத்திரன் தபசு பண்ணுகிறபடியினாலே இவ்வுத்திரை யிறந்து போய்விட்டது. நீரிதை விசாரித்ததுத் தண்டித்தா லித்தபிள்ளை பிழை நமென்று சொன்னார்.

அதுகேட்டுச் சந்தோஷத்தை யடைந்து லக்ஷ்மணனை வரவழைத்து நீயிருந் பிராமணனைச் சமாதானப்படுத்து. யிருந் பிள்ளை சீர்ததை யெய்யடி பா தகாத்தன் வைத்திருக்கவேண்டுமா அப்படியேசெய்து வைத்திருப்பாயென்று கூறுகிறாயெனினு துடனே புஷ்பாஸிமானத்தை நினைத்து வாசெய்து அம்பு வில் வாளைநிதத்திலேறிக்கொண்டு கிராமமாக மேற்கு வடக்கு கிழக்கு மூன்றுதிசைகளிலுந் கேடிப்பார்த்தொரு பாபமில்லா திருப்பதை யறிந்துகொண்டு தெற்குத் திசையிற் செல்லுமபொழுது சைவலபருவத்திற்குநிதத்த வடபாசிகத்திலொருமடுகுவில் தலைகீழாகத் தபசுபண்ணிக்கொண்டிருக்கிறவனைக்கண்டு நீயார் என நிமித்த மிப்படித் தபசுசெய்திருப்பவனா கேட்க அதற்கவனநான சூத்திரன் இவ்வுத்திரை வடனே கேவத்தன்மை யடைவதற்காகத் தவளசெய்கிறேனென்று சொன்னவாத்திராத்திலே ஸ்ரீராமர் வாளாலே சுப்புநனைத் தலையுருளவெட்டி வதைத்தார்.

அப்பொழுது திருத்திராதி சகலதேவர்களும் வந்து சந்தோஷப்பட்டு ஸ்ரீராமரைக்கொண்டாடி யுமங்குலேண்டிய வரத்தைக்கேளுந் தருகிறேயென்று சொல்ல, அதற்கருதப் பிராமணப்பிள்ளை பிழைப்பதே யெனக்கு வேண்டியவரென்று சொன்னார். தேவர்களத்தபிள்ளை இப்பொழுது பிழைத்தானென் றதுக்கிரகித்துப் பின்பு ஆசீர்வாதம் செய்துவிட்டுப்போய்விட்டார்கள். இராமரும் தனனரண்பணக்குப் பேரயசசோந்தார்.

நாரதா ஸ்ரீராமரிடம் செய்தகலசம்-முற்றிற்று.

6. நாரதர், பிரமதேவர் விஷ்ணு பரமசிவன்

மற்றதேவர்களிடத்தில் செய்தகலகம்.

ஓர் ஊரில் ஒரு குயவன் இருந்தான் அவனுக்கு வெகுநாளாய் புத்திரசந்தான மிலலாமல் லக்ஷ்மியைக்கோரி தவஞ்செய்தான். அதை லக்ஷ்மிதேவிகண்டு தனநாயகராகிய மகாவிஷ்ணுவைப்பார்த்து பூலோகத்தில் ஒரு குயவன் என்னைநாக்கி அகோரதவஞ்செய்கிறான் அவனிடத்திறகுப்போய் வரலாம் என்று சொன்னான். அதைக்கேட்டு மகாவிஷ்ணு வானவர் லக்ஷ்மியைப் பார்த்து, அந்தக்குயவன் உன்னைக் கோரிதவம்புரிகிறபடியால் நானவந்தால் என்னை அவமதிப்பான அகையினால் நானவரமாட்டேன் என்று சொன்னதைக்கேட்டு லக்ஷ்மிதேவி யானவன் மகாவிஷ்ணுவைப்பார்த்து அவன் தங்களை அவமதிக்க மாட்டான் அப்படி அவன் அவமதித்துப்பேசினால் நான் இருக்கிறேன் வரத்தான் வேண்டுமென்று கூப்பிட்டான். ஆனால் அப்படியே வருகிறேன் என்று இரண்கிபேரும் சுருடவாகனத்தினமேல் எழுந்தருளி அந்தக்குயவன் தவமிருக்கிற இடத்திற்கு வந்திறங்கினார்கள். உடனே அந்தக்குயவன் மகாவிஷ்ணுவைப்பார்த்து நீயார்காணும் என்று மகாவிஷ்ணுவைக்கேட்டான். அதற்கவர் நான் லக்ஷ்மியினுடைய நாயகற்குய மகாவிஷ்ணு என்றுசொன்னார். அதற்குக்குயவன் அவரைப்பார்த்து மகாவிஷ்ணுவாய்இருந்தால் என்ன யாராய்இருந்தால் எனக்கென்ன நான் மகாலக்ஷ்மியைக்கோரிதவஞ்செய்தேனே யலலாமல் உம்மைக்கோரி நான் தவஞ்செய்யவில்லை நான் லக்ஷ்மியைச்சுற்றிவந்து நமஸ்காரம் செய்ய வேணும் நீஎட்டிப்போம் என்றுசொன்னான். உடனே மகாவிஷ்ணுவானவர் எட்டிப்போய்விட்டான் குயவனுனவன் லக்ஷ்மியைச் சுற்றிவந்து நமஸ்காரம்பண்ணினான். லக்ஷ்மிதேவியானவள் குயவனைவாழ்த்தி உனக்கு என்னவரம் வேண்டும் என்று கேட்டதற்குக்குயவன், நான் முப்பத்திரண்டு லக்ஷணமும் குறையாத ஒரு ஆண்புத்திரனைப் பெறவேண்டும் என்று கேட்டான் ஆனால் அப்படியே கொடுத்தேன் என்று சொன்னவுடனே மகாவிஷ்ணுவானவர் லக்ஷ்மியைப்பார்த்து நீ அவனுக்கு வரம்கொடுத்தது சரி அந்தக்குழந்தைபிறந்த பதினாரும் நாள் இறந்துபோகுமே என்று சொன்னதற்கு குயவன் எப்படியாவது குழந்தை

யை என்கண்ணினால் பார்த்தால் போதும் என்றான். மகாவிஷ்ணுவும் லக்ஷ்மியும் தங்களுடைய யதாஸ்தானத்துக்குப் போய்விட்டார்கள்.

பிறகு அந்தச் சூயவனுடைய பெண்சாதிக்கு அதேமாதம் கருப்பமாகி பதமாமாதஞ்சென்று நல்ல முப்பத்திரண்டு லக்ஷணங்களும் குறைவில்லாத ஒரு புத்திரனைப்பெற்றான் அந்தக்குயவன் புத்திரனைப்பார்த்தது சூதோஷமாயிருக்கும் நாளையில் அந்தக்கழறதையானது பதினாறு நாள் இறந்ததுவிட்டது. சூயவன் பிள்ளை யிறந்ததுவிட்டதே நான் இருந்து பிரயோஜனம் என்ன பிள்ளைபைக்காட்டிலும் என்னுடைய வுயிர்பெரிதோ என்று தன் பெண்சாதியை யழைத்து நீ இருக்கிற சொததைக்கொண்டு பிழைத்திரு வென்று சொல்லிவிட்டுத் தான் எவகேயாவதுபோய் மடிவோமா வென்று கண்களைக் கட்டிக்கொண்டு வெகுதூரம் போனான். அங்கொரு குளமொன்று இருந்தது அதில்போய்த திடீரென்றுவிழுந்தான் விழுந்தவுடனே கண்களைக்கட்டி யிருந்தகட்டை யவிழ்த்துப் பார்த்தான். அந்தக்குளத்தில தண்ணீரில்லாமல் கொஞ்சம் தண்ணீரும் ஒரு ஆமையும் இருந்தது. அவன் அதைப்பார்த்து நீ என்னுடைய நேகத்திலுள்ள சதைகளைப் பிடுங்கித் தினகிறாயா இல்லையா என்று கேட்டதற்குத் ஆமையானது சூயவனைப்பார்த்து நீ என்னைத் தூக்கிக்கொண்டுபோய் நிரம்பத் தண்ணீர் இருக்கிறகுளத்தில கொண்டு போய்விட்டால் நான் எங்கள் இனத்தார்களை எல்லாம் கூட்டிக்கொண்டுவந்து உன்னுடைய சதைகளையெல்லாம் பிடுங்கித் தின்கிறோம் என்றுசொல்ல, அந்தக்கூயவனும் சரியென்று சொல்லி அந்த ஆமையைத் தூக்கிக்கொண்டு வெகுதூரம்போய் தண்ணீர் இருக்கிற ஒருபெரிய குளத்திலிட்டு உன் இனத்தாரையெல்லாம் கூட்டிவந்து என்னுடைய சதைகளையெல்லாம் பிடுங்கித்தின்கிறீர்களா என்றுகேட்டதற்குத் ஆமையானது சூயவனைப்பார்த்து நான்கள் எங்களுக்கு உபகாரம் பண்ணினவர்களுக்கு அபகாரம் பண்ணுகிறதில்லை, உனக்கு எப்பொழுதாவது ஆபத்து வந்தால் அப்பொழுது எங்களைநினைத்தால் நாங்கள்வந்து உபகாரம் செய்வோம் என்று சொல்லிவிட்டு அந்த ஆமையானது தண்ணீருக்குள்போய்விட்டது. பிறகு சூயவன் நான் அந்த ஆமையைவெகுதூரம் தூக்கிக்கொண்டுபோயும் அந்த ஆமை தன்னுடைய சதை

களைப்பிடுங்கித் தின்னவில்லைபென்று விசனததுடன் இன்னும் எவ்விட சதிராவதுபோய் மடிவோமென்று மறப்படியும் ரண்களைக் கட்டிக்கொண்டு வெகுதூரம் போகும்பொழுது ஒரு பெரிய குளத்தில் விழுந்தான்

அந்தக்குளத்தில்வெகுநாளாய் சில அன்னங்கள் வந்து விளை யாடி விட்டுப்போகிறது மழாகம அந்த அன்னங்களை ஒரு வேடன் பிடிக்கவேறுமன்று வலைசட்டியி நுந்தான். அந்தவலையில் அந்த அன்னங்கள் அகப்பட்டுக்கொண்டன. இந்தக் குயவன் அந்தவலையில்விழுந்தவடன சண்களைக்கட்டியிருந்த கட்டையவிழுத்தப்பாரததான் அந்த அன்னங்களை குயவனைப்பாரதது எங்களை இந்த வலையினின்று நீக்கினால் உனசகு அபதகாலத்தில் நீ எங்களை நிலைத்தால் நாங்களைவந்து எதாவது உதவிசெய்வோமென்றுசொல்ல, அகதகவன் அன்னங்களைப்பாரதது நான் உங்களை இந்த வலையினின்று விடுகிறேன் நீங்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து என்னுடைய தேகத்திலுள்ள சகையைப் பிடுங்கித் தினகிறதாயி நகசால் நான் வலையை அணிந்தவனாகிறேன் என்றுசொல்ல, அகத்கன்னங்கள் இவை ஏதேனா மனவருசத்ததால் அல்லவோ தன்னைக்கொல்லச்சொல்லுகிறான் என்று அன்னம் அப்படியே உன் தேகத்திலுள்ள சதைமனைப் பிடுங்கித் தினகிறோம் வலையை அவிழ்த்துவிடுமென்று சொல்ல, குயவன் அந்தவலையினின்று அன்னங்களை விடுகிறதான், உடனே அந்த அன்னங்கள் குடிலென்று ஆகாயத்திலே பறந்து குயவனைப்பாரதது நாங்கள் எங்களுக்கு உபகாரமபண்ணினவர்களுடைய அபகாரம் செய்கிறதில்லை உன அபதகாலத்தில் எங்களை நிலைத்தால் அப்பொழுது நாங்காவந்து உனசகு உதவிசெய்வோம் என்றுசொல்லிவிட்டுத் தங்களை தங்கள் யதாஸ்தானத்துக்குப் போயவிட்டன

பிறகு குயவன் தன்னுடையசண்களைக்கட்டிக்கொண்டு பின்னும எங்கேயாவதுபோய் மடிவோமென்று போகும்பொழுது அககாட்டிய சில புலிகள் ஒன்றுக்கூட்டமாகடி நாம் வெய்யலிலேயும் மழையிலேயும் அவஸைதப்படுகிறபடியால் நாம் ஒரு வீடுகட்டிக்கொண்டு இருக்கலாம் என்று சொல்ல ஆம் அப்படியே செயலாமென்று யாராவது ஒரு தசசன் வழியிலேபோனால் அவனைக்கொல்லாமல் பிடித்துவாருங்களென்று இரண்டு

புலிகளை அனுப்ப அந்த இரண்டுபுலிகளும் ஒர்பாதையில் போய் மறைவாய் உட்கார்ந்திருநாள். அப்பொழுது ஒருதச்சன் ஒர் ஊரிலேபோய் வேலைசெய்துவிட்டு தன்னுடைய சாமான்களைத் தோளில் வைத்துக்கொண்டு அந்தக் காட்டுப்பாதையாக தன்னுடைய ஊருக்குப் போகவந்தான். அப்பொழுது இவ்விரண்டுபுலிகளும் அந்தத் தச்சன்மேற்பாய்க் குது அவிழ்ந்திருந்ததுக்கொண்டு தங்களுடைய இடத்துக்குக் கொண்டு போய்விட்டன. புலிகளெல்லாம் தச்சனைப்பார்க்குது நீ எங்குதான் செல்லாம் ஒருவிடிகட்டிக் கொடுத்தால் உன்னை விட்டுவிடுகிறோம் என்று சொல்ல, அந்தக் கேட்டுத் தச்சன் அப்படியே நடடிக்கொடுக்கிறேன் ஆனால் வீடு கட்ட மரமவேண்டுமே என்று கூற புலிகளெல்லாம் மரத்தைக் காண்பித்து வெட்டச்சொல்ல, தச்சன்மரங்களை அறுக்க சுற்றி பலகையால் அடைத்து மேலே பலகையால் மூடிவும் வாசற்படியும்வைத்து புலிகளைப்பார்க்குது உங்களுக்கு வாசற்படி மூடவும் திறக்கவும் தெரியாதாகையால் நான் காண்பிக்கிறேன் நீங்களெல்லாரும் உள்ளேபோகுகளா என்றுசொல்ல, புலிகளெல்லாம் உள்ளேபோனவுடனே வாசற்படியை மூடிவிட்டு நாமவாசற்படியைத் திறந்துவிட்டால் புலிகளா மனம் அடித்திடுகின்றன விடுமென்று நினைத்து மூடினபடியே வைத்துவிட்டு விடுககுப் போய்விட்டான். புலிகளெல்லாம் சஷ்டாபாட்டு ஐக்காறுகளாய் ஆகார மிலராமல் அந்தவீட்டுக்குள்ளேயே இருநாள் இங்கிப்படி இருக்க அங்குக்குவந்து தன்னுடைய கண்களாகக்கட்டிக்கொண்டுவந்த வன் காடியில் அந்த புலியிறுடைய வீட்டில் பலகையில்போய் திடீரென்று முட்டிக்கொண்டான் அதுகண்டு புலிகள் யாரோ ஒருமனிதனென்று யார் அது என்றுகேட்டன. அந்தகுக்குயவன் நீயார் என்றான் நான் புலி நீயார் என்றதற்கு நான் மனிதன். உங்களை அடைத்து மூடிவிடுகிற கதவைத்திறந்து விடுகிறேன் நீங்களெல்லாரும் என்னெக்கொன்று தின்றுவிடுங்கள் என்று சொன்னதற்கு புலிகள் ஆனால் அப்படியே உன்னை அடித்துத் தின்றுவிடுகிறோம் வாசற்படியைத் திறந்துவிடும் என்று சொல்ல, குயவன் வாசற்படியைத் திறந்துவிட்டான் புலிகளெல்லாம் வெளியேவந்து நாங்கள் எங்களுக்கு உபகாரம் பண்ணினவர்களுக்கு அபகாரம் பண்ணுகிறதில்லை உன் அபததுகாலத்தில் எங்களை நினைத்தால் நாங்கள் அப்பொழுது வந்து உதவிசெய் வோமென்று சொல்லிவிட்டுப்போய்விட்டன.

இவன்மறுபடியும் எங்கேயாவது போய் சாவோமென்று கண்ணைக்கட்டிக்கொண்டு ஒருதிசையை நோக்கிப்போகும் பொழுது ஒருபட்டணத்தில் கொண்டுபோய்விட்டது. அவ்விடத்தில் இவன்கட்டியிருந்த கட்டையளிழ்த்துப்பார்த்தது அது ஒரு பட்டினமா யிருக்கக்கண்டு அவ்வூரில் ஒரு பூவாணாடிச்சி வீட்டுக்குப்போய் கிழவியைப்பார்த்தது பாட்டி இவ்வூரில் வதாவது அதிசயம் உண்டானெனுகேட்டான். அதற்குநதக்கிழவி அவளைப்பார்த்தது இவ்வூர் அரசன் மகன் ஒருநதி இருக்கறான். அவன் ஒரு இராஜனையும் கல்யாணம் செய்துகொளவதிலை, பிரமதேவனைத்தான் கல்யாணம் செய்துகொளவேன என்று வைராகுகியமாய் இருக்கிறானென்றான். அதற்கவன் கிழவியைப்பார்த்தது நீ போய் இராஜாமகளிடத்தில் பிரமதேவர் இன்னும் மூன்றுநாளையில் வருவார் எனறுசொல் என்றான். இவன்போய் இராஜாமகளிடத்தில் பிரமதேவா இன்னும் மூன்றுநாளையில் வருவார் எனறுசொல்லிவிட்டு வந்துவிட்டான் இராஜாமகன் தந்தகபபனிடத்தில்போய் பிரமதேவா இன்னும் மூன்றுநாளையில் வருவார் பட்டினத்தை அலங்காரம் பண்ணச்சொல்லிவிட்டு தன்னுடைய அரண்மனைக்கு வந்துவிட்டான். பட்டணமெல்லாம் அலங்கரித்த மூன்றாநாள அநதக்குயவன் அன்னங்களை நான் உங்களுக்கு உதவிசெய்ய வில்லையா இப்பொழுது நீங்கள் வந்து உதவிசெய்ய வேண்டும் என்று வேண்டினான். அப்பொழுது பிரமதேவர் அன்னவாகனத்தின்மேல் ஏறிகொண்டு உலகப்படியளந்து விட்டு தன் அரண்மனையில் வந்திறங்கி உள்ளேபோய் விட்டார். அப்பொழுது பிரமதேவா ஏறியிருந்த அன்னமானது இரதக்குயவன் நம் முடைய இனங்களைக் காப்பாற்றினவனல்லவோ என்று பிரமதேவரேறியிருந்த சேனத்துடன் இவனிடத்திற்குவந்தது இவன் அதில் ஏறினான் ஏறினவுடனே அந்த அன்னமானது ஆகாயத்திலெழும்பி அந்தவூர் இராஜனுடைய அரண்மனையில் இறங்கியது. அதுகண்டு எல்லோரும் பிரமதேவர் வந்துவிட்டார் என்று அநதக்குயவனை எல்லாரும் நமஸ்காரம் செய்தார்கள். பிறகு இரதக்குயவனுக்கு விவாக முடித்ததின் நாரதமகாமுனிவர் அவ்விடத்துக்குவந்தார். அந்தராசன் நாரதரைக்கண்டு நமஸ்காரமபண்ண அவரும் ஆசீர்வாதம் செய்து இருக்கும் பொழுது நாரதர் இராஜனைப்பார்த்து இவ்விடத்தில் என்ன விசேஷம் என்று கேட்க,

இராஜன் என்னுடைய மகனுக்கும் பிரமதேவருக்கும் விவாகம்
என்று சொல்ல, உடனே நாரதர் இராஜனிடத்தில் செல்வபெற்
றுகொண்டு தேவதாரினிடத்திற்போய் பிரமதேவர் பூலோக
த்தில் இன்ன இடத்தில் ஒரு இராசாவினுடைய குமாரததியை
விவாகம் பண்ணிக்கொண்டு இருக்கிறான் என்று சொல்லிவிட்டு
அவரிடத்திலிருந்து வந்துகொண்டு வைகுந்தத்திற்போய்
மகாவிஷ்ணுவிடமும் அப்படியே சொல்லிவிட்டு வைகுந்தத்தில்
பிரமசிவனிடத்திலும் போய் அப்படியே சொல்லிவிட்டு, சததிய
லோகத்தில் பிரமதேவரிடத்தில் எப்பொழுதும்போல மரியாதை
செய்யாமல் போய் உட்கார்ந்தார் பிரமதேவரானவர் நாரதரை
பார்த்து ஹே நாரதரே! எப்பொழுதும் மரியாதை செய்
பவர் இப்பொழுது ஏன் மரியாதை செய்யவில்லை என்று கேட்க,
நாரதரானவர் பிரமதேவரைப்பார்த்து பூலோகத்தில் ஒருபிரமா
வானவர் ஒரு இராஜன் புத்தியை மண்ணுசையதென்கொண்டு இரு
க்கிறார். உமககு ஏன்மரியாதை செய்வண்ணமே என்று கேட்க,
நமமைவிட வேறு பிரமன் இருக்கிறானே என்று தேவர்கள்
முனியீஸ்வர்கள் எல்லோரும் பூலோகத்திற்கு வந்தார்கள். பிர
மாவானவர் பூலோகப்பிரமாவைப்பார்த்து ஒப்பிரமாவே பிரமதே
வனுக்கு நான்குசிரசுண்டே உமகனே ஒருசிரசு என்று கேட்க,
அதற்குப் பூலோகப்பிரமாவாகிய குயவன் பிரமதேவரைப்பார்
த்து பூலோகத்தில் நான்கு சிரசுடனே வந்தால் ஜனங்கள் பயப
படுவார்கள் அதனால் நான் ஒருசிரசுடனே வந்தேன் என்று சொ
ல்ல, பிரமதேவர் முதலானவா பரிதததப்போனாகள் பிறகு
மகாவிஷ்ணுவானவர் ஒருயோசனைசெய்து கருடபகவானை யழை
த்து தன் மோதிரத்தைக் கழறிக்கொடுத்து இதைத் திருப்பாற
கடலில் போட்டுவிட்டு வந்தவிடென்று சொல்ல, அப்படியே
கருடபகவான் கொண்டுபோய் போட்டுவிட்டு வந்துவிட்டார்.
மகாவிஷ்ணுவானவர் பிரமதேவரைப்பார்த்து உம்மால் இந்தமோ
திரத்தை வருவிக்கமுடியுமா என்று கேட்க என்னால் முடியாது
என்று சொல்லிவிட்டார் பூலோகப்பிரமனாகிய குயவனைப்பா
த்து உம்மால் வருவிக்கமுடியுமோ என்கேட்டதற்கு என்னால்
முடியுமென்று சொல்லி தனக்கு எதிரில் ஒருநிரையைக் கட்டச்
சொல்லி ஓ ஆமையே நான் உனக்குமுன்னே உபகாரம் செய்த
படியால் எனக்கு இப்பொழுது ஒரு உபகாரம் செய்யவேண்டும்

அதுயாதென்றால் மகாவிஷ்ணுவானவர் தன்னுடைய மோதிரத்தைத் திருப்பாற்கடலில் கொண்டுபோய் போட்டுவிடுமபடி கருடபகவானிடத்தில் கொடுத்தார். கருடபகவான் கொண்டுபோய் போட்டுவிட்டான் ஆகையினால் அதைத்தருவித்துக்கொடுக்கவேண்டுமென்று பூலோகப்பிரமாவாகிய குயவன் நாட்டாமையினிடத்திற் சொன்னான். நாட்டாமைபானது மலையாமைபிடத்திற்சொல்ல மலையாமை காட்டாமைபினிடத்திற்சொல்ல, காட்டாமை கடலாமைபினிடத்தில சொன்னது கடலாமைபானது அந்தமோதிரத்தைத் தேடி எடுத்ததுவந்து காட்டாமைபினிடத்தில் கொடுத்தது. அதைக் காட்டாமைபானது மலையாமைபிடத்திற்கொடுக்க, மலையாமைபானது நாட்டாமைபினிடத்திற் கொடுக்க நாட்டாமைபானது பூமியைத் துளைத்துக்கொண்டு பூலோகப்பிரமாவாகிய குயவனிடத்தில் கொடுத்துவிட்டுப் போய் விட்டது.

அந்த மோதிரத்தை வாங்கி மகாவிஷ்ணுவைப் பார்த்தது இதுகால உம்முடைய மோதிரம் என்றுசொல்லிக் கொடுத்தான். இதுதான் என்று வாங்கிகொண்டு பூலோகப்பிரமாவாகிய குயவனைப்பார்த்து நீ இனிமேல் பூலோகப்பிரமாவாய் இருமென்று சொல்லிவிட்டு தங்களுடைய தனதாஸ்தானத்துக்குப் போய்விட்டார்கள். பூலோகப்பிரமாவாகிய குயவன் தன்னுடைய மாமனார் வீட்டிலிருக்கும் பொழுது ஒருநாள் வேறுதேசத்தரசன் ஒருவன் இவ்வுத்தரப் பட்டணத்தின்மேல் படையெடுத்துவந்து ஒருதூதனை அனுப்பி இராஜனைக் கப்பங்கடடுகிறீரா அல்லது சண்டைக்கு வருகிறீரா என்று கேட்டுவருமபடி சொல்லிஅனுப்பினான். அந்ததூதன் வந்து தங்களுடைய சொன்னசங்கதிகளைச் சொன்னான். அதைக்கேட்டு ராஜாவானவன் தன்னுடைய மருமகனாகிய பூலோகப்பிரமனிடத்தில் வந்து இப்படி வேற்றரசன் நம்முடைய பட்டினத்தின்பேரில் படையெடுத்து வந்திருக்கிறான் என்று சொல்ல, நாம் நாளைத்தினம் காலையில் யுத்தத்துக்குப் போகலாம் என்று கூற, ராசாவானவர் அந்தத் தூதர்களிடத்தில் வந்து நாங்கள் நாளைத்தினம் காலையில் யுத்தத்திற்கு வருகிறோம் என்று சொல்லும்படி சொல்லியனுப்ப, அவர்கள்போய் விட்டார்கள். அப்பால் பூலோகப்பிரமாவாகிய குயவன் தான் உபகாரம்பண்ணின புலிகளை நினைக்க அந்தப்புலிகளானது இரா

த்திரியேபோய் வேற்றரசனையும் அவனுடைய படைகளையெல்லாம் கொன்று எலும்புகளைப் போட்டுவிட்டுப் போய்விட்டன. காலையில் இராஜாவானவர் தன்மருமாரிடத்தில் வந்து இன்றையதினம் நாம யுத்தத்துக்கு எப்போது வேண்டுமென்று சொல்ல, பூரோகப்பிரமாவாகிய ரூபவன் தனமாமனுஷாப்பார்த்து வேற்றரசனும் அவனுடைய படைகளும் இருக்கிறதா இல்லையா என்பதைப்பார்த்து வரும்படி சொல்லி அனுப்ப, இராஜாவானவன் போய்ப்பார்த்துவிட்டு வேற்றரசனும் அவனுடைய படைகளும் இல்லாமலும் எல்லாவுள்ள கிடங்கிறதைப் பார்த்துவிட்டு தன் மருமகனை மெச்சிக்கொண்டான்.

நாரதர் மும்மூர்த்திகளிடம் செய்தகலகம் முற்றிற்று.

7. நாரதர் தர்மநந்தனரிடம் செய்தகலகம்.

பிரமாண்டம் முடியுங்காலை ஒரு மயிரகழியும் ஆயுளுடைய பகவான் ரோமசமாமுனிவா காமியவனமவந்து தமமையருச்சி தத யுதிட்டிரைப்பார்த்து அருசுகனன பாசுபகாஸ்திரம் பெற்று நிவாதசுவசைவென்று சுவாககத்தில் இருகிரனேடு இருக்கின்றான். இன்னும் சிலநாளில் கந்தாபடமலைவழியாய் வருவான் என்றருள்ளா அவ்மேலையில் ஸ்ரீஅநிபாபசகநீர்தன பராகிய நாரதமகாபுனிவர் எழுந்தருள, யுதிட்டிரர் அயரை யருசுகிதது உலகிலுள்ள தீததங்களையும் அவற்றின் மகிமைகளையும் மொழிந்தருள்கவென்று பிரார்த்தித்தார். நாரதமகாமுனிவர் வேந்தே புலத்தியமா முனிவர் உலகில் மூன்றுகோடி தீததங்கள் உள்ளன என்று சந்தனமகாராசனுகஞ்ச சொல்லினா யானறிந்தமட்டில் மொழிகின்றேனேனேனும். வேதம் ஓதலாகிய பிரமயாகமும், ஓமம் செய்தலாகிய தெய்வயாகமும், பரிதலாகிய பூதயாகமும், தர்ப்பணம் செய்தலாகிய பிதுயாகமும், இரப்போர்க்கு சதலாகிய மானிடயாகமும், அக்கின்ஷ்டோமமுதல ஆசுவயுசி ஈறும் உள்ளனவும், அறத்தால ஈடறய பொருளைத் தக்கோரைக் கொண்மினென்று வலியுக்கொடுத்தலாகிய தலப்படுதானமும், ஆதுலரைக்கண்டு மனமிறங்கி ஈவதாகிய இடைப்படுதானமும், புகழுக்கும் அனபுகழும் கைம்மாறுவுக்கும் அச்சத்திற்கும் தாகூண்ணியத்

திற்கும் கடைப்பாட்டுக்கும் கொடுப்பதாகிய கடைப்படுதான
மும், கோதானமும் பூநானமும் சுன்னிகாதானம் சுவர்ணதான
மும், அஜமேதமும் அசுவமேதமும் நாமேதமும் செய்தோரும்,
ஆதுலர்க்குச்சாலை ஒதுவார்க்குணவு அதுசமயத்தார்க்கு குண்டி-
பசுவுக்கு * வாயுறை, † சிறைச்சோறு, ஐயம், திபைண்ட நல்-
கல், ‡ அறவைச்சோறு, மகப்பெறுவித்தல், மகவுவளர்த்தல், மக-
ப்பால்வார்த்தல், § அறவைப்பிணஞ்சுடுதல், § அறவைத்தூயம்
சுன்னம், நோர்மருந்து, வன்னூர், நாவிகர், கண்ணாடி, காத்தோலை
கண்மருந்து, தல்கொண்ணெய், பெண்போகம், பிறர்துயா காத்-
தல், தண்ணிரப்பந்தல், மடம், தடம், சோலை, ஆவுரிஞ்சுதறி, வில-
ங்கிறகுணவு, ஏறுவிடுதல், விலைகொடுத்திராகாததல், சுன்னிகா-
தானம் எனனும் இவற்றைச்செய்தோர் பெறும்பேற்றைப் பக-
வானது பாதபிரசுரான தீரகமராகிய கங்கை ஆதியாய்புண்-
ணிய தீர்த்தங்களில் நீராடுவோர்பெறுவாரென்ற நுனிப்போனார்.
தர்மபுத்திரர் பகவான ரோமசமாமுனிவரை வணங்கித் தீர்த்த-
யாததிறைசெய்ய விரும்புகின்றேன் என, முனிவர் எமதுள்ள
மும் அப்படியே என்று புறப்பட்டு தாமநந்தை! அகத்தியமா-
முனிவர் இல்லறத்தை விருமபாமல நெடுநான் பிரமசரியத்திலிரு-
ந்து தீர்த்தயாததிறைசெய்து ஒருவனம் வந்தார். அவ்வனத்தில்
ஒரு ஆலமரத்தில் அகத்தியமுனிவரது பிதிரா வெளவாலப்பால்
அதோமுகமாய்தொங்கிக்கொண்டிருந்நனாகா. தமிழ்முனிவர்
அவரைக்கண்டவினவ, பிதிரா எங்கனஞ்ஞதிலதோன்றிய அகத்-
தியன இல்லறத்தருமத்தை யதுசரித்துக் குலவிருந்த செய்யாமல்
பிரமசரியத்தி விருக்கினான வமசவிருத்தியாகாத குற்றத்தால்
யமன் எங்கனஞ்ஞத்தண்டனை விதித்தான என்று மொழிந்துவருந்-
தீனர். அகத்தியர் அப்பிதிரா தானைவணங்கி அப்பிதீர்த்துரோகி
அடியேன்தான். இனிநான் ஒருகன்னிகையைமணந்து மாபுவிள-
ங்கச் செய்கின்றேனென்றுசென்று விதாப்பதேசாதிபதி யாகமுன்
னிலையிற்பெற்ற உலோபாமுத்திரையை விவாகம் செய்து திரிதசி

* வாயுறை-கைத்தனை † சிறைச்சோறு - காவலி லகப்பட்டவர்க-
ளுக் கன்னங்கொடுத்தல் ‡ அறவைச்சோறு § அறவைப் பிணஞ்-
சுடுதல்-அநாதப் பிரேதத்திற்கு நாமக்கடன் செய்தல் § அறவை-
த்தூரியம்-அநாதவர்க்கு வஸ்திரங் கொடுத்தல்.

என்பவரைப்பெற்றா. அத்திரிச்சியும் புத்திரரைப் பெற்றான். அகத்தியர் புத்திரபெளந்திரகோடுவாழ்ப பிதிரா நல்லுலகுசேர்ந்தார்கள். குறுமுனிவர் உலோபாமுதகிரையோடு முதலில் இவ்வாசிரமத்தில் வதிந்தார் என்று ஆங்கொரு பூஞ்சோலையைக் காட்டி குமபயோனியார் வாதாபியைக்கொன்றதையும் கடலைப் பருதியதையும் சகரர் முதலியோர் சரித்திரங்க்ளையும் கிளத்தி பலவனங்களைக்கடந்த பிர்மதேவன யாகம்செய்க இடம் வந்து வேறேச பரதன் என னும அரசன் இதரீட்சததில் நீராடி மேலுலகங்களைக் கண்டானென்று அங்கொரு தீர்த்தத்தைக் காட்டினர். புதிட்டிரராதியர் அதில் நீராடி மேலுலகங்க்ளையும் சுவர்க்கத்தில் அருச்சுனை இத்தியோடு இருந்தலையும் கண்டு வியப்புறதுக் கந்தாப்பகிரி சாரந்தார

ஒருநாள் இத்திரன் சிவசிலிருந்து ஒரு மந்தாரமலர் பாஞ்சாலிமுள் விழ அவன் அதை எடுத்து விமலுகுக்காட்டி இது போன்றபுஷ்பம் வேண்டுமென்று, வாயுசுதன் ரோமசமாமுனிவரை வினவி அப்பூ அளகையிலுள்ளதென்று அறிந்து பலமலைகளையும் வனங்களையுங்கடந்து சென்று மலைமேலேமலைக்கடந்தாற் போல ஒரு பாநுவதத்தின் மேலே அனுமான் பள்ளிகொண்டிருந்ததைக்கண்டு அச்சமுற்று நின்றான். வாயுசுதா வாயுசுதனைப் பார்த்தது யானிருக்கும் இவ்விடத்தில் தேவரும் வர அஞ்சுவார் நீ வந்தது என்னெயன், விமன் எதிர்த்துப்பேசினான் அஞ்சனை சுதர் நீ வீரனானால் இங்கு கிடக்கின்ற என் தவாலையெடுத்து அப்புறம்வையாப்பீயாம் என விமன் அடாருவனகே ஸ்ரீராமதாதராகிய அனுமானுடைய திருவாலுக்கு உனது கைமுறால் எவ்வளவு எனமுன். வாயுசுதா அடா என்னெரானாய், நானுகியராமனைக் கமந்து தோள தேயந்த அசுராவகையோ என்னிலும் உயர்த்துகின்றனை யென விமன் அடா நரபத தமரனை இராமபரமாத்ருமனைமோ நரனைமுடிய என உவந்தாவ வாலையெடுக்க முயன்று திறிதும் தூக்கமுடியாமல் நின்றான் ஆஞ்சநேயர் கருணையோடு நியானைக் கதாயுக்கை நான் தருமரானுக்குத் தம்பி அர்ச்சுனனுக்குத் தமையன் எனது பெயர் விமன் எனமுன். அஞ்சனை சுதா விமா வாயுவுக்கும் அஞ்சனைக்கும் தோன்றிச் சுக்கிரீவனுக்கு மந்திரியாகி ஸ்ரீராமபரமாத்ருமனுக்குத் தூதனாகிய அனுமான யானே என, விமன் எழுந்து அவர்களைப்பற்றி அபராத

கூதாபணம் செய்துள்ளவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். வாயு
கதர் நீ விருமாடம் வந்ததைக் கேள்வினை விமன நாங்கள் நாடு
சோந்த பின்னா துரியோதனருக்கும் அடியோங்களுக்கும் யுத்த
தமரேரிட்டால் அருசுகளைத் தோக்கொடியில் தேவரீர் வீற்றிரு
ந்தருளவேண்டும் அனத்யாம், இராட்சதரைக் கொல்லத் தேவ
ரீர் எடுத்த விக்ஷாபுததைக்காட்டி யநுனவேண்டும் என்று பிரா
ர்த்தித்தான். புரீராமதாதா அவ்வரம் தந்து விக்ஷாபுததைவை
சாதித்தாப பாகையெனது நாடாளகெவனது ஆசிரியருநி
னா. விமன அவ்வருளபெற்று அனதாபுரிசென்று காவலரை
வதைத்ததுகீர் காவலரைப் பறித்துக்கொண்டான்.

நாரதர் தருமநந்தனிடம் செயதகலகம்-முற்றிற்று.

8 நாரதர் தருமநந்தனிடத்தில் கருவுண் பகவானின் பெருமைகூறல்.

பகதுவருடம் வனவாசம் முடித்து பதினொன்றாம் வருடம்
நடக்குப்பொழுது பாண்டவர் தாமமுன்னமே வதிந்தகாமிய
வனம்சாரங்கு வந்தகார. அப்பொழுது ஸ்ரீ கண்ணபிரான ஆங்கு
வருந்தருளினார், பாண்டவர் எதிரொலித்து அழைத்து வந்தது
அந்நேரத்தில் அவ்வளவி யிருந்தபொழுது, பகவான் மார்ச்சகன்
பெயர் மகாபாலிவர் வருந்தருள அவ்வாயும் எதிரொலித்து
அழைத்து வந்து மகாபாலிவர் சொல்ல, தமமை வானகிய ஐவரை
அந்நேரத்தில் காலத்தால் வருந்துகின்றோமென்று வருத்தத்தா
சாவலோக சரணன்னியனும் சாவலோகாஷ்டம் சாவலோக தயாபர
னும் ஆதிமத்தியாநந்தகிதனும் எவ்வாறாகும் அரியவனும் ஆகிய
ஸ்ரீகருணை பரமாதாமனை உங்களுக்கு உரிய மைத்துனனாக
மாதவசதால் பெற்றீர் உங்களுக்கு ஒரு குறைவுமில்லையென்றார்.
தாமபுத்திரர் வணங்கச் சுவாமி அச்சுதன் கருபாகடாக்ஷமும்
தேவரீர் அருளும்பெற்ற அடியேனுகு ஒரு குறைவுமில்லை அடி
யேன உடையுமாறு புண்ணிய சந்திநிறங்களை புனதருள வேண்டு
மெனத் தவுழியாசாரியர் மார்ச்சகன்மேயரைத்தாழ்த்து தாங்கு
பரமசிவன் அருள்கிபற்று எனும் பதினாறு வயதுபெற்றார்.

தன்னந்தனியனாகிய வடபத்திரசாயியினது திருவயிற்றுட் புது
ந்து எத்தனையோ பிரமகற்பககண்டர், அவனிசேடங்கள் யெல்
லாம் கூறியருளாக என்றோ அவ்வேளையில் பகவான் நாரதமகா
முனிவர் எழுந்தருளி யுதிடிரலாப்பார்த்துத் தாமதத்தை முன
னொருகாலை நான் ஸ்ரீகிருஷ்ண பரமாத்மனைத் தரிசிக்கத் துவா
ரகைசுருப்பைய யாணமும் காடி அநுமறைப்பொருளைக் காணு
மல் மீண்டுமொருமேபாது ஒநுதிருமாணியில் பரமன் விளையா
டிக கொண்டி, புகைககண்டு போய உறையாடி வந்தேன் நான்
வருமபோது மாயவன் எனக்கு எதிரே எழுந்தருள் யான் திகை
த்து இப்போது அபகிந்தந்திர என நேன் தெவகிமைத்தன்
இல்லை இல்ல இப்பொழுதுதான் வருகின்றேன் என்ற நுனிது
யான் பின்னும் சிறிது தூரம் வந்தபோது அகமொரு பகதத்தில்
நாரதனோடு பேசிக்கொண்டே போய்ப்பாடி ஆசாயமடைந்து
அங்குபோய அருளாழி யகந்தனையுடனெனையுமபாந்து ஆன
நதயடைந்து அவன் ஆயி நாமகந்தையும் பாடி பாடி விதிசுவர
திடரும் அறிபாத அலையையும் கவனம் அறிவோமென்று வந
தேன். அப்பகவானும் மகா பாகவதோத்தமராகிய மாககண்
டேயரும் உன்னிடம் எழுந்தருளவந்தநீ சொந்தமாதவம் யா
மோ புண்ணியனோ உன்னிடம் வந்தமையால் பகவதபாகவத
சேவை ஒருங்குபெறமேன என்று வாழ்த்திப் பாறா பின்பு
மாககண்டேயர் பலருமவநையும் தாரகவாரசிபன் சரிததிரம்
முதலிய பலகலகங்களும் ஒதியருளிஞா.

நாரது தாமதந்தனரிடம் கிருஷ்ணன் பெருமைகடறல்-முற்றிற்று.

1 இந்நிராணி லகதப் பாரபதி சாலவரீ யி யாக னிடத்தில் செயத்
கலகம், 2 திருமுத்திகள புகை நாளியம், 3 நானிடம் செயதகல
கம், 4 ஸ்ரீராமரிடம் செயதகலகம், 5 திருமுத்திகளிடம் செயதகல
கம், 6 தாமதந்தனரிடம் செயதகலகம், 7 தருமிடம் ஸ்ரீகிருஷ்ணன்
பெருமை கூறல் ஆகிய இவ்வெழு கதைகளும் திருச்சிஞ்சுப்பள்ளி
தாழக்குடி, ம-ம-ம-ஸ்ரீ, பெ பரிமணப்பல்லயாயா அயா நமது
வேணிகோளுக்கிணங்கு எழுதிய பெரிய உபகாரத்திற்குப் பெரிதும்
நன்றி பாராட்டுகின்றேன்

சி. முனிசாமி முதலியா.

திரனிடம்போய் நீ எங்கள் பிசாவின் புத்திரனாகையால் எங்களுக்கு இராச்சியத்திற பங்குகொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டு இருநிறன் அந்தரு இணங்காமையானே அவனை வென்று தானாக எவ்வதிகாரத்தைச் செலுத்தினான். இவ்வாறு வெகுதூரம் கடந்துபோகையில், தேவராஜன் தனது தவாகிய பிரகஸ்பதியிரிடம்போய் சுவாமி அடிமையான இப்படி அலகதேனே அடிமையான திருப்தியடையுமபடி இவ்வந்தபழமுதலானவர்களுக்கும் புரோடாசங்கொடுக்கும்படிச் செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். அந்தக் குருகு அமரராஜனே! முன்னமே நீ என்னைக் கேட்டிருப்பையாகில இவ்வாற்தான் உனக்கு நேரிடாதபடி செய்கிறாயென உன்னிஷயத்தில் நான் செய்யக்கூடாதது என்னவிருக்கிறது பார்த்தித்து நாட்களுக்களுளையே உன் ஐஸ்வரியம் " எனக்கு வந்தபடிச் செய்கிறேனென்று சொல்லி யிருக்கிறானுக்கு தேவன் வளரவும் சததுருக்கருக்குப் புத்தி மயங்கவும் ஸ்ருஷிசாரா ஸ்ருஷையதாரா. அக்குலம் ரஜியின மக்களெல்லாம் புத்திமயங்குப பிராமணத்துக்கிஷ முண்டானவர்களாகவும், வாலுசந்ரம் தருமங்களை யிழந்தவர்களாகவுமாகி வேதத்திறகுப் புறமானாகா, இப்படி யானதனால் அவர்களை இத்திரா ந்திரதயப் புரோக நந்தைய லும் பல்க்கினாலே மகா தேவர்களுளவனாய் மறுபடியும் சொர்க்க ராச்சியத்தை யாண்டுவந்தான்.

நாரதா ரஜிமக்களிடம் செயதகலகம் முற்றிற்று.

10. நாரதருக்கும் வியாசருக்கும் தர்க்கம்.

திரிலோகசஞ்சாரியாயும் வீணுகான்பிரியராயும் யாவர்க்குமின்ப மளிப்பவராயுமுள்ள நாரதமுதிவா ஒருசமயம் வியாசருடைய ஆசிரமத்திற்குவர, அவரை வியாசாசனஞ் அடிபணிந்து ஆசனமளித்து அதிலிருக்கச் செய்து அாகியபாத்திய ஆசனத்திலுள்ளதற்கு மிக்கவியந்துடன் அந்நாரத முநிவரைநோக்கி ஐயா! சாரமில்லாததாகிய இச்சமசாரத்தில் பிராணிகளுக்கு என்னசுகமிருக்கின்றது? நன்றும் நீர்பரியாலோசனைசெய்து பாரும். எப்பொழுதும், எவ்விடத்திலும், எவ்விடத்திலும் சுகமிருக்க நான் நிந்தேனில்லை. காணே ஓர் தவீபத்திற்பிறந்து அந்தக் கூணத்தி

லேயே பாதுகாக்கத் தக்க தாயினாலும் விடப்பட்டு, யாதொரு சகாயமு மில்லாமல் கர்மவசத்கால ஆரண்யததில் விரததீயடைந்து, பின்னர் மேருபாவசத துருகுப்போய் புத்திராபேஷையினால் பரமேஸ்வரனைநோக்கி அந்நிகரமான தவதந்தரமேயு, அவ மருளால் சுகனெனகிற ஒரு புத்திரனைப்பெற்று அவனுக்கு வேத சாரங்கனையெல்லாம் சுறபிதது வருங்காலத்தில் அவன் எனனை விட்டு ஓடிப்போயினான். பின்னர் நான் அப்புத்திரசோபததால் வருத்தமுற்று எங்குந்நிரங்கியுங் காலத்தில் நீ நான் சில நல்லுப தேசங்களைச்செய்து போயினீர் நான்வருபதேசங்களாலும் புத்திர சோபம் நீங்கப்பெறுது என்கமுடையவனாப் மேருபருபதததை யுந் தவத்தையும்விட்டு குறஜாங்ககலம் எனனுநதேசமேயு யடைந்து அங்கும் எப்பொழுதும் சுகனை! சுகனை! என்று புத்திரனைக் கூவிக்கூவி யலைநல்லது இனி ஆசசமசாரததிலெனன் சுகமிருக கின்றதென வெறுத்து இப்பிரபஞ்சவாழ்க்கையைப் பொய்யென வெண்ணியிருக்கு மசசமயததில், மாதாவைப் பார்க்கவேண்டு மென்றெண்ணமுண்டாக அவளிருக்குமிடத்தைத் தேடிச்சென்றேன். அவளோ சந்தநாமகாராஜாவினால் வரிக்கப்பட்டுப் புத்திர ப்பேறுண்டா யிருப்பதறிந்து அவளிடத்திற் போவதைவிட்டு சரஸ்வதி தீரத்தில் ஓர் ஆசிரமங்கட்டிக்கொண்டு வசித்திருக்குங் காலத்தில், எனதாய்க்குப் பாததாவான சுகநாமகாராஜன்சொர்க்கத்தை யடைநதுவிட்டார். பிறகு அவனும் அவருடைய இரண்டு பிள்ளைகளும் காங்கேயனால் காலகப்பட்டு, பின்னர் அக்கால கேயன் சித்திராங்கதனுக்குப் பட்டாபிஷேசஞ்செய்து அரசியலை நடத்திவரச்செய்தனன். அப்பொழுது எனதாய் மகிழ்ந்திருந்தாள். அவனுஞ் சிலனாகழித்துச் சொர்க்கத்தையடைந்தனன். பின்னர் அவளமுதவண்ணமா யிருந்தாள். அங்கு நானறிந்து அவளைச்சமாதானஞ் செய்வதற்குப்பேராய் காங்கேயனைப்புகண்டு தாயாரைச் சமாதானப்படுத்தினேன் காங்கேயன் விசித்திரவீரியனுக்குப் பட்டாபிஷேகத்தோடு கலியாணமும்நடத்த அதுகண்டு நானும் என்தாயும் சுகமாக வாழ்ந்திருந்தோம். சின்னாகழித்து ஷயரோகத்தா லவனும் இறந்துபோயினான். பின்னர் அவன்பத்தினிமார்கள் மமியாரைவணங்கி நாங்களினி யிய்கிருத்தல கற்பிலக்கணமன்று; அக்கினிப்பிரவேசமாய் எங்கள் கணவருடன் சுவர்க்கத்தில் வசிக்கின்றோம்; எங்களுக்கு விடைகொடுக்க வே

ண்டிமென்று வேண்ட, அவனதற்குடன்படாது தடைசெய்து விடுதலாவிடியனுக்குச் செயலேண்டிய கருமாதி கிரியைகளைப் பிஷ்மாருடா கலகம் செய் துமுடிந்தனன் நானும் என்னுடைய ஆற்றலுக்கு வந்தவிடமேன். எனகாயானவன் புத்திரசோக மிருதியினுமை சாதியுறறுப்போன துக்கத்தினுலும் எனனை நினைத்தான நான் அந்நகரணமே அவளிந்தகும காகசமென்னும் பட்டணத்தகருபுபொய அவளை நகண்டி வணங்கி, ஒதாயே எதற்காக இப்பொழுது எனனை நினைத்தாய்? எனனலாகவேண்டிய காரியமென்ன? எனக்கு நீபெருநெயவமெல்லாமும். உன்னுடைய உதிரிவுக் கிண்டலாவதான உளகடிமையாக யிருக்கிற நான் செயலேனு ஆசையால் எனக்குக் கட்டளையிடுமென்று கேட்ட, அதற்கு எனதாய், அப்பாபுத்திரனே! நீ சர்வசாஸ்திர தருமங்களையும் கருவியறிந்தவனுமாயால் நானசொல்லப்போகிற தருமத்தில் விளங்கும் உபகாரத்தை கருவியாலேசித்தது எனனெண்ணத்தகைய புத்திரசெயலாய இச்சந்தநு வம்சம் இதுவரையில் இந்தக்காலமேருடைய பிஷ்மத்தால் காக்கப்பட்டு வந்தது. இப்போது இந்தவம்சம் போருமபோலிருக்கின்றதே என்கிற வேகத்தால் பம்புமுறடையாளரப அவற்றைப் போக்கிக்கொள்வதற்கு உன்னை நினைத்தேன நினைத்தபடி நீயுமவந்தாய் வந்த நீ வம்சவிராஜிபாச ரெயடுபோகவேண்டும். யான வம்சச்சேத பயத்தால் வந்ததமலடிகின் றான் உன்னை நீ ரகூழிக்கவேண்டும். அதாவது விசிந்தையிலியனுடைய பாதிவிமரிருவரையும் நீகடிவாரோடிப்பாடிவந்த செயலாயாக பாரதானினுடைய வம்சத்தை விர்த்தி செய்வதனால் உனக்கு யாதொருநேகாஷ்டம் முண்டாகமாட்டாதென்பதை நினைவாற கறிம தாயின வாராததையைக்கேட்டு நான் சிந்தாதுல படைத்தவனும் நானத்தால் தலைகுனிந்துகொண்டே தாயைபோகவி ஓ அன்னாய! பிறருடைய ஸ்திரீயைக் கையினாற்றிடுமெனே அதிகபாதகமெனது தெரிந்தமாளே இந்த அதரமகாரியத்தைசெய்யப் பம்புமுறணிவேன்? சகோதரனுடைய பனைவி புத்திரியென்று சொல்லப்பட்டிருக்க, வேதங்களை யெல்லாம்படித்த நான் இந்த விபசாரத்தை எப்படிச்செய்வேன்? அதரமமரக்கத்தில் வம்சத்தை விருத்திசெய்தால் வம்சவிருத்தியை எதிர்பாரத்திருக்கும் பிதூக்ககள்ளெல்லாம் பாபிஷ்டர்களாய் நரகத்தையடைந்து அதிவின்றும் பெய்ந்திருக்கமாட்டாம் விருப்பார்.

ஓ அம்மா! யாவருக்கும் தருமங்களை யுபதேசஞ் செய்கின்றவனாயும் தருமங்களறிவதற்கே புராணங்களைச் செய்கின்றனாயும் இருக்கின்ற நான் எப்படி இந்த நிந்தையான காரியத்தைச் செய்வேனென்றேன். இவையெல்லாம் கேட்டுவந்த தாயானவள் அப்போது நான் சொல்லிவந்த தருமாதருமங்களைச் சிறிதும் எண்ணிப்பாராமல் வயசோத்பத்தியை எவ்விதத்திலாவது செய்ய வேண்டுமென்கிற ஓர் தருமத்தையே மேற்கொண்டு என்னைப் பார்த்து, அப்பா குழந்தாய்! நீ சொல்லிய வெல்லாஞ் சரியேயாயினும் எனனுடைய வார்த்தையினால் உனக்கு யாதொருதோஷமுமுண்டாகமாட்டாது பெரியோராகளென மெண்ணத்தக்கவர் அதருமத்தைச் சொன்னபோதிலும் அதனையோசியாமல் மனிதர்கள் செய்யவேண்டுமென்றும், தாயானவள் எதுசெய்தால் சந்தோஷிப்பாளோ அதைச் செய்யவேண்டுமென்றுத் தருமநூல் கூறியிருக்கின்றதல்லவா! அதற்குமங்களை நீ இப்போதெண்ணி புத்திரசோகத்தில் மூழ்கியிருக்கின்ற வென்னை நான் சொல்லியபடி செய்து சந்தோஷப்படுதலுமாயென்று அவள் சொல்லி முடித்தவுடன், பிஷ்டன என்னைப்பார்த்து, ஓ வியாசரே! நீர் இந்தவிஷயத்தில் ஆலோசனைச் செய்வதை விட்டுவிடும் “தாய்சொற்றுறந்தால் வாசகமில” என்பதைநாடும், நாடிச் செய்வீராயின நீர் உலகில் அதர்மராக வழங்கப்பட மாட்டீரென்றான் பின்னர் நான் இருவர் வார்த்தையுங்கேட்டு அந்த நிந்திதமான காரியத்தைச் செய்யவாரம்பித்து அந்தப்புரஞ்சென்று படுக்கையறையில் நானிருக்கும்போது அம்பிகை என்பவளவந்து என்னைப்பார்த்து மனம் ரமிக்காதவளாய் அருவருப்படைந்தனள். அதனைக்கண்ட நான் அவளைப்பார்த்து நீ என்னைக்கண்டு அருவருப்படைந்து கண்களை மூடிக்கொண்ட படியினால் உனக்குப் பிறக்கப்போகிற பிள்ளை அந்தகனாக விருப்பானென்று சப்தித்தேன். அரசாபத்துடன் அவளென்னைக்கூடிப்போயினள். மறுநாள் எந்தாய் என்னை ரகசியமான ஸ்தானத்தி லழைத்து அப்பா நல்ல புத்திரன் பிறக்கும் படியாக அனுகிரகஞ்செய்தனையாவென்றான். நான் ஓ அம்மணி நீ என்பால் அனுகிரகத்தை நினைக்க அதுசாபமாய் முடிந்ததென்று நடந்த செய்திகளைச் சொன்னேன். அவளதைக்கேட்டு என்னகாரியஞ் செய்தாய் எதற்காக நான் பிள்ளையை வேண்டியது

என்று வருத்திநிற்ப நாணும் அவன் வருத்தகதைக்கண்டு வருத்த முற்று ஏனிப்படிச் செம்பிறைமென் மெண்ணியிருந்தேன்.

நாடதருக்கும வியாசருக்கும் தாக்கம் முறறிற்று.

11. திருதாட்டிரன் பாண்டு உற்பத்தி.

இவ்வாறு எனது சகோதரன் மனையாட்டிகட்டு என்னால் கெரிட்டசாபத்தை எனது தாயாகிய சகதியவதிகேட்டு வருத்த முற நாணும் அவளது துயரத்தைக்கண்டு தன்பமுறறிருக்கும் போது அவள் மீண்டும் மீதும பதநவளாய் என்னைப்பார்த்து ஓ புத்திரா! அம்பிகை என்பளை பெறப்போகிறபிள்ளை குருடா யிருககுமாதலால் அப்பிள்ளை அரசாட்சிக்கு யோக்கியனாகானே! நானென்செய்யேன் என்பா என்புடையனாய் மறுபடியும் நீ யினி அம்பாலிகையோடு கூடி அரசாட்சிக்குரிய ஓ சத்புத்திரனைப் பெற்று எனக்குக் கொள்கததை கொடுப்பாயென்று வேண்டி- னான் நான் அவளது இரத்தநதங்களுசி அவள் சொல்லுக்குடன் பட்டு அந்த அம்பாலிகை என்பவள் அம்மாந்ததி வாகவேண்டிய குழகாலத்தை மெதிப்பாது கருகெண்டு அந்திபுரத்திலிருந் தேன். பின்னரவள் நுத்திராநாடுசெய்து நானிருக்கும் ஏகாதத மானபதிகைபலவழியில் மாபியா உத்திரவின்படி வந்துசேர்ந்து என்னையும் என்னுடைய சடைமையையும் என்னுடைய பற்களையும் வறவலபோலிருக்கும் உடம்பினையுங் கண்டு அருவருகது வியா தது உடம்பை வெண்ணிறமாக்கிக்கொண்டு மனவருகததேகாடு என்னநிசேவாது நிவறவான் நான் மனையாடததுகேபங்கொ ண்டு ஒபெண்ணை! நீ என்னைப்பார்த்து உன்னுடம்பை வெண் மையாகக்கி செய்வாட்டிரால் உளபுறப் பிறநதப்போகிறபிள்ளை வெண்ணிறதேகாடு திருப்பாடுஎன்று சபிததுப பின்னரவளு டன க்கிதது மறவான் என்னுடம்போபச சேராதேன். பின்னா இரண்டு பிள்ளைகளும் திருக்காட்டிரனென்றும், பாண்டுராஜ னென்றும் பிரதித்திபற்றிருந்தனர் எனதாயார்ததிரம் ஒரு வன குருடனாயும் ஒருவன பாண்டுரோகனாயும் இருப்பதைப்பார் தது திருபதியடையநவளாய், ஒருவருடங்கழிதது என்னை வர வதைத்து ஓ குழந்தாய் உன்னாலுண்டாக்கப்பட்ட இரண்டு பிள னைகளும் அரசாட்சிக் குரியவாகளல்லா. மனோகரமான வேறொரு

பிள்ளையை நீ சொடுக்கவேண்டுமென, நானபபடியேசெய்கிறே
 னென்று சொல்லவுட, அவள் மகிழ்ந்தவளாய்த் தன் மருமகளா
 கிய அப்பிகை என்பவளை வரவழைத்து ஒ பெண்ணே! நீ வியாச
 னிடத்தில் வெறுப்பாடையாமல் அவனைச் சந்தித்துவிட்டு அவ
 னோடு கிரீட தது அரசாட்சிக்கு போகியமான ஒருபிள்ளையைப்
 பெறுவாயென்று வேண்டுகல்கொள்ளவே, அவள் நாணத்துடன்
 மறுமொழி யொன்று சொல்லாமல் அவளிடம் விடைபெற்றுச்
 சென்று, தனதுநாயகன் தாதிவொருத்தியையழைத்து என்னிடம்
 வரவேண்டிய சங்கதிகளைச் சொல்லி அவளை ஆடைபாபரணங்க
 ளால் ஆலங்கரித்து நறுமணங்கமழும் பூக்களைச் சூட்டி கசுத்தவ
 களைப்புகிர்த்தியும் நுணுமபடியான கோலத்தாடன் அணுபபினுள்.

அவள் அநிக சூதோலத்தாடன் நானிருக்கும் படுக்கையிட
 ததிறகு வந்தா என்னைக்கண்டு முகவிலாசத்தாடன் காமவிலாசத்
 தையுங் காட்டித் தழுவி என்னை மதனாழித பயிலவிறது இது
 வே பரமநாதனென பூழ்த்துவிதனவா நு கரகமுனிவரே! நா
 னவவானந்தத்திழர்னைதது அவளைப்பார்த்து ஒ பூவகொடிபோ
 னைவளே! சாவலக்ஷணங்களைவிட்டு கூடிவைவனாயும் சொந்தர்வா
 னாயும் சகலதருமங்களணர்ந்தவனாயும் சந்தியவாரதியாயும் உள்ள
 ஓர புத்திரன் உனக்குப் பிறப்பாடுவென்று வரவில்காழ்த்தேன்.
 அவன்தான் வித்ரவென்பவன். இந்நதமுன்றுபிள்ளைகளும சமீகா
 தரணுடைய பத்திவிரிவிடத்தும் அவனுடைய தாதிபிரிவிடத்தது
 மாகிய பர (அன்னிய) கோத்திரத்தால் பிறந்தவாகளாயி நூதும்
 இவாகளிடத்தில் எனக்குண்டாகிய ஆசை தர்மபத்திவிரிவிடத்
 தில் பிறந்த பிள்ளைகளிடத்தி லுண்டாகும் ஆசையினுஞ் சிறந்தி
 நுந்தது. இவார்களால் சுகநிலையே என்கிற ஏகதந்தையு மறந
 தேன இது மாலையின் செயலன்றோ இம்மாலையை வெல்ல
 சுவாதீன அறிவுள்ளவாசளாறு முடியாது. அதற்கோ உருவமுங்
 கிண்டயாது; இடமுங்கிடையாது; அது உருவமும் இடமுமில்
 லாமல் ஞானிகள் முதலாயினரை மயக்குவதல்லது அதனை
 மயக்கும் ஞானிகள் ஞானருவருங் கிடையாது, ஒத்திரிலோக சஞ்சா
 ரியே! அதனவிலாசத்தை நானினனென்று சொல்லுவேன் சம்
 சாரபந்த ரகிதனுயிருந்த நான் அதுமுதல் தாயாரென்றும் பிள
 னைகளென்றும் பந்தமுண்டாய் அடிக்கடியும் அஸ்திபுரத்திறகு
 வருவதும் சாஸ்வதிக்ரூபபோவதுமாய் ஊசலைப்போ லென்மன

முழல ஓடிடத்தில் நிலையாயிராமல் அலைந்து கொண்டே யிருந்
தேன். அதுமாததிரமா! ஒருவேளையில் நமக்கேணிந்த பந்தமெ
ன்று பந்தமற்றுத் தெளிவடைந்தும் ஒரு சமயத்தில் நாமிறந்து
போலோமாயின நமக்குச்சுசிரார்த்தாதி கருமங்கள் செய்தற்குரிய
பிள்ளைகளிவார்களாகாரோ; இவர்க்கிடத்தில் நாமேன் ஆசைவைத்
துழலவேண்டுமென்று வெறுப்படைந்தும், ஒருசமயத்தில் வெறு
ப்படைந்திருக்கும் நம்மிடத்தில் பந்தத்தை யுணடுபண்ணுகின்
றது எதுவோ அதுவல்லவோ மாணா; அந்த மாயையை வெல்ல
வேண்டுமென்றும், நாம் அனியாயமாய் மோகமாகிய பாழங்கிண
ற்றில் வீழ்ந்துவிட்டோமே என்றும் என்னுள்ளதனானே நினை
ப்பேன இவ்வாயு நினைக்கத்தக்க நினைவுடன் கூடியிருக்கின்ற
நான் பார்த்திருக்க மாடியப்பட்டாயிற்றேன் மானவுடன் அஹா!
நமது பிள்ளைக்குப் பட்டாயிற்றேன் மாயவிட்டதேமென்று மகிழ்ந்
தேன். நினனா அவன் குத்திமாத்திரி என்கிற இரண்டு ஸ்திரீ
களை விவாகஞ்செய்துகொண்டு சிலகால நகரத்தில் வசித்துப்
பின்னர் பிராழ்மண சாபத்தால் ஆரண்முகில் வசிக்கப்பெற்று
ஸ்திரீகளுடைய சல்லாப கருமாறி நுகர்ந்தே கோவியுற்று வரு
த்தமுற்றவனிடத்திற்பெயர் அவனுக்கு வேண்டிய சமாதான
ங்களைச் சொல்ல்கிட்டு, அவ்விதமுடையதற்குப்போய் திருகராஷ்
டிரணைகாண்டு அவனுக்கு ஒரு சொல்லவேண்டியவைகளைச் சொல்
லிப் பழையபடி என்னுடைய ஆஸ்ரமம் வந்தே சென்றேன.

ஓ நாரதமுநிவரே! தவசியாயிருந்தும் “தவஞ்செய்வார் தங்
கருமஞ்செய்யார்” என்றபடி நான் தவத்தைச்செய்யாமல் ஆசை
யுட்பட்டு அலைந்து திரிந்த செயலெல்லாவும் கூறுகின்றேன், கேட்
பிராக. வனவாசஞ்செய்துகொண்டிருந்த பாண்டிபுத்திரனானவன்
மகப்பேறு வேண்டி ச தன மனைபாட்டிகளாகிய குருதியையும்
மாத்திரியையும்ழைத்து நீங்குகிருவரும் இயமன் வாயு இந்திரன்
அஸுவினி தேவதைகள் என்கிற இந்த ஐவர்களால் நனமக்களைப்
பெறக்கூடவீரர்களென்று அதுனைஞ்சுதர அவர்கள் அப்படியே
அந்த ஐவரால் தருமன விமன அருசுகன்ன நகுலன் சகாதே
வன் என்கிற ஐவர்களையும்பெற்று வாழ்ந்தவர, பின்னர் ஓர்நாள்
அப்பாண்டுவானவன் தனக்குள்ள சாபம் தானறிந்தவனு யிருந்
தும் மாத்திரியினிடத்தில் சம்போகஞ்செய்து அவனிற்ந்துபோ
யினன். அதனைக்கண்ட அவ்விவரண்டு ஸ்திரீகளும் அக்கினிப்பிர

வேசமாவதற்குத் துணிய, அங்குள்ள பெரியோர்கள் அதனைக் கண்டு தங்கும்போது குந்திதேவி ஒருவாறு தடைபட்டு நிற்க, மாத்திரிதடைபடாமல் அக்னியிற் பிரவேசமாயினள். பின்னர் குந்தி ஐந்துபிள்ளைகளையும் வைத்துக்கொண்டு ஏககமுற்றிருக்கும்போது சில முநிவர்கள் அவளை யழைத்துக்கொண்டு அஸ்தி னுபரம்போய் பீஷ்மரையும் விதூரணயுங் கண்டு ஐவர்ப்புளது வரலாற்றைச் சொல்லி அவர்சுனைக்காத்துவருபபடி எட்டியைட்டனர். இச்செய்திகளை நான்கேட்டு அசகததுக்கங்களுக் காளாய் பீஷ்மனிடத்தும விதூரனிடத்துஞ்சென்று அவர்சுனைப்பாதுகாக்கவேண்டிய விஷயங்களைப்பற்றி யாலோசித்து அபரணை புத்திரர்களைக் காத்ததுவருபபடிச் செய்தேனெனினார்பாரணமுத்திரர்கள் துரியோதனதிரால பலசொடுமைக ளதுபவித்து வருவதைப் பீஷ்மன்கண்டு அவர்களைப் பிரியாமலிருந்து திரோணசாரியரால் துறர்விந்ததையில் சமர்த்தராகுமபடிச்செய்தி வருநாளில், கன்னனுடையபலத்தால் துரியோதனனுக்குச் செருநண்டாய் கலகமுதிர்ந்து துரியோதனுடியார்க்கும் வீமனுக்கும பகையதிகரித்து வருவதை சிருதராஷ்டிரன்மீது இனி யிவர்களை யொன்றாய் வாழுபபடிச் செய்வோமாயின பெருங்கலகம் விளையுமென்றஞ்சிப்பாண்டுபுத்திரர்கள் மீவறிட்டதில் வைத்தனன்.

அப்படி வைத்திருந்தும் துரியோதனன் தீவ்நானவெண்ணமுடையனாலால் அரக் குமானிகை யொன்றமைத்து அதில் அவர்களை வைத்துத்தீயிட்டனன். அக்கொடுங்கொழிவை கேட்டநான் அநுதுபுரண்டலறித துக்கிக்க துக்கம் இவ்வளவென்று சொல்லிமுடியாது. பின்னரவர்களைக் காணவனட்டுமென்று காடுகளெல்லாந் திரிந்து திரிந்தலைத்து அவர்களைக் கண்டுபிடித்து ஏகசக்கிரநகரத்துக்கனுப்பி ஒருவாறு மனதாழ்நுபதியடைந்து, அதன்பின்னர் துருபதனுடைய பட்டணத்துக் கனுப்பினைன். பின்னரவர்கள் திரொளபதியினுடைய சுயமவரத்தில் மிகவுமெலிந்து வணக்க முள்ளவர்களாயும் துக்கிதர்ளாயும் பிராமணவேடம் பூண்டு மான்றோலைத் தரித்தவர்களாயும் வருதுசேர்ந்தனர். அவர்கள் வேடத்தைக்கண்டு பெருந்துயரத்தையடைந்தேன் இதுவென்ன பந்தமையா! அப்படித் துயரத்தோ டிருக்குமபொழுது அருச்சுனன் அச்சயம்வரத்தைத் தன்னுடைய தாக்கிக்கொண்டு அந்தப்பாஞ்சாலியைத் தாயினுடைய ஆணையின்படி ஐவருவ

கலியாணஞ்செய்துகொண்டமையைக்கண்டு ஆனந்தித்தேன். பின்
 னரவர்கள் பாஞ்சாலியுடன் அவதினாபுரம் போயிருக்க, அதை
 விட்டுத் திருதராட்டிரனாலும் கிருஷ்ணபகவானாலும் காண்டவப்
 பிரஸத்தத்தில் வசிக்குமபடி பாய் வந்தது. அதில் வசித்திருந்து
 பின்னர்வ்விடத்தை அருசானை அக்கினிமீகவனுக்குத் திருப்தி
 யாககிவிட்டனன். அதன்பின்னர் தருமராஜன் ராஜசூயமாகஞ்
 செய்து பெரும்பட்டதாடனி நுகத நாளதைப்பார்த்தது எனக்கே
 அப்படடம் வந்ததுபோலும் அங்க சுகதோஷபடைந்தேன். அப்
 பாண்டவர்கள் துரியோதனனுடைய பொறுமைசெயலால் யா
 வுகதோற்றுச் சகலசெல்வங்களுய் மிழந்து திரொளபதிககு மான
 பங்கமும் வரப்பெற்று வனவாசம்மதந்தாய் வமுந்தாநிற்ப, நான
 வையெல்லங் கேட்டுப் பெருந்துகத சுக காளாயினேன் ஓ
 நாரதபகவானே! உத்தமகதொருபமான சம்சாரத்தின்னு அநாதி
 தர்மத்தை யானறிந்தவனாய் நம் பரமமயினால் சுகதுக்கங்
 களில் மூழ்கிப்போய்விட்டேன். கன்னயாநுடைய பிள்ளை அவர்
 கள யாருடைய பிள்ளைகள் தாய்மார் என்பது தெரிந்திருந்தும்,
 என்பனது இரவுமபகலும் மோகத்தின்று கழன்று கொண்டு எங்
 கே போவேன என்னொயவேனென்று எவ்விதத்தாலும் சுகதோ
 ஷம் சிறிதுமடையாமல், ஊஞ்சலிலேயி யாடுகின்றாவனபோல்
 ஆடியாடி அலைத்துழைந்தேயன்றி ஸ்ரேமாயொன்றினும் நின்ற
 தின்று. ஒழுனிஸ்சீரஷ்டமே! நீர் சாவலுநாயி நக்கினதீர். இரத
 மோகத்திற்குக் காணவென்னை யோ! அதனை பெனக்குச் சொல்
 லிச் சுகதேகத்தை நிரித்திடுத்து நானொப்படி மனவருத்த மின்
 றிச் சுகமாயிருப்பேனோ அப்படிச் செய்யுமென்று விண்ணப்பஞ்
 செய்தனா.

திருதராட்டிரன் பாண்டு உறபத்தி முற்றிற்று.

12. நாரதருக்குக் குரங்கு முகமானது.

இவ்வராததைகளை யெல்லாம் கேட்டுணர்ந்த தவசிரேஷ்ட
 ராகிய நாரதமுனிவர் சிரித்துசொல்லுகிறார். ஓ வியாசமே! புரா
 ணமெல்லாளு செய்தவமே! நீர் என்னை என்னகேட்கின்றீர்? இச்
 சம்சாரத்திலேமோகமில்லாத மனிதனுமுண்டோ? பிரமனதியுரும்
 சனகர் கபிலர் முதலாயினரும் மாயையினால் சூழப்பட்ட வர்க

ளாய்ச் சம்சாரமார்க்கத்திற் றிரிகிஞார்களென்று சொன்னால் ஏனை யரைச் சொல்லவும் வேண்டுமா? அவர்களெல்லா மங்குனமிரு க்க, உலகிலெனை ஞானியாக அறிந்ததொண்டி நுக்கின்றார்களே அவர்களறிந்தவண்ணம் நானிருக்கின்றேனா? இல்லையே. நானெல லாரைப்போலும் மோகமடைந் திருக்கின்றவன்றானே யன்றி வேறில்லை. ஒ வியாசரே நான் பூர்வம் ஸ்திரீமோகத்தினால் குரங் குழுகத்தையடைநது ஓராச துமாரத்தியை விவாகம் செய்துகொ ண்டமுன்ற பெருந்துககமான விருததாரதத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேட்பீராக.

ஒகாலததில் நானும் பாவதமகாமுனியும் தேவலோகத்தி லிருந்து பூலோகத்தக்குவநது பூபபிரதக்ஷணஞ்செய்து உததம மான பரதகண்டம் வந்தடைநது, ஆங்கங்குள்ள புண்ணியதீர்த தங்களையும் புண்ணிய கேஷததீரங்கியும் முனிவராசசுரமங்க ளையும் சண்டுசுனித துலாவியதோம ஒ வியாசரே! நாங்கள் பூலோகத்தக்கு வரும்பாது பரஸ்பரம் ஒருவருக்கொருவா ஓர் சங்கேதஞ் செய்துகொண்டு புரப்பபட்டோம். அஃதெனை யெ னின, நம்மிருவருக்குள எகதேவதவிடத்தில் யாருக்கு எப்படி யெப்படி மனோவிருத்தி யுண்டாகிறதோ அதை மறைக்காமல் சொல்லி விட்டவன்நிம். அது நல்லதாயினும் கெட்டதாயினும் மறைக்கக்கூடாது அனறியும், போஜனம் தனம் ஸ்திரீ என்னு மிவ்விஷயங்களில் யாருக்கு எப்படி மனதுண்டாகிறதோ அதை யுமப்படியே ஒருவருக்கொருவா சொல்லிக்கொள்ள வேண்டு மென்று சபதபூவகமாய்ச் சங்கேதஞ்செய்துகொண்டோம் செ ய்துகொண்டபடியே ஒரே மனமுள்ளவர்களா யிஷ்டப்படி எங் குந்திரிநது வருமபோது கிரீஷ்ம காலத்தின் முடிவுவரவே சஞ சயமென்கிற பட்டணம் வந்துசேரநது அநநகரததாசனால நாங் கள் கௌரவததோடும் பகத்யோடும் பூஜிக்கப்பட்டவாகளாய் அவனுடையவீட்டில் நான்குமாத மிருந்தோம். என்னெனில் நான் குமாரசுமம் மழைக்காலமாகையால் வழிநடப்பவர்கட்கு மிகவும் வருத்தத்தை யுண்டாகும் ஆனதுபற்றியே அறிவுள்ளவர்கள் அநநான்குமாதமும் ஒரேவிடத்திலிருந்து ஏனைய எடம்மாதங்க ளில் காரியாரத்தமாய்த்திரிவர். வெளியில் சுகத்தைக்கோருகிற வர் மழைக்காலத்தில் பிரயாணஞ் செய்யக்கூடாது. ஆனதால் நாங்கள் அரசன்வீட்டில் வாசஞ்செய்து வந்தோம். அநந மஹா சாஜனோ பிரதிதினமும் எங்களுக்குப் பிசைக்கெயென்கிற மரியா

தையில்லாமல் விருந்தென்கிற மரியாதையில் போஜனத்தை நடத்திவருகனன். அதுவுமன்றி தமயாகதி யென்று பிரசித்திபெற்ற தன்மகளையும் எங்களுக்குப் பரிசாரஞ்செய்ய வேற்படுத்தினான். மிக்க அழகான தந்தவரிசையும் சுந்தரத்தையும் நல்லவிவாகத்தையும் பரந்தகண்ணையமுடைய அந்தராகு புகதிரியும் எங்களிருவருக்குச் செய்யவேண்டிய பணிகளில் எந்தசமயத்திலு முயற்சியாயிருப்பது மனறி ஸ்தான பாலங்களில் வேண்டியவரையில் சுததமான தீர்த்தமும் போஜனசமயத்திலு இஷ்டமான போஜனமும் அதுமுடிந்தபின்னாதாமதூல மாநிலநினைடையே வேண்டியவனவுங் கொடுத்தார்களென்று வருவான் இவ்வயன்றி நாங்களுகேட்பதற்குக் கூடாமலை மனதால் விநமப்படுவனவாகிய ஆசனம் சயன முதலானவற்றைக் தானே குறிப்பாலறிந்து அவைகள் சமைப்பான இவ்வண்ணம் அவருடையபண்ணிடை யின் சுகத்தால் அங் குநாங்களை அவையுள்ளவாசனாய் வசதிதிருக்கும்பொது நான் விண்ணையக் கையிலெடுத்திருக்க சாதனநிமித்தம் உத்தமமான ஸ்வரத்தை ஆலாபனஞ் செய்துகொண்டு மனதுக்கினிய சாமகானத்தைப் பாடிவருவேன். அச்சமயங்களில் ராஜபுகதிரி படுகொருமான அக்கானத்தைக்கேட்டு வருவதனால் என்னிடம் மிகவும் ஆவனவளவளவியினா எனக்கும் அப்பெண்ணிடத்திலு மிக்க பிரீதிபுண்டரயத திஷ்டினை எவ்வுளிருவருக்கும் உண்டாகிய ஆசைவிநுத்திபாயிற்று அதனால்வா போஜனமுதலிய சுகக்காரியங்களிலும் என்னிடநிலத்தின்பிரீதியாய் விசாரிப்பதும் என்னுடையிருக்கும் பாஷமுனிசைச சாமானியராய் விசாரிப்பதும் யிருக்கின்ற இத்தப் பேச வுபசாரமும் தினைதினை விருத்தியடைந்த என்னுடைய ஸ்தான கதுகு வெநநீரும் அவருக்குக் குளிராக சலமும் எனக்குத்தயிரும் அவருக்கு மோரும் இப்படியே உண்பவவற்றிலும் உடுப்பவவற்றிலும் ஏனைய பணிகளிலும் பேறுபாடே செயலு வருவதோடு எனக்குரிய படுக்கையை மிக வெண்மையாயும் மிருதுவாயுமுள்ளதைப் போடுவான். அப்படிப்பட்டதை அவருக்குப்போடமாட்டான். என்னைச் சந்தோஷமாயும் அவரைவெறுப்பாயுமபார்ப்பான். இவ்வாறு இவள் செய்யும் பேதத்தால் பர்வதமகாமுனி இவளிப்படி நடத்துவதற்குக் காரணமென்னை யென்று ஆச்சரியத்தோடு மனதில் சிந்தித்து என்னை ரகசியமாயழைத்து ஓ நாரதமுனியே ! இந்த ராஜ

புத்திரி உன்னிடமெப்பொழுதும் பீர்தியுடன்வேலைசெய்கின்றது
மன்றி உனக்குவேண்டிய போதனமும் பகஷணமும் நீர்வேண்டா
மென்று தடுத்தாலும் வேண்டிவேண்டி யுணபிக்கிறாள் நானே
வேண்வெதாமில்லை வேண்டினாலும் அவளகொடுப்பது மில்லை,
உன்னிடத்தில் அப்படியும் எனனிடத்தி லிப்படியுமாயிருப்பதற்
குக் காரணம் தெரியாமையாலெனக்குச் சந்தேகத்தை விளைவிக்
கின்றது. இதனால் இரதராஜபுத்திரி உன்னைப் பர்த்தாவாகச்செய்
துகொள்ள இசைக்கிறாள் என்றும் நீயும்ப்படியே அபிப்பிராயப்
பட்டிருக்கிறாயென்றும் உங்களிருவரிடத்து முண்டாயிருக்குங்
கண்ணெய்களாலும் முகக்குறிப்புகளாலும் நானறிகிறேன்.
உள்ளே நிகழுமெண்ணத்தைக் கண்ணும் முகமும் குறிப்பினால்
உணர்த்துமன்றே. ஒ நாரதமுனியே! நாம் புறப்படும்போது இரு
வருஞ் செய்துகொண்ட சந்தேகத்தை நினைத்து பொய்ம்மையை
யொழித்துண்மையைக் கூறுவாயாக வென்றார். இவ்வாறு அவ
ரென்னைப் பலாத்காரபாயமுதத்துச் சேட்டபடியினால் நான் வெ
ட்கப்படடுக்கொண்டு ஓ பாவதமுனியே! நீர் சொல்லிய படியே
இருவருக்கும் ஆசையுண்டாயிருப்பதற்கு டையிலில்லை. அதுவுண்
மைதானென்று சொன்னேன். அவா கோபங்கொண்டவராய் ஒ
நாரதரே முதலாவது நாமசெய்துகொண்டசபதப்படி யுனக்குண
டாகிய இசையைமேயென சொல்லாதிருந்தாய். இரண்டாவது
என்னை வெறுத்திருக்கும் அவளை நீவெறுக்காது மோகம்கொண்
டிருக்கின்றாய் இவ்விரண்டுநதுகோகமானரெயலாதலா லுன்னை
ப்போலுந திரோகி யொருவனுண்டா? சீரீ ஹரி உன் முகம் குர
ங்குமுகமாகப் போகக்கடவதென்று சபித்த, நான் அக்கணமே
அம்முகத்தைப்பெற்றேன். பின்னர் நானும் அவரை உடன்பிறந்
தாள் பிள்ளையென் றெண்ணுது அதிககோபத்தோடு முடாத்மா
லாகிய நீ சொற்ப குறந்திறகாகச் சபித்தபடி பால் உனக்குச்
சொர்க்கத்தில் வாசமில்லாபல பிருதயிலோகத்தில் வாசமுண்
டாகக் கடவதென்று சபித்தேன்.

அச்சாபத்தைக்கேட்ட முனிவா மனவருத்ததுடன் அப்
பட்டணத்தைவிட்டுப்போயினார். எனது யீனாகானத்தைக்கேட்டு
வந்த அநத ராஜபுத்திரி எனதுமுகம் வானர முகமானதைப் பார்
த்து மிகவும் மனவருத்தமுற்றனென்று நாரதர்கூற, வியாசர்
ஓ பிரமசொருடியே! பின்னர் நீரெப்படி அச்சாபத்தினின்றும்

யும் பட்டணங்களையும் முனிவர்களுடைய ஆச்சிரமங்களையும் அழகான நடபாடிகளையும் தடாகங்களையும் தாமரை மலர்களால் லழகுபெற்றிருக்கும் மடுக்களையும் பசுக் கூட்டங்களையும் ஏனையிருக்கூட்டங்களையும் பன்றிக்கூட்டங்களையும் பார்த்துக் கொண்டே கானனிய ரூப்ஜிபமென்னுமபட்டணத்துக்கு வந்து, அங்கு தீவ்யமான ஓர் தடாகத்தைப் பார்த்தோம். அதுதாமரை முதலிய மலர்களால் பிரகாசிக்கப்பெற்ற வழகுள்ளதாயும் வண்டினங்களால் சபதிக்கப்பெற்றதாயும், அன்னப்பட்டிசு கரண்டபக்ஷி சக்கரவாளப்பட்டிசு முதலிய சிறந்த பட்சிகளால் நிரம்பப்பெற்றுள்ளதாயும், பாற்கடலோடுபோர்செய்ய வெழுந்திருப்பதுபோல் மேலோங்கிய சலசமரத்தியைப் பெறுள்ளதாயுமிருந்தது.

இவ்வாறான அதன்சிறப்பை நான்கண்ணுற்று அதிசயத்துடனிருக்குஞ் சமயத்தில், விஷ்ணுமூர்த்தி ஓ நாரதனே! இந்தநிர்மலமான தீர்த்தத்தில் ஸ்ரானஞ்செய்து பின்னர் இப்பட்டணத்தையும் பார்க்கப்போவோமென்று சொல்லிச் சித்தித்துக்கொண்டே எனது சுட்டுவிழைப் பிடித்துக்கொண்டு சுற்றிவந்து அந்த சிரேஷ்டமான தடாகத்தைப் புகற்றது, அதன் கரையிலிருக்குமோர் மரநிழலிச்சற்றிளைப்பாறி ஓ நாரதனே! சாதுக்களுடைய மனம்போல் நிர்மலமாயிருக்கு மித்திர்த்தத்தில் நீ முன்னே ஸ்ரானஞ்செய்க, பின்னர் நானுஞ் செய்கிறேனென்று சொல்லவே, அவர்சொல்லை நம்பி நான் வீணையையும் கிருஷ்ணசனத்தையுங்கரையில் வைத்துவிட்டு முன்னர் கைகால்களையடபிச்சிகையை முடித்து ஆசமனஞ்செய்து தர்ப்ப பவிததிரசு தரித்துக்கொண்டு அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்ரானஞ்செய்து கரையேறி என்னைப் பார்க்கின்றபொழுது நான் சாவாபாணத்தோடுங்கூடி ஸ்திரீரூபமாயிருக்கக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு பூரவதேக நிலைமையையும் மரபா வியான நாராயணரையும் எனது வீணையைப் பற்றித்துத் தடாகத்தைத் திரும்பிப்பார்த்து இதுவென்ன வதிசயமென்று அங்கு நின்றுருந்தேன். பின்னரங்கு நல்லவயதுடன் சர்வ பூஷணவக கிருதனாய் மன்மதனே வருவங்கொண்டாற்போல் விளங்கும தாலத்துவஜனென்னும் அரசன சதுரங்கசேனைகளோடு ரதாரூடனாய் வந்து தீவ்யமான பூஷணங்களால் லலங்கரிக்கப் பட்டுப் பெளர்ணிமி சந்திரன்போல் பிரகாசிக்கின்ற முகமுள்ளவளாயிருக்கின்ற வெண்ணைப்பார்த்து. ஆச்சரியமடைந்து ஓ கனியாண சுர்

தரி! நீ யாருடை பெண்? தேவபுக்திரியா? நாககன்னிகையா? எவ்வனத்தாலும் பூஷணத்தாலும் அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தும் நீ எப்படிச் சகாயமின்றி இங்கு தனித்திருக்கிறாய்? நீ கலியாணஞ்செய்யப்பெற்றவளா? கன்னிகையா? உண்மையைக்கூறுவாய் தடாகத்தில் என்ன பாக்கின்றாய். மண்டகநீயுமோகக்கச்செய்யவல்ல ஓ சிறிய பெண்ணே! உன் கோரிக்கையாதே நீ என்னைப் பர்த்தாவாகக்கொண்டு நாகாவித பாகங்கூறாய் மதுபவிப்பாயென்று கூறினன். அவனசெய்தி யிங்ஙனமிருக்க, நாராயணனோ என்னுடைய வீணையையும் மான்முறையையும் எடுத்துக்கொண்டு சருடருடராய்திடுவெகமாய்த் தன்னிடம்போய்ச்சோந்தான்

15. நாரதர் தாலத்துவஜன் மனைவியானது.

வியாசமுனிவரை நாரதமுனிவர் பாரதது ஓ முனிவரோ! தடாகக்கரையில் வந்துநின்ற வரசன சொல்லியவையெல்லாங் கேட்டு என்மனதில் நனமுயாலோசிக்கதம் ஓனமுநீதோன்றாமை யால் அவனைநோக்கி ஓ அரசனே! நான் இன்னருக்குப் பெண்ணென்பதையறிந்திலே விதிக்கசகாய. இந்ததடாகக்கரையில்நான் வந்திருப்பது பிரமன விதித்ததினியன்றி வேறில்லை. இனி ஆதாரமில்லாதிருக்கின்ற யான் எனசெய்வேன் எங்குசெய்வேன் எனக் குநன்மையுண்டாகும் வகையாது! என முயற்சிபாடுவானுமில்லை. தெய்வசங்கரபம் எனவிஷபததில் யாதாதிருக்கின்றதோ அதனையுநீயேன் நீ தருமமறிந்த அரசனாயிருந்தாலால் உமக்குயாதுதோன்றுகின்றதோ அதனைச்செய்யுப. என்னைக்கூறித்தற்குரிய தாய்தந்தை முகலிய பகனுகருமில்லாமல் உமது சுவாஸீனமாயிருக்கின்றேனென்று நானசொல்லி வருமபோது, அவன் என்பால் காமங்கொண்டவனாபத் தனது சேவகர்க்கோரோக்கி ஓ சேவகர்க்கே! இவளை நானழைத்துக்கொண்டு போகவேண்டியிருப்பதால் முதலுச்சரங்கனாலும் வெண்பட்டுகளாலும் மிருதுவான மெத்தைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டுள்ள ஓர் சிவிகையைக்கொண்டு வாருங்களெனன், அவாகளப்படியே கொண்டுவர அவ்வரசன் என்னை அசுகிவிகைமீதேற்றிக்கொண்டு மிக்கசந்தோஷத்துடன் தன்னரண்மனைக்குச்சென்று சுபலசுகிங்கூடிய சுபதினத்தில் விதிப்படி அச்சுனிசாகூழியாய் என்னை விவாகஞ்செய்து

கொண்டனன். நானவனுக்குப் பிராணநாயகியாயும் அவனால்
செளபாச்சிய சந்தரியென்று பெயருடையவளாயும் அவனாற்செ
ய்யப்படுங் கிரீடைக்கெல்லா முரிமையுடையவளாயும் விசேட
மான சுகங்களையுபவித்தது காமசாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட
விவாசந்ரனுக்கெல்லாம் உரித்தரினவளாயுமிருந்தே னுக்கயால்
அவ்வரசன தனராஜபகரியங்களை மெல்லாம்விட்டு மனமதனுக்
காளாய இரவும்பதலும் கிரீடப்புகில் ஆவனுள்ளவனும் இவ்வளவு
சாலமாயிறிறென்பதை யுரிந்துகொள்வதற்கும் அறிவிலலாதவ
னும் உத்திரபான வனங்களிலும் ஆரணியங்களிலும் உல்லாசமா
யிருக்கத்தக்க மாஸிகைகளிலும் மெத்தைகளிலும் நடப்பாவினரி
லும் உயரந்த பஸ்கைகளிலும் வசுந்தி மதுபானஞ்செய்து மதத்தவ
னும் விளையாடிக்கொண்டு என்கவாதீனமாயிருந்தனன். ஒ வியா
சமே! நானும் அவனுடனேகூடி ரமித்திருந்தேனே யல்லது
எனது பூரவஜனம முனிஜனமமென்பதை நினைப்பாதவனுப்
இவன் நடக்கேட்டதா; நாமே இந்த அரசனுக்குள்ள ஸ்திரீகளில்
இஷ்டமான பதனி. நாமதாம் பட்டத்தாசி. நாமதாம் காமவிலா
சமறிந்தவர். நமக்கிப்படிப்பட்ட புருஷன் கிடைத்ததினால்
றோ நமமுடைய காமநாள் சபலமாயிறென்று, இரவும்பதலும்
அவரிடத்தில் ஆசையுள்ளவளாய்க் கிரீடத்திருந்தேன். அந்தோ!
எனக்கு முன்னுள்ள பிரமஜ்ஞானமும் பிரமவிஜ்ஞானமும் தர்ம
சாஸ்திர பரிஜ்ஞானமும் மறவோபாயின. ஒ வியாசமுனிவரே!
இவையெல்லாம் மறந்தவனாயும் அஜ்ஞானமும் அஜ்ஞான விஞ்ஞா
னமும் அதர்மராஸ்திர பரிஜ்ஞானமுமாகிய இவற்றை மறவாத
வனாயும் அரசனோடு கிரீடக்குஞ் சுதமே பேரின்பக்கமாய்ப் பன
னிரண்டு வருடகாலம் ஒருக்ஷணகாலம்போலக் கழித்தேன் என்
தவமெல்லாம் கொள்ளைபோகவந்த அக்காலத்தில் கர்ப்பவதியுமா
யினைன. அதனை அரசனகண்டு மகாசந்தோஷமடைநது விதிப்
படி சீமந்தமுதலிய சடங்குகளைநடத்தி காப்ப சமஸ்காரஞ்செய்
து அடிசுகடி என்னை சந்தோஷப்படுத்தி, உனக்கென்ன இஷ்ட
மென்று கேட்பான். எல்லாவிதத்தாலுஞ் சந்தோஷமடைந்திருக்
கிற நான் வெட்கத்தினாலொன்றுஞ் சொல்லாவிருப்பேன், பத்
தாவதுமாதம் பூர்த்தியாகும்போது சுபந்த்சத்திரத்தோடும் தா
ராபலத்தோடுங் கூடின சுபதினத்தில் புத்திரோற்பத்தியாயிற்று.
பின்னர் செய்யவேண்டிய புத்திரோற்சவத்தையும் நடத்தி வீர

வர்மனென்று பெயரிட்டுப் பிள்ளையைப்பார்த்து மகா சந்தோஷ சித்தனா பென்னிடம் முன்னேயிலு மிக்கபிரீதியுடையவனையினை நானுமவன்பா லப்படியேயிருந்து இரண்டுவருஷங்கழித்து கர்ப்ப வதியாய் சர்வலக்ஷணத்தோடுங்கூடிய இரண்டாவதுபிள்ளையைப் பெற்றேன். அவனுக்குமப்படியே அரசன்செய்யவேண்டியபுத்திரோற்சவத்தைநடத்தி சுதன்மனென்று பெயரிட்டான். இப்படியே அறுபது பிள்ளைகளைப்பெற்று பிரபல, ஸிபல, சுக்ல, பிரமோதூத, பிரஜோத்பத்தி, ஆங்கோசவெனும் முதலானப் பெபர்களிட்ப் பின்னர் அப்பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் விவாகம்நடத்தி அப்பெண்களாலும் பிள்ளைகளாலுஞ்சூழப்பட்டவளாய்ப் பெரியசமுசாரியாய்ப் பின்னர் பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் பிள்ளைகள்பிறக்க, அப்பேரன்மார்களுடன் சல்லாபமுடையவளாய் அவர்களினையாடும விளையாடலைக்கண்டு மோகம் விருத்தியடையப்பெற்றவளாயினேன். ஓ முனிவரே! இக்காலவரையிலடக்கமனறி வேறொன்றறியேன். அதன்பின்னர் சிலவேளைகளில் சுகமும் சிலவேளைகளில் துக்கமும் சிலவேளையில் ஐஸ்வர்யமும் சிலவேளையில் ஆச்சர்யமு முடையவளாயிருந்தேன். அதன்பின்னர் பிள்ளைகளுக்கு ரோகமுண்டாகும்போது தேகசுகநாபமும் சிலசமயத்தி லொருவருக் கொருவர்க்குண்டாகுங்கலக்களால் பயங்கரமும், மருமக்கமார்க்குக்குண்டாகுங் கலக்களால் மரண துக்கத்துக்குச் சமரணமான துக்கமு முண்டாயிற்று. ஓ முனிவரே! இவ்வண்ணம் நான் அஞ்சாததக்க பொய்நடத்தையுள்ள சுகதுக்க சொரூபமான சம்சாரத்தில் மூழ்கினவளாய் பூர்வஜஞானமும்போய் சாஸ்திரஜ்ஞானமு மறந்து மாயையினு லாவரிக்கப்பட்டு எப்பொழுதும் வீட்டின் காரியத்திலேயே ஆசையுள்ளவளாய் மோகத்தைவிருத்திபண்ணுகிற அகமபாவமுடையவளாய் நம்முடையபிள்ளைகளெல்லாம் மகாபலசாஸிகள்; மருமக்கள்களெல்லாம் நற்குலத்திற் பிறந்தவர்களென்கிற கர்வமடைந்து நம்முடைய பிள்ளைகளெல்லாம் வீட்டில் விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சம்சாரியானஸ்திரீகளுக்குள் நமமைப் போலும் யாருள்ளார்? நாமே புண்ணியவதி பெள்றினுமாதேனையா! நாம் நன்னடைக்கையுள்ள ராஜபத்தினி வெகுபுத்திரர்களுையுடையோம் பதிவிரதை யென்றும் சம்சாரத்தில் வெகுபுண்ணியவதி யென்றும் பெயர்பெற்றுள்ளோ மென்றிருத்தேனே யல்லது ஒருநாளாவது நாம் நாரதனல்லவாவென்றும் விஷ்ணுமூர்த்தியால்வஞ்சிக்கப்பட்டோமென்றும் மனதினால் சித்தித்தேனில்லை.

பின்னர் தூரதேசத்திலிருக்கும் ஒரு பெரிய அரசன் என் பர்த்தாவுக்குச் சத்துருவாய் ரதகஜ தூரகபதாதிகளுடன் வந்து யுத்தத்திற்குமைத்து பட்டணத்தைச் சூழ்ந்துகொள்ளவே என் பிள்ளைகளும் பேரன்மார்களுமும் யுத்தசன்னதநர்சளாய்ப் பட்டணத்திற்கு வெளியேபோய் அவனோடு போராடியது காலவசத்தால் சத்துருவினால்மாண்டனர். அரசனோ தோல்வியடைந்து பிள்ளைகளும் பேரன்மார்களுமும் மாண்டதையெண்ணுது என்னையெண்ணித் தானுயிர்பிழைத்தற்குஞ்சி வீட்டுக்குவந்தான். நான் என்மக்களிறதது போனமையைக் கேளவிப்பட்டு பிள்ளைகளையும் பேரன்மார்களையும் போர்க்களத்திற்பாராநது சோகசாகரத்தில முழுகி ஆ பிள்ளைகளே! எங்கேபோய்விட்டீர்கள்? பவிஷ்டமான பாபுர தெய்வத்தினால் நான் வஞ்சிக்கபட்டேனே யென்றமுதுகொண்டிருந்தேன்.

16. நாரதர் பழயபடி புருஷநபம் டெற்றது.

இவ்வாறு துக்கித்திருக்கும்போது மறுபடியும் விஷ்ணுமூர்த்தியானவா நல்லவஸ்திர முடித்திக்கொண்டவராயும் வேதமெல்லாமறிந்தவராயுமுள்ள ஓநல்ல விருத்தப்பிராமண வேஷங்கொண்டு போர்க்களத்தி லென்சமீபத்தில்வந்த அழுதுகொண்டிருக்கிற வெண்ணைப்பார்த்து, அம்மா ஏன்முகிறாய், பாத்தாவென்றும் மாடென்றும் புத்திரர்களென்றும் பூவுத்திரர்களென்றும், வீடென்றும் ஒவ்வொரு ரூபங்கொண்டு வந்த இச்சமசாரத்தில் வைத்தமோகத்தினால் துககம் நேரிகென்றதேயன்றி ஆராய்ச்சி செய்யுங்கால் நீயார்? இந்தபிள்ளைகள் யார்? இவர்களைப்பற்றி யுனக்கெனனசம்பந்தம்? ஒன்றுமில்லை. இனி நீ உனனாத்மா கடைத்தேறுவதைப்பார்; எழுந்திரு அழுகையை நிறுத்து. மனதைச் சமாதானப் படுத்திக்கொண்டு பரலோகமடைந்த புத்திரர்களுக்கு வழக்கப்படி செய்யவேண்டிய தகளுதிகளை நடத்துவாயாக. வெளியேயுள்ள தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்வோம். வீட்டிலுள்ள தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்தலாகாதென்று தர்மசாஸ்திரம் விதித்திருக்கின்றது. ஆகையால் புறப்பென்று என்னைச்சூழ்ந்து வரும்படிச்செய்து, தான் முன்னே நடந்து புருஷ தீர்த்தமென்னும் ஓர் தீர்த்தத்துக்குப்போய் என்னைப்பார்த்து ஒ பெண்ணா

னையைப்போல நடக்கிற ஸ்திரீயே! இததடாகத்தில் ஸ்நானஞ் செய். வீணுன துக்கத்தைவிட்டுவிடு. புத்திரர்களுக்கு உததர கிரியை செய்யவேண்டிய காலமவநது விட்டது உனக்கு முன ஜன்மங்களிலிறந்துபோன பிள்ளைகள் எத்தனை கோடியோ தாய் தந்தையர்க ளெத்தனைகோடியோ புமான்னளா ரிருந்தவாகனெத தனை கோடியோ. அப்படியே சகோசூர்களும் எத்தனை கோடி யோ இநதப்பிராகதி ரூபமான சம்சாரததில் நீயாநுக்கெனறமு வாய். பொய்யாயும் சொறபனததுக்குச் சமானமாயும் பிராணி களுக்குத தாபததையுண்டுணனுசிற இந்தச சம்சாரததிலமுது முடியுமோவென ரென்னைத்தேற்றி, அததீர்த்தததில் ஸநானஞ் செய்வித்ததார். அதில மூழ்கி யெழுந்தவுடன் எனககுப புருஷ ஜன்மம் வந்துவிட்டது. விஷ்ணுமூாததி எனது வீணையையும் கிருஷ்ண சனததையுங் கையிலேநதி நின்றனர். அவரை நான் பார்த்ததும் எனசகுப் பூரவ உணாசசி வநது நாம் இங்கே ஏன் வந்திருக்கிறோம். நமக்குப் பெண்தனமை யிரவராலதான் வந்தது. இவர்தா னிமமாயையைச் செய்தவரென்று சிநிதித்திருக்கின்ற போது, அவா ஓ நாரதமுனியே! ஜலத்திலென்ன செய்கிறாய்? போகலாம வாவென்றோ. அப்போது தாருணமான பெண்தன் மை யிககாரணததால் வநததென்றும் மறுபடியும் ஆண்தனமை இக்காரணததால் வநததென்றும் அறிநதுகொள்ள சக்திபிலலாத வனாய் விட்டேன.

17. நாரதர்குது மகாவிஷ்ணு

மாயை மகத்துவஞ் சொன்னது

நாரதமுனிவர் வியாசபகவானைப்பார்த்தது ஐயா! பின்னட ந்த எனதற்புத சரித்திரததைககேளும். வியாசமுனிவரே! நான் ஸ்திரீவடிவமொழிநது புருஷவடியமானதை எனனுடன் வந்த என்னுயகனுகிய அரசன் பார்த்தது ஆச்சரியமடைந்தவனாய் என் மனையாட்டி எங்கேபோனா? இந்த முனியா? இவர் என்மனை பாளுடன்மூழ்கவில்லைய. அவள்தான் முனியாய்விட்டனளோ? இல்லை! இல்லை!! அவளைப்படி முனியாவாள்? அந்தோ! நானெ ன்செய்வேன்! என்னிஷ்டையான என்னுயகியே! உன்பிரிவினால் நானமுதுகொண் டிருக்கின்றேனே! என்னை யமும்படியாகச் செய் துவிட்டு நீ எங்கேபோய் விட்டாயென்று சிறிதும் லச்சையி

ன்றி ஒலென்று பெருங்குடிடழக்தொடர்வ! ஓ பெருத்த
கொடையுள்ளவனே! தாபரைமலம்போனது கன்களுள்ளவனே!
ஓ புன்சரிப்புள்ளவனே! நீ யிங்கிலாமல் என்னை யொப்படிப பிரி
நதுபோனும்? என கிருகமும் என ராஜமமும் வீணும்ப போயிற்
றே எனபிள்ளைகளெல்லாம் இறந்தும் என பிராணையுனக்காக
வைத்திருந்தேனே. இப்பொழுதும் உன் விரகத்தினால் பிராணன்
வெளியே போகாமலிருக்கிறதே என்னுடன் பிரிதியாயிருந்த நீ
மாத்திரம் என்னை வருசந்தன்மையா ஓ விசாலமான கண்ணுடை
யாளே! நானழுதுகொண்டிருக்கின்றனை உன் கண்ணுக்குத்
தெரியவில்லையா! நானுன்னைப் புருஷனென்றதன் னென்றெண்ணி
யிருந்தேனே இப்போது நீ அந்தப் புருஷனிடத்தில் போயிருப்
பதாகத் தெரிகின்றதே நீ அப்படி யிருந்தாய் மெனக்கொரு
வார்த்தைச் சொல்லக்கூடாது? முதலிலென்னேச் சொந்தகால
த்தில் நீ வைத்திருந்த பிரிதியெல்லாம் இப்பொழுதெங்கே போயி
ற்று? அந்தோ! நீ உயிரோடு நந்தா விப்படி யிருக்கமாட்டாய்.
ததுராகாரமாயிருக்கிற புருஷனொருளவனே! நீ உத்தமில் மூழ்கி
னபோது மரச்சங்கராலும் காரபங்கராலும் பக்திகடப்பட்டு
யோ? அல்லது எனனுடைய தெளையாசக்யத்தி னுள் ஆவதிபதி
யாகிய வருணன்பிரத்தன்கொண்டு போய்விட்டானோ? அல்லது
ஓ அழகான அங்கங்களுள்ளவனே! எனபிள்ளைகளோடு சேரந்து
விட்டனையோ? ஓ புண்ணியவதி! அபிபாதமேயா வினிப்பாய்பேசு
கின்றவனே! உனக்குப் பிள்ளைகளிடத்தி லந்தரங்கமான பிரிதி
யுண்டென்பது இப்போதன்றோ தெரியவந்தது. என்னைவிட்டுப்
புத்திரவாஞ்சலபினால் சுவாகத்ததுக்குப்போனது யுகதருமமல்
லவே. ஓ என பிராணநாயகியே! பிள்ளைகளோடுவீனையும் இழந்
திருக்கிற இகத்த தருணத்திலும் எனக்கு மரணம் நேரிடவில்லை
யே என்ன செய்வேன்? எங்கே போவேன்? பூவுலகில் ராமனைத்
தெய்வமென்று சொல்லுகின்றனரே அவனிப்போ திலையோ.
நானிப்போது படுகதுன்பம் இப்படிப்பட்டதென்று அவனுக்கு
நன்றாய்த் தெரியுமே, அவனென்னைப்போலு மனைவியை யிழந்து
துன்பப்பட்டவனல்லவா! எனக்கேன ஒருகதிபுர தேடாமலிருக்
கின்றான். ஓ ராவிழகு இரண்டுசொம்புதோனறினும்போல் வாழ
த்தக்க தம்பதிகளுள் சிலரைத் தெய்வமானது ஒரேகாலத்திற்
கொல்லுதலும் வேறு வேறுகப்பிரித்துக் கொல்லுதலுஞ் செய்து

வருகின்றதே. இது கொடுமையல்லவா! தெய்வமானது கால வேற்றுமை செய்யலாமா! மஹாநாடிகள் பர்த்தா மரணமடைவா னாயின் பத்தினி அவனுடன் மரணமடையவேண்டு மென்றும் அக்கிளிப் பிரவேசமாக வேண்டுமென்றும் விதித்ததுசிறந்ததே. அதுபோலும் பத்தினிபிறந்தால் பதியுமிறக்க வேண்டுமென்று ஏன் விதிக்காமற் போயினரென்று பற்பலவாய்ப்பிதறிய அழுது கொண் டிருக்குப்போது, நாராயணர் அவனைப்பார்த்து ஓ ராஜ ஸ்ரேஷ்டனே! ஏன்முகிறாய்? நீதர்மசாஸ்திரமறிந்தவனாயும் பெரி யோர்க்களையடுத்தவனாயு மெனக்குத்தோன்றவில்லை, உன்னுடைய பிரியையாகிப் மனைவியெங்கே போயினாள்? அவள் யார்? நீயார்? அவளுன்னைச் சேர்ந்ததென்பதெங்கே? உன்னைப் பிரிந்த தென்ப தெங்கே? மனைவி மக்கள் சகோதரரென் றெண்ணப்பட்ட இவ ரெல்லாம் சமசாரமென்னும் பிரவாகத்தில் ஒன்றோடொன்று சேருகின்ற செத்தைகள் போலன்றோ? இங்கிருந்து வீணாய்மூவ தனா லென்னபிரயோசனம்? வீட்டுக்குப்போ. ஒருவரோடொரு வர் சேர்தலும் பிரிதலும் தெய்வாதினமாயுள்ளது நீ இந்தஸ்திரீ யை யிவ்விடாததிலேயே கூடிக்களித்தாய். இவ்விடத்திலேயேபிரி ந்து துக்கிக்கின்றாய் இவளுடைய தாய் தந்தைகளை நீயறிவை யோ? அல்லது பார்த்திருப்பையோ? ஒன்றாயில்லாதிருக்க நீ இவளை இக்குளக்கரையில் சேர்ந்தது காதலாநி நியாயமாகும். இனிக்குடுவதென்பது ஏது! இனி துக்கப்படுவதனா லென்னபிர யோஜனம்! எல்லாம் காலத்தின்படி நடக்குமானையா லதனையுன் னாலுமென்னாலும் மற்றெவராலும் அதிககிரமிக்கமுடியாது, இனி அக்காலபாணது உனக்கு என்ன சுகத்தைக்கூட்டுமோ அந்தச்சுக ததை வீட்டுக்குப்போ யனுபவிப்பாயாக. இப்போது மறைந்து போன அந்த உததமஸ்திரீ எப்படிவந்தாளோ அப்படியே போய் விட்டாள். நீ அந்த ஸ்திரீ வருவதற்குமுன் எப்படி யிருந்தனையோ அப்படியிருப்பாயாக. இனி நீ எவ்வளவு அழுகபோதிலும் அவளந்த அழுகையைக்கேட்டு ஐபோ வென்றிராங்கி வாப்போ கிறதில்லை. ஓ அரசசிரேஷ்டனே! யோகஞ் செய்வாய். போகம் வருவதும் போவதும் காலவசத்தினா லென்றறிக. இவ்வருத்த மானசம்சாரமார்க்கத்தில் விசனப்படுவதனால் வரும்பயனென்னை? சுகமோரிடத்தி லிருப்பதில்லை; அதுபோலவே துக்கமுமோரிடத் திலிருப்பதில்லை. சுகமுந்துக்கமும் மாறிமாறி வந்துகொண்டே

யிருக்கும். ஆகையால் நீ மனதை யொருவழியில் ஸ்திரப்படுத்தி
க்கொண்டு ராஜ்யத்தைச் சுகமாயனுபவிப்பாயாக இதிலுனக்கு
வெறுப்பா யிருக்கும்பட்சத்தில் தாயாதிகளுக்கு ராஜ்யத்தைக்
கொடுத்துவிட்டு காட்டுக்குப்போய் யோகாப்பியாசஞ் செய்வா
யாக. இம்மானுட தேகமானது ஒரு க்ஷணகாலத்தில் நசித்துப்
போகும். அரித்தியத் தன்மையுடையது இம்மானுட தேகம்
போமாயின் மீண்டுங் கிடைப்பதரிது இது க்ஷணத்தில் நாச
மடையத்தக்க தன்மையை யுடைத்தானதாயினும் பிரயோஜன
மோ நித்தியமாகிய பெரிய பிரயோஜனத்தைக் கொடுக்குந் தன்
மையை யுடைத்தாயுமுள்ளது. இங்ஙனமான அரிய தேகங் கிடை
த்திருக்கும்போது செய்யுங்கருமத்தைச் செய்வதொழிந்து செய்
யவேண்டிய தலலாததாகிய காரியத்தைச் செய்தழிந்து போவத
னுவென்ன பயன்? அருந்தல் பொருந்தலாலுண்டாகுஞ்சுகங்களை
யறிந்த துறவிக்குநதன்மை பசுச்சாதிகளிலு மிருக்கின்றது. அப்
பசுப்போலன்று இம்மானுடதேகம். ஓ அரசனே நித்தியசுகத
துக் கேதுவாகிய ஞானம் இம்மானுடதேக மொன்றிறாறாண்
கிடைக்கத்தக்கது. வேறெந்த விதமான சரீரசாதிகளினுங்கிடை
க்காது. ஆதலால் நீ வீட்டையும் விட்டு ஸ்திரீயின் பிரிவினாலு
ண்டாகிய துக்கத்தையும் விட்டு வனததுக்குச் செலலாகடவாய.
இவ்வுலகம் மாயாகாரிய மாகையால் மோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது.
இவ்வண்ணம் மாயை மயங்கச்செய்கின்றது. மாயா சொருபிணி
யாகிய தேவியின் பலத்தினு லென்றறிவாயென்று அவனுக்குப்
போதிக்கவே, ஒருவாறு தெளிந்தவனாய் அநக விஷ்ணுமூர்த்தி
யை நமஸ்கரித்து அத்தடாகத்தில் ஸ்ரானஞ்செய்து தனது கிரு
கம்போய் தாயாதிகளுக்குத் தனது ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து வை
ராக்கிய முடையவனாய் ஆரணியஞ்சென்று சாத்வீகஞானத்தை
யடைந்து வாழ்ந்திருந்தனன்.

ஓ விபாசபகவானே! அரசன் போனபிறகு விஷ்ணுமூர்த்தி
என்னைப்பார்த்து அடிக்கடி சிரித்தனர், நாளவரைப் பார்த்து ஓ
பிரபுவே! உம்மால் நான் வஞ்சிக்கப்பட்டு, பெரிதான மாயாபல
த்துக்குள்ளாய் ஸ்திரீதேகமெடுத்து அநதத் தேகத்தில் நான்
செய்தவேலைகள்மிகவும் ஆச்சரியகரமானதால் அவைகளை பெண்
ணிப் பார்க்கின்றேன். அந்தோ! நான் அந்தஸ்திரீ தேகத்தை
யடைந்து இந்திரன் போன்ற ஓ அரசனைப் பர்த்தாவாகக்கொ

ண்டு பெரிய சம்சாரியாயிருந்தேன். இப்போது இச்சரீரத்தை, கோக்குமளவில் முன்னிருந்த நாரதசரீரமாகத் தெரியவருகின்றது. அதேமனம் அதேதேசம் அதே (ஆண்) குறி முதலிய வெல்லாமும் முன்னிருந்ததுபோல பெற்றவனாயிருந்தும் அநந்தகியாபக மாதிரிம என் மறந்துபோயிற்று? அதுபற்றி மிஷுமாச சரியப் படுகின்றேன். பகவானே! நான்குளத்தில் மூழ்கியபோது ஸ்ரீவஞானமெவ்வாறு மறந்துபோயிற்று? இவற்றின் காரணங்களைக் கூறவேண்டுமே ஓ விஷ்ணுமூர்த்தியே! நான் ஸ்திரீதேசத்தை யடைந்திருந்தகாலத்தில் அநேகவிதமான சுக துக்கங்களை யனுபவித்தேன். பிரதிதினமுஞ்சராபானஞ்செய்தேன், நியமமில்லாமல் போஜனமுஞ் செய்தேன், நாரதனைப்பதையு மறந்தேன் இவைநிற்க, இப்போது ஸ்திரீஜனமத்தில நடந்தசெய்திகள் எப்படி நன்றாய்த் தெரிகிறது கொள்குகின்றேனோ அப்படி நான் ஸ்திரீயாயிருந்தபோது நாரதனாயிருந்ததைத் தெரிந்துகொள்ள வில்லையே. இக்களையெனக்குச் சொல்லவேண்டு மென்றேன். விஷ்ணுமூர்த்தி, மஹாபுக்திமாலான ஓ நாரதமுனியே! இதைத்தான் பெரியோர் மாயாவிலாசமென்று சொல்லுவா. சாவஜநதுக்களினுடைய தேசங்களிலும் சுகதுக்க சம்பந்தமாயிருக்கின்ற அவஸ்தாபேதங்கள் பல அதுபோலவே சாகசிரம் சொப்பனம் கழுத்தினுரியம் துரியாதீதம் என னும் ஐந்தவஸ்தைகள் எல்லாச்சரீரங்களிலுமுண்டு இருக்கசாக்கிரமுதலிய அவஸ்தையை எப்படி ஒருவன்மாறிமாறியடைகின்றனனோ அப்படியேதேகநதராவஸ்தையுமடைகின்றான். இதுபோல நீ ஸ்திரீதேசத்தை யடைந்ததுமாம். இதிலென்ன சந்தேகம்? மாயைடைச செயிதத்தெனென்று சொல்லிய நாரதனே! சாகசிரமுதலிய அவஸ்தைகளின் அநுபவத்தைக் கேட்பாயாக. கழுத்தியவஸ்தை யடைகிறவன் செவியரல கேட்கிறதும்மில்லை. வாயினுறபேசுகிறதும்மில்லை மறமுன்னறை யறிகிறதும்மில்லை, அவன் சாகசிராவஸ்தை யடைவானாபின் எல்லா விஷயஞ்ஞானங்களைப் பறிந்துகொள்குகிறான் மனமானது சாக்கிரத்தினால் மறைபபில்லாமல் பிரகாசித்ததும் கழுத்தியினால் பிரகாசமில்லாமல் மறைநதும்மிருக்கின்றது. இனிச் சொப்பனத்திலோ வெனின், நானாவிதமான மனோபேதமாயுள்ள வபிப்பிராயங்கள் அநேக விதமாயுண்டாகின்றன. அஃதெனையெனின், ஒருவன தன்னைக்கொல்வதற்கு யானே யோடிவந்ததாகவும் அதனைக்கண்டதான் ஓடுவதற்குச் சத்தியினறி யானென்ன செய்வேனென்று

மறைந்து கொள்வதற் கோடியதாகவும், அங்கிடங்காணாமல் பயந்ததாகவுஞ்சொல்லுகிறான். ஒருவனிறநதுபோன பாட்டனாரைப் பார்த்து அவருடன் வீட்டிற்செவநது அவருடன் பலவார்த்தைகளாடிப் போசனஞ் செய்ததாகக் கண்டுசொல்லுகிறான். இவ்வாறு சொப்பனங்கண்டவர் விழித்துக்கொண்டு சொப்பனத்தி லறிந்ததுபலித்த சுகதுக்கங்களை நன்றாய்க் கியாபகமபண்ணிக் கொண்டு பிறருக்கு விவரமாய்ச்சொல்லிப் பின்னர் இதுபிரமையென்றுஞ் சொல்லுகின்றனர். அதுபோல் சொப்பனத்தில எவராவது சாக்கிரததில் நடந்தசெய்திகளைத் தெரிந்துகொள்ளுகின்றார்களா! இல்லையன்றோ. இதுபோலவே, நீ எடுத்த அந்தஸ்திர் ஜன்மம் சொப்பனாவஸ்தையைப் போன்றதெனவும் இந்த நாரத ஜன்மம் சாக்கிராவஸ்தையைப் போன்றதெனவும் அறிவாய். ஆகவே நீ அந்த ஸதிரீஜன்மமாகிய சொப்பனாவஸ்தையில் இந்த நாரத ஜன்மமாகிய சாக்கிராவஸ்தை யதுபவந்ததை எப்படி யறிவாய்

ஓ நாரதமுனியே! மாயையினுடைய செயலென்றுணர்க அமாயாகுணங்களுடைய கலையை நானுமறிந்தவனல்ல. உருத்திரரு மறிந்தவரல்ல பிரமாயுமறிந்தவனல்ல. நாங்கள் அறிந்திலமென்றால் மந்தபுத்தியுள்ளவராகிய வேறுயாவ ரெப்படி யறி யவல்லவராவரா" மாயாகுணத்தினுடைய அளவு எவனுக்குந்தெரியாது. ஸ்தாவரசங்கமரூபமான விலகமெல்லாம குணத்திரயத்தினால் நிரமிக்கப்பட்டிருத்தலால் இரசமுசார பிரதிநிதியுண்டாகின்றது குணசம்பந்த மில்லாவிடின சபசாரமேது. நானசத்து வகுணத்தில பிரதானன யிருக்கின்றவனுபினும் என்னிடத்தில் ரஜோகுண தமோகுணங்களு முள்ளன அப்படியே பிரமனும் உருத்திரருமுள்ளார். நாங்கள் மூவரும் குணங்களை விட்டிருக்கும் பிரபுக்களல்ல. அஃதில்லாதபிரபு துரிப சிவனாரொருவரே. அவரையன்றி மறறொருவரையுங் குணரகிதவென்று கேட்டதில்லை ஓ முனிகிரேஷ்டனே! நீ மாயாவிலாச விபவத்தைக் காணவும் அதனைக் கடத்தலரிதென்றும் அதிலாழ்துன்பாகாது ஞானநிலையைக்கூடுமுபாயத்தை யுக்கிதவெனனால் விளைவிக்கப்பட்ட அசாரமாயும் கரையில்லாததாயுமுள்ள இச்சமசாரசாகரத்தில் அது எப்படி இதுஎப்படியென்று மோகத்தை யடையவேண்டாம். மாயாபபிரவாகபேத விலாசங்களை நீதானகேட்டு முடியுமா! நான் தான் சொல்லிமுடியுமா! அதுமஹா அற்புதமாயுள்ளதென்றார்.

18. நாரதர் மாயையே பெரிதென்று நிச்சயித்தது.

ஓ வியாசமுனிவரே! அத்தடாகத்தின் கரையினின்று கருடா ரூடராய்ப் புறப்பட்டு என்னைப்பார்த்து ஓ நாரதனே! இனி உம ிக்கெந்த விடத்திற்குப் போகவேண்டு மென்றிசை யுதிக்கின்ற தோ அவ்விடத்துக்குப் போகலாம். அல்லது என்னுடன் வைகு ண்டம் வருவதாயிருந்தாலும் வரலாமென்றுகூற, நானவரிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு இந்திரலோகம்போய்ச் சேர்க்கதேன். அவரும் எனக்கு விடைகொடுத்தவிட்டு வைகுண்டம் போய்ச் சேர்க்கதனர். பிறகு நான் என்றநதை யிருக்கும் சத்தியலோகம போய்ச்சேர்க்குது, அவரை நமஸ்கரித்தது அவரெதிரினின்று என்னு டைய சரித்ததை நினைத்துக்கொண்டிருக்கதேன். அவர் ஓ புத்தி மானே! எங்கேபோயிருந்தாய்? எதற்காகச் சிந்தைபட்டுக்கொ ண்டிருக்கிறாய்? உன்னுடையனம் இப்போது சுகமாக விருக்கிற தென்று நானினைக்கவில்லை. நீ யாராவது வஞ்சிக்கப்பட்டனை யா? அல்லது ஏதேனும் ஆச்சரியத்தைக் கண்டனையா? விசனப பட்டுக் கொண்டிருக்கிறவனாயும் அறிவுகலங்கினவனாயும் காணப் படுகின்றாய். ஏனப்பா அப்படியிருக்கின்றாய்? யுட்காரென்றா. நான வர் கட்டளைப்படி ஆசனத்திலிருந்து மாயாபலத்தா லுண்டான என்னுடைய விருத்தாந்தத்தைச் சொல்லத்தொடங்கி, ஓ என் றந்தையே! சமர்த்தரான விஷ்ணுமூர்த்தியால் நான்மிகவும் வஞ் சிக்கப்பட்டு ஓர் தடாகத்திலுமுழ்கி ஸ்திரீரூபமெடுத்து பூர்வஞான மெல்லாமறந்து அநேக வருஷகாலம் ஸ்திரீயாசுவேயிருந்து, புத் திரசோகத்தினு லுண்டாகுஞ் சுகத்துக்கங்களெல்லாம் அநுபவித் துப் பின்னரந்த விஷ்ணுமூர்த்தியால் நல்லுபதேசமும பெற்றுத் தடாகத்தில் முழுகியெழுந்து புருஷனாயினேன். ஓ ஐயா! நானி வ்வாறு மோகமடைந்ததற்குக் காரணம் யாது? மாயையின் வன் மையைக் கடத்தல் மிக்கவரிதென்று நானிதுவரையில் தெரிந்து கொள்ளாம லிருந்தேனாகையால், இந்த மோகோத பத்தியானது என்னுடைய ஞானத்தைக்கெடுத்தெய்துவிட்டது. இப்பொழுது அந்தமாயையா ஸ்வினையும் சுபாகபங்களெல்லாம் நான் நன்றாயது பவித்துத் தெரிந்துகொண்டேன். ஓ என்றந்தையே! நீரொப்படி மாயாபலத்தை செயித்திருக்கிறீர்? அந்த வுபாயத்தை யெனக் குச்சொல்லுமென்றேன். அவரென்னை நோக்கிச்சிரித்து, அப்பா! இம்மாயை சகலதேவர்களாலும் மகாமுகிமையுள்ள முனிவர்களா

ஹம் பிரமஜ்ஞானமுள்ள தபசிகளாலும் கற்றையே புசிக்கிற யோகிளாலும் முக்குணத்தான் முயமுர்த்திகளாகிய எங்கள் மூவராலும் வெல்லதக்கதல்ல. சிருஷ்டி, திதி லயமென்கிற முத் தொழிலையுஞ் செய்விக்கவல்ல அநத மகாமாயையையறியும் வன் மையுள்ளார யாவர்? ஒ புத்திமானே! காலம் கர்மம் சுபாவம் இவைமுதலான நிமித்த காரணங்களால் மகாபலமுள்ள அந்த மாயையெங்கும் வியாபித்து சுசதுக்கங்களை விளைவிக்கின்றபடியால் அவைகளில் உன்னறிவைச் செலுத்தாமலும் அவைகளுடைய அநுபவங்களி லாச்சரியம் வைக்காமலு மிருப்பாயாக. நாங்களெல்லோரும் மாயையினால் மோகிக்கப்பட்டிருக்கிறோமென்று அதனுண்மையைச் சொல்லவும், நானவ்வுண்மையைகேட்டு மனநசெளிந்து மாயாகாரியங்களில் தலைப்பட்டுழலவரும் அவ்வக்காலங்களில் ஆச்சரியப்படுவதைவிட்டு நித்தியானந்த சுகத்தை நாடினவனாயினேன். ஒ வியாசமுநிவரே! பின்னரவரிடத்தில் விடைபெற்றுத் திவ்யதீர்த்தங்களையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டேவந்தேன் ஆதலால் நீரும் கௌரவபுத்தியை நாசஞ்செய்து மோகமொழிந்து காலகர்ம சுபாவத்துக் கீடாயமைக்கப்பட்ட இவ்விடத்திலேயே யிருந்து சுகமாய் காலத்தைக் கழித்துவாரும். அவனவனால் செய்யப்பட்ட சுபாசுப கர்மங்கள் கட்டாயமாயநுபவிக்கத்தக்கதேயென்று மனதில்நிச்சயிததுக்கொண்டு சுகமாய் சஞ்சரித்திருமென்றுசொல்லி என்னிடம் விடைபெற்று போயினார்.

19. நாரதர் வருகையை முன்னிட்டு ஸ்ரீராமசரித்திரம்.

பூர்வம் சூரியவம்சத்திற் பிறந்தவனாயும், தெய்வபக்தி பிராமணவிசுவாச முதலியவற்றில் மறவாத அறிவுடையவனாயும், அயோத்தியாபுரவாசியாயும், ஸ்ரீமானாயுமுள்ள தசரதனென்னும ஓரரசனிருந்தான். அநத அரசனுக்கு உலோகமெல்லாம் பிரசித்தியாய்ப்புகழ் ராமலக்ஷ்மண பரத சதருக்கன்களென்று நான்கு குமாரர்கள் பிறந்தார்கள் அவர்களில் கௌரவகுமாரன் ராம மூர்த்தி, கைகேசி குமாரன் பரதன், சுமித்திரை குமாரர்கள் இரட்டைப்பிள்ளைகளாகிய லக்ஷ்மணசதருக்கன்கள். அநநாலவருங் குணத்திலும் ரூபத்திலும் சமமானர்களாய்த் துறர்வித்தை முதலிய நானாவித்தைகளில் தந்தைமகிழத்தக்க சமர்த்தர்களாய் உப

நயனசம்ஸ்காரம் பெற்றவர்களாய் வாழுநாளில், விஸ்வாமித்திர முனிவர்வந்து தசரதனைப்பார்த்து உன்னுடைய மூத்தகுமாரனாகியராமனை என்னுடனனுப்பவேண்டுமென்று காரணத்துடன் சொல்லத் தசரதன், அவனையனுப்புவதற்குடன்படாது மனம் நொந்து பின்ன ரவருகஞ்சி அவர் வேண்டியபடியே பதினாறு வயதுள்ள ராமனை லக்ஷ்மணருடனகூட்டி விஸ்வாமித்திரர் வசம் ஒப்புவித்து விடைகொடுத்தனா. முனிவரும் இவர்களை யழைத்துக்கொண்டு போகும்போது மார்க்சத்தில கோரானுபிணியாயும் ருஷிகளுக்குத் துச்சத்தை விளவிட்கின்றவளாயுமுள்ள தாடகை என்கிற ராக்ஷசியை ஸ்ரீராமமூர்த்தி ஒரே பாணத்தால் சங்கரித்துச் சுப்பாகு என னும் ராக்ஷசனை யழித்து மார்க்ஸென்பவனைத் தன் பாணவேகத்தினால் இறந்துபோனவனைப்போலாக்கினர்.

இங்ஙனமான பெரிய கிருத்திபங்களை இராமலக்ஷ்மணர்கள் செய்து யாகத்துக்கோரிடையூறில்லாமனடத்தி விஸ்வாமித்திரரோடு மிதுலைக்குப்போதுமே போது ராமர் மார்க்கத்தினை நுந்த முதி பத்தினியாகிய அக்ஷிகையைச் சாபத்தினின்று விடுவித்து, அவளைப் புனிதமாகிய மங்கையாசகி. மீதுலா நகரத்துக்குப்பாய் சனகமகாராஜாவினால் பந்தயமாக நியமிக்கப்பட்ட ருத்நிரமூர்த்திபிணலெறியப்பட்ட ததுசைமுறித்தது, இலகூமி அமசமாகியும் ஜனகபுத்தரியாகியுமுள்ள சீதையைவிவாகஞ்செய்து கொண்டனர். பின்னர் ஜனகமகாராஜன் தானபெற்ற பெண்ணாகிய ஊமியையை லக்ஷ்மணருக்கும், தன் சகோதரனாகிய குரத்தகலசனுடைய இரண்டுபெண்களை ஆழாதுள்ளவர்களாகிய பரதர் சதருக்கனர்களுக்குங் கொடுத்துக் கலியாணஞ்செய்துவைத்தான். கலியாண முடிந்த பின்னர் தசரதன் ஸ்ரீராமருக்கு ராஜ்யப்பட்டாட்டிஷைக்குச் செய்து, வசிஷ்டர் முதலியோரிடத்தில் ஆலோசித்து அதற்குரியசம்பாங்களைச் சேகரிக்கின்றபொழுது, கைகேசி அவைகளைப்பார்த்துத் தன் சுவாஜீனத்திலிருக்கின்ற தசரதனைநோக்கி முன் உம்மால் எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள இரண்டுபெண்களை இப்போதுகொடுக்கவேண்டும் அவை யென்னெனில், எனக்குமாரனாகிய பரதனுக்கு ராஜ்யமும், ராமனுக்குப் பதினாறு வருடகாலம் வரை வனவாசமு மாமென்றது.

அச்செய்தியறிந்த ராமமூர்த்தி சீதாலக்ஷ்மணரோடு அரசுக்கர்கள் சஞ்சரிக்கின்ற தண்டகாரணயததையடைந்து வனசஞ்சார

ரியாயிருந்தனன். தசரதன் புத்திரனைவிட்டுப் பிரிந்ததனால் துக்கித்து முன் தனக்குநேரிட்ட சாபததையுஞ் சிறுதித்துப் பிராணனைவிட்டான் இச்செய்தி அறிந்த பரதன் தாயாரால் இவ்வளவு திங்கு நேரிட்டதென்று தந்தையைப்பார்த்து மனநொந்து, பின் தன் தம்மையனாகிய ஸ்ரீராமமூர்த்தியினிடஞ்சென்று அவாசநதோஷிக்கும் வண்ணம் அரசாங்கத்தைத்தா னைவெண்ணுத குறிப்பை நன்றாகக்காட்டிப் பின்னரவாணையால் அபேகததையைடைந்து அரசாண்வருதனன், பரதனசெய்தி யிவ்வளமிருக்க, வனவாசியாய்ப் பஞ்சவடியில் வசிக்ருகொண்டிருக்கற இராமமூர்த்தியினிடத்தில் ராவணசுதையாகிய ரூர்ப்பணைக காமமிருதிக்கொண்டுவர, அவளை மூசுகூறிது அபுரூரணையாககித துறத்த, அவளங்கங் சலைந்திருப்பதைக் கண்ட முநலவனவாகள பார்த்து அளவிறந்ததேஜ்சோடுமவிவங்குகின்ற மசாவீரரீகிய ராமமூர்த்தியோடு மகாயுதஞ்செய்யுத தலைபாட்டாகா. அதுகண்டு சததீயபராக்கிரம சாலியாகிய ராமமூர்த்தி, மகநுஷிகளுககுக்ஷமததையுண்டுபண்ணு மெண்ணமுடையவராய மகாபலசாலிகளாகிய அவாகளைக்கொன்று ரூர்ப்பணையையும் அங்கிராவண்ண போட்டினா. அவனோடி இவ்வகையைப்படைந்து கருவாஷணனை ராமன்கொன்றவென்று பிராவணனிடஞ்சொல்ல, அவன அவர்களிறந்தாரென்று கேட்டமாதநிபந்தில் அடங்காத குரோதமுடையவனாய் ரத்ததிலேறி மாரீசனிடஞ்சென்று ஓ மாரீசனே நீ உன்மாலையினால் சீதைக்கு ஆசைவிளையும் வண்ணம் ஒர்பொன்மானாய்ப் போவாயென்று சொல்லியனுப்ப, அதுபோலவே அமமாரீசன பொனமான யருவங்கொண்டு மகாமாயனாய் ஆச்சரியப்படத்தக்க அவயவததோடும சீதை கண்களாற் காணுமாறு அவள்முனவந்து சமீபத்திலுலாவினன்

சீதை யூழாறனுண்டப்பட்டு நாயகனைப்பார்க்கது, ஓ என்ன யசனே! அந்தமானினுடைய தோல என்னகாதியா யிருக்கிறது, அதனை நீ என சுவாதீனப்படுத்தவேண்டுமென்று மிகுந்த ஆசையுடன்கேட்க, இராமரும் ஆலோசனையற்றுத தந்தமபியாகிய லக்ஷ்மணரைச் சீதைக்குக் காவலாகவைத்து வில்லையும் பாணததையு மெடுத்துக்கொண்டு அந்தமானை நோக்கிச்செல்ல, அது அவரது கண்ணுக்குத் தோற்றுவதுபோற் காட்டிப் பின்மறைதலும், மறைந்து போயிற்றே என்று பார்க்கும்பொழுது தோ

ன்றுதலுமான மாயவீத்தைகளைக் காட்டி நெடுந்தாரம்போய் அங்கு இவர் ஐக்கு அகப்படுவதுபோல் நின்றது. உடனே ராமமூர்த்தி கோபங்கொண்டு தன் கைவசப்பட்டதுபோல் நினைத்துக் கபடமாகிய அந்தமாணக் குருரமாகிய பாணத்தாலடிக்க மாயா வியாயும் இறக்கத்தக்கவனாயும் துஷ்டனாயுமுள்ள மாலுருவங் கொண்டமாரீசன் அந்த ராமாடிதத அடியால் நொந்து, அதிக துக்கத்தோடு ஹா! லக்ஷ்மணா!! நானிறக்கிறேன் ஹா! சீதா!! நானிறக்கிறேனென்று இராமர் கூச்சலிடுவதுபோல் ஹீனஸ்வரத்தோடும் பெருங்கூச்சலிட்டனன்.

அவ்வோசை சீதையினுடைய காதிற்புக, அவள் அவ்வோசையைத் தனனாகவேசையே யாமென்று நினைத்து மனவருத்தமுற்றவளாய் இலக்ஷ்மணனைப்பார்த்து, ஓ லக்ஷ்மணா! உனதமையன் உன்னையழைக்கும் ஈனஸ்வரத்தோடு கூச்சலிட்டு இறக்கின்ற செய்தி யறிந்தனையா! சிக்கிரத்திற் போவாய். அதோ கேட்டனையா, இனி நில்லாதே, நீ அவருக்குத் தம்பியல்லவா? அதிவேகமாகச் சென்று வேண்டிய சகாயஞ் செய்வாயென்று மனங்கலங்கிச்சொல்ல, லக்ஷ்மணர் ஓ அமமணீ! இவ்வுலகில் ராமனை அடிக்கும் புருஷனு மிருக்கிறானா! அவர் ஒருவனடிக்க இறப்பாரா! நானெண்ணவில்லை நீ தைரியத்தை விடாதே, இது இங்குவந்த பொன்மானினுடைய மாயவஞ்சனை யென்றெண்ணுகிறேன். அன்றியும் இந்த ஆச்சிரமத்தில் சகாயமில்லாம விருக்கின்ற வுண்ணைவிட்டு நான்போகக்கூடாது, என்னுடைய அண்ணனும் இவ்விடத்திலேயே இருவென்று ஆஞ்ஞைசெய்திருக்கிறார். நானவராஞ்ஞையைக்கடக்க அஞ்சுகின்றேன். அந்தமாயமானால் நேரிட்ட வஞ்சனையைப் பெரிதாகவெண்ணி உன்னைத் தனியாக விட்டுப் போகேன். உன்னுடைய சமீபஸ்தானத்திலேயே யிருப்பேன். இதைவிட்டு ஓரடியேனும் எடுத்து வைக்கமாட்டேன். அவரிருவென்ற ஆணையைக்கடக்கேன் கடக்கேனென்றான். சர்வலக்ஷணத்தோடுங் கூடியிருக்கின்ற சீதை சாந்தகுண முடைய வளாயிருந்தபோதிலும் ஊழின் பிரேரேபணியினால் அழுது புலம்பி ஏங்கி லக்ஷ்மணரை நோக்கி அடியில் வருமாறு சில குருமான வார்த்தைகளைச் சொல்லத்தொடங்கினாள்.

ஓ லக்ஷ்மணா! இவ்விடத்திற் காவலிருக்கிறதுபோல் இருக்கின்ற வுண்ணை உன் தமையனுக்குத் துணையாகவந்தவனென்றும்,

சீதையினிடத்தி லுண்டான மோகம் பூர்வ ஜன்மசம்பந்தமென் றும் அதாவது முனசன்மத்தில் சீகை தவத்திறகிறந்த ஓர் முனி மகளாய் வனத்திற்றவஞ்செய்து கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில் ராவணன் கண்டுமோகித்து நீ என் மனைவியாகவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அவளினங்காமல் கோபித்தலைக்கண்டு அவன்பலா த்காரமாய் அலருடைய கையைப்பிடித் திழுத்தனனென்றும், அந்தக்ஷணமே அவனைப்பார்த்தது ஓ துராத் துமாவே! உன்னைக் கொல்லுநிமித்தம் அயோநிஜைபா யிவ்வுலகில் வந்து பிறப்பே னென்று கடுஞ்சாபமிட்டு, இவனுல தொடபபட்ட இந்தத்தேகத் தையும் வைத்திரேனென்று அகனியிற பிரவேசித்துத் தேகத் தைவிட்டனென்றங் கேளவியுற்றேன்.

அதுபோலவே இப்பொழுது லக்ஷ்மி அம்சமான சீதையா கிய பாம்பையெடுத்துத் தனகழுத்திறபோட்டுக்கொண்டதுபோல் அந்த ராவணன் தனகுலமெல்லாம் நாசமடையக் கொண்டுபோ யினான். நீயும் தேவர்களுடைய பிரார்த்தனையால் விஷ்ணுமூர்த்தி யினுடைய அம்சத்தோடும் அநமகாராஜன் வம்சத்திறபிறந்தனை, இனி ராவணன் சபஹாரமாவதி லென்னசந்தேகம். ஓ ராமா! சுவாதீனமற்றவளாயும், பதிவிரதையாயும், தருமத்தி லூக்கமு ள்ளவளாயுமுள்ள சீதை அசோகவனத்திலிருந்து இராப்பகல் உன்னைத்தியானித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். அவளுககு ஆகார மாக இந்திரன் காமதேனுவின்பால் ஒர்பாத்திரத்திலவிட்டு அனு ப்பியிருக்கிறான். அவள அதைப் பானஞ்செய்துகொண்டு பசி தாக மில்லாமல் சுகமாய்வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள். நானும் போய்ப்பாத்தேன். நீ அவளபொருட்டாகக் கவலைப் படவேண் டாம் தைரியமாயிருப்பாய்

ஓ ராகவா! அநதராவணனைச் சங்கரிப்பதற் கேதுவாகிய உபாயத்தை இனிசொல்லுகிறேன். இப்போது நடப்பது ஐப் பசிமாத மாகையால் இந்த மாதத்தில் பகல்தியினுடைய பிரீதி யாக நவராதிரி விரதத்தை நடத்துவாய் அந்த ஒன்பது ராததி ரியும் உபவாசமாயிருந்து மஹேஸ்வரியினுடைய பூசையும், ஜப மும், ஹோமமும், செய்து வருவையேயாயின் அது எல்லாச்சித் திகளையுங் கொடுக்கும். அன்றியும், அநதப்பூஜையில் அஜபலியும், பஸிக்குப் பத்து ஹோமமும் செய்யும் பக்ஷத்தில் வீரபராக்கிரம சாலியாவாய். இந்தவிரதத்தைப் பூர்வத்தில் திரிபுரசங்காரத்தின்

பொருட்டு ருத்திரரும், மதுரைச் சங்கரிக்குப்பொருட்டு மேரு பர்வதத்தில் விஷ்ணுவும், விருதகிராகாவதத்தின் பொருட்டு இக் கிரணும், ஏனைய தேவர்களும், விசுவாமிததிரர், பிருகு, வசிட்டர், காசிபர், மனைவியை யிழந்த பிரகஸ்பதி முதலிய முனிவர்களும் அந்த நவராத்திரி விரதத்தை அதுஷ்டித்து அவரவர் வேண்டிய வற்றைப் பெற்றனர்.

ஹே ராமா! சுகத்தை அபேக்ஷித்தவன் மங்களகரமாகிய இந்த நவராத்திரி விரதத்தை யதுஷ்டிக்க விரும்புவான். கஷ்டத்தையே யபேக்ஷித்தவன் இந்நவிரதத்தையேசெய்ய விரும்பான். ஆகையால் ஓ ராமா ராவணனை வதைசெய்வதற்குரிய ஊக்கத்தோடு முயற்சி யுள்ளவனாய் விதிப்படி விரதத்தை நடத்துவாயென்றனர் ஸ்ரீராமர் நாரதரைப்பணிந்து அந்தத் தேவியானவள் யார்! என்னமகிமையுள்ளவள் எவ்வாறு வருவன்கொண்டவள்? என்ன பெயருள்ளவள்! அவளுடைய விரதம் எப்படிப்பட்டது! தேவரீர் சர்வஜ்ஞராகையால் இவையெல்லாம் விதிமுறை யாகச் சொல்லவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனர்.

ஓ ராமா! என்னால் சொல்லப்பட்டதேவி யாரெனின்? எக் காலத்தும் நித்தியமாகியிருக்கின்ற ஆதிசத்தி. அவளமகிமையென்னையெனின், துக்கங்களைப்போகடிப்பவள், சகலகாமங்களையும் கொடுப்பவள், யாவராலும் பூசிக்கத்தக்கவள், பிரமன்முதலிய சேதனாசுருககெல்லாம் காரணமாயுள்ளவள், யாவரும் அவளுடைய சத்தியைவிட்டுச் சலிப்பதற்குச் சக்தியில்லாதவர் பிரபஞ்சத்துக்கு அதிதையாகிய அநதபரமேஸ்வரி யாவரிடத்தும் எவ்வாறிருக்கின்றாளெனின், என் தந்தையினிடத்தில் இருஷ்டிக்கிற சத்தியாயுடைய, விஷ்ணுவினிடத்தின்பரிபாலிக்கிற சத்தியாயுடைய, ருத்திரரிடத்தில் சங்கர சத்தியாயுடைய, சத் அசத்தாயிருக்கிற பதார்த்தங்கள் எவைகளோ அவைகளிடத்தில் அவைகட்குரிய சத்தாகிய சக்திவடிவாகிய மிருக்கின்றன. இவ்வாறு பிரமனாதி பிபீலிகாரதம் நிறைந்துள்ள சக்திப்பதங்களெல்லாம் அந்தப் பராசத்தியினின்றும் தோன்றிய சத்திகளாகும். ஆகவே அப் பராசத்தியைவிட்டு எவையும் வேறு எவ்விடத்தினின்று தோன்றும்? தோன்றுதற்கிடமில்லை. அந்தப் பராசத்தியினுடைய வியாபக மில்லையாயின் பிரமனேது, திருமாலேது, ருத்திரனேது, இந்திரனேது, தேவர்களேது, ப்ருமினேது, பர்வதமேது, எவையுமில்லை, எவருமி

ல்லை. சர்வசக்திமயமா யிருக்கின்ற அந்தப்பராசத்தி பரமாத்மா வாகிய பரசிவத்தோடு கூடிக் கிரீட, ததிரூப்பாள். இன்னும் அவ ளுடைய மகிமை பளவுள். விரிக்கின் பெருகும்.

இனி அவளுருவங்கொள்ளும் வகை யென்னையெனின், பர சிவத்தோடு அபின்னையாகக் கூடியிருக்கும் அப்பராசத்தி பிரபஞ் சோற்பததி காலத்தில் சகுணையாய் மூன்போல மூன்று புவனங் களையுஞ் சிருட்டி ததுப் புவன கர்த்தராகிய பிரமனாதிபயரைப் படைத்தது, அவர்களிடத்தில் தன்சக்திகளைப் பதிவித்து தனது சிருஷ்டியாதி கிருத்தியங்களைச் செய்விக்கின்றன. அவளே வே தத்துக்கெல்லாம் ஆதியாயும், வேதமாதாவாயு முள்ளவளென்று யாவராலுங் திபானிகுத்தக்கவள்.

இனி அவள நாமம் என்னையெனின், பிரமனாதிபயரும் அந்த மகேஸ்வரியினுடைய அருடகுணங்களையும் அருட் செயல்களையு னகுறித்து அகாரமுதல் கூகாரம வரையில் கூடியிருக்கிற அகூர ரங்களால் கணக்கிடமுடியாத அநேகவித நாமங்களைக்கூறி யிரு க்கின்றனர். அவைகளெல்லாம் இவ்வளவினவென்று எடுத்துச் சொல்லத்தக்கவல்லவன நானல்லெனென்று கூறினர்

ஸ்ரீராமமூர்த்தி நாரதரைநோக்கி ஓ மகருஷியே! உம்மாற் சொல்லப்பட்ட தேவி இன்னொன்றும், இன்னமகிமை யுடைய வளென்றும் அகூர சமூகங்களெல்லாம் அவளுடைய நாமங்க ளென்றுங்கேட்டு மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்தேன. இனி அந்த மகா சத்தியினுடைய விரத்ததின் விதியை விரிவாய்ச சொல்லவேண் டுமென்று பிரார்த்திக்கின்றேன். சொல்லிராயின் அவவிரதத்தை இவ்வருடமே அதுட்டித்துப் பூசித்து அவள நுகர்க்கததைப்பெ றறுய்யலாமென்று தீவிரவெண்ணத்தோடு யிருக்கின்றேன் விரா வாய்ச்சொல்லி யருளல்வேண்டுமென்றனா.

நாரதர் அவரது அதிதீவிர பக்குவத்தைப்பார்த்து ஓ ராமா! உலகமாதாவாகிய தேவியைச் சமமாகிய விடத்திற ரூபிதது நவ ராததி பூஜையை உபவாசத்தோடிருந்து விதிப்படி பூசிப்பாய். இந்தப்பூசையைமுடிப்பதற்கு நானே ஆசாரியனாகவிருந்து தேவ ர்களுக்கு கறுகூலசித்தியுண்டாகும் வண்ணம் உனக்கு உத்சாகத் தை விளைவித்துப் பூர்த்திசெய்விக்கின்றேன் என்று நாரதர் கூறி ய வார்த்தையைப் பிரதாபசாவியாகிய ராமமூர்த்தி சத்தியமாக

நம்பி, அவரால் பூஜா விதிகளையெல்லாம் நன்றாயுபதேசஞ்செய்யப் பெற்று சகலத்திரவியங்களை யுஞ் சேகரித்துக்கொண்டு, அந்தமாலையவான்பர்வசத்தில் நிதயகன்மாறுஷ்டான மியற்றிப் பின் தேவிக்கு விதிமுறையாகப் பூஜைசெய்யதொடங்கி சமமான பூமியில் மங்களகரமான பீடத்தைத் தாபனஞ்செய்து மகேஸ்வரியைத் தாபித்துப் பூஜா ஹோம பலி முதலியவைகளைக் குறைவின்றியும், நாரதர் சம்மதப்படியும்; உபவாசத்தோடிருந்து பிரதமை முதல நடத்திவருமபோது தேவிமகிழ்ந்தவளாய் அஷ்டமிதினம் அர்த்தநாததிரியில் அநசமீலயினுசசியில் சிம்ஹவாகனத்திலெழுந்தருளியவந்து தரிசனங்கொடுத்தது, ஸ்ரீராமரைப்பார்த்து மேகநொனிப்பதுபோலும் கமபிரமாகிய வாக்கினால் அடியில் வருமாறு சொல்லத்தொடங்கினாள்.

ஓ ராமா! நீ ஸக்ஷமணனோடு என்னிடத்தில் பக்திப்பிரபாவத்தோடு செய்துவரும் இந்த விரதத்துக்கு நான் சந்தோஷித்தவளாயினேன். உனக்கு வேண்டுவனவற்றைக் கேட்பாயாக. இராவணனை யொழிகுகும்பொருட்டுத் தேவாகளெல்லாம் விஷ்ணுவைப் பிரார்த்திக்க அவரம்சமாய்த் தசரதனுக்குமகனாகப் பிறந்திருக்கின்றனை. இப்படியே பூாவதில் மச்சமாகப்பிறந்து குருரனாகிய ராக்ஷசனைச் சங்கரித்து வேதங்களை ரக்ஷித்தனை, கூாமவுருவமெடுத்து மந்தரபருப்பதத்தைத் தூக்கி மததாகநாட்டி தேவர்களைக்காத்தனை. வராகவுருவமெடுத்துக் கோரதநத்தால பூமியைத்துக்கினை, நரசிம்ஹமாகவெளிப்பட்டு இரணியகசிபனைச் சங்கரித்து உனக்கைபனாகிய பிரகலாதனை ரக்ஷித்தனை. இந்திரனுக்குச்சகோதரனாய் தேவர்களுக்கது ஈலியாய் வாமனனாகப்பிறந்து பலிச்சக்கிரவாத்தியைப் பாதலத்திலடக்கினை. ஜமதக்கினிருஷ்டிரகுப புத்திரனாகப்பிறந்து ஷ்டதிரியருடைய பூமியெல்லாம் காசிபருக்குத் தானமாகக்கொடுத்தனை. இப்போது தசரதனுக்குப் புத்திரனாகப்பிறந்து ராவணனைச் சங்கரிக்கப்போகின்றனை. நீ விஷ்ணு அம்சமாகவந்ததுபோல் இந்த வானரக்கூட்டங்களும் தேவர்களுடைய அம்சங்களாகும். இந்தக்கூட்டங்களெல்லாம் உனக்குச் சகாயமாயிருக்க என்னுடைய சத்தி அமசததைக்கொடுக்கின்றேன். உன்தம்பி ஆதிசேஷனுடைய அம்சம். அவன் இந்திரஜித்தைக் கொல்லப்போகிறான். நீயும் ராவணயுத்தத்தை வசந்தகாலத்தில் பிரததைபுடன்கொண்டு வெற்றியடைந்து சுகமாய்

அயேர்த்திக்குப்போய்ப் பதினூயிரவருடம் ராஜ்ய பரிபாலனஞ் செய்து, பின்னர் பரமபதத்தை யடைவாயென் றறுக்கிரகஞ்செய்து மறைந்துபோயினன்.

தேவி யறுக்கிரகம்பெற்ற ராமர் சந்தோஷமடைந்து விரதத்தைப் பூர்த்திசெய்து அநேக தானங்களைக்கொடுத்து நாரதரை ப்பணிந்து ஐயா? நீ ரோனக் காசிரியராய் யெழுநதருளியபடியினாலல்லவா விரதபூர்த்தியும் தேவி யறுக்கிரகமுங் கிடைக்கப்பெற்றேன் இனிச்சீதையையுங் கிடைக்கப்பெறுவேன். இவ்வரிய உதவிசெய்த தேவரீருக்கு அடியேன் எனன கைம்மாறுசெய்ய வல்லேனென்று வணக்கத்துடன்சொல்ல, நாரதர்மகிழ்ந்து ஓ ராமமூர்த்தி! உனக்குவெறியும் மங்களமுமுண்டாகுவென்று ஆசீர்வதித்துப்போயினர். இராமர் சந்தோஷசித்தராய் தசமிநிமயிரயாணப்பட்டு யாவராலுந் துதிக்கப்படுங் கீர்த்திபெற்றுத் தம்பியினிடத்தில் மிகுந்த இஷ்டமுடையவராய் மகாசத்தியா லறுக்கிரகிக்கப்பட்ட வானரசையங்கள் சூழ்நதுவரக் கடற்கரையை யடைந்து, சேதுபரதனஞ்செய்து இலங்காபுரிக்குப்போய் தேவசத்துருவாகிய ராவணனைச்சங்கரித்துச் சுகமுற்றனர்.

நாரதர் ஸ்ரீராமர் சோசம் தீர்த்தது - முற்றிற்று.

21. நாரதர் கம்சனிடம் செய்தகலகம்.

ஸ்ரீராமமூர்த்தி அராசாட்சிகாலத்தில் தற்போதிய பாண்டி நாட்டின் வடபால் காளிந்திகதியின் மணல்மேட்டில் ஒருபெரிய மதுவனமொன்றிருந்தது. அவ்வனத்தில் லவணனென்கிற மது புத்திரனான அசுரனிருந்தான். அவன் தான்பெற்றவரத்தின்வலியால் அகங்காரமுடையவனாய் மகருஷிகளுக்குத்துக்கத்தை யுண்டிபண்ணிக்கொண்டிருந்தான். ஓர் கால் லட்சமணருக்குத் தம்பியான சத்துருக்கன் அந்த அசுரனை யுத்தத்திற்கொன்று அவ்வனத்தைப் பட்டணமாக்கி மதுராபுரியென்று நாமகரணமிட்டு அதில் தன் னிருப்பின்களை யுந் தாபித்துச் சுவர்க்கமடைந்தான். சூரியவம்சம் கசித்தபோது மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும்படியான அம்மதுராபட்டணத்தில் யாதவர்கள் வந்தடைய, யயாதிபுத்திரனான சூரசேனன் பிரபுவாயிருந்து ரக்ஷித்துவந்தான். அந்தச்சூர

சேனனுக்கு வருணன்சாபத்தினும் காசிபர் பிள்ளையாய்ப்பிறந்து வசுதேவரென்கிற பெயருடையவராய்ப் பிரசித்திப் பெற்றிருந்தனர். அந்தச் சூரசேனை இறந்தபின்னர் அவர் வைசியவிருத்தியில் ஜீவித்துக்கொண்டிருந்தார் அப்பொழுது உக்ரசேனனென்பவன் அப்பட்டணத்தை யரசாண்டுவந்தான். அவனுக்குப் பல சாலியான கம்சனென்பவன் பிறந்தான். காசிபருடைய பத்தினியாகிய அதிதியும் அந்தவருணனுடைய சாபத்தினாலேயே தேவகனுக்குப் புத்திரியாய்ப்பிறந்து தேவகியென்று பெயர்பெற்றிருந்தனள். அவளுக்கும வசுதேவருக்கும் விவாகமடத்தும்போது ஆகாயத்தில் “ஓ கம்சனே ! இத்தேவகியினுடைய எட்டாவது கர்ப்பம் உன்னைக்கொல்லப்போகிறது” என்றசீரீயுண்டாயிற்று.

அவ்வார்த்தையைக் கம்சன்கேட்டு ஆச்சரியமடைந்து சிந்தாகுலப்பட்டு இப்போது இதற்கெனன செய்வலாமென்றாலோசித்தான். இப்பொழுதே இவளைக்கொன்றுவிட்டால் நமக்குமிருத்தியுமில்லையென்றும், இந்தஸ்திரீயினிடத்திற் பிறக்கும் பிள்ளையினு லுண்டாகு மானததை மாற்றிக்கொள்ளுவதற்கு வேறுபாயங் கிடையாதென்றங் தீர்மானித்தான். பின்னர், இவள் நமக்குச் சிறந்த அத்தையாயிருக்கின்றாளே எப்படிக் கொல்வதென்றும், மரணமானது நமக்குப் இவள்மூலமாய் நேர்ந்திருக்கிறபடியால் எப்படிக் கொல்லாதுவிடுவது என்றும், அறிவுள்ளவனாகியபண்டிதன் பாவஞ்செய்தாவது சரீராக்ஷணைசெய்து கொள்ளவேண்டும். அந்தப்பாவத்துக்குப் பிராயச்சித்தத்தினாலாவது வேறெவ்விதத்தினாலாவது சுத்தியுண்டாகிறதென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிற தல்லவாவென்றும் இவ்வண்ணம் சிந்தித்து உடனே அந்தக்கமசன் சுத்தியையுருவிக்கொண்டு விரைவாய்ப் புதிய மணக்கோலத்தோ டிருக்கிற அந்த உத்தமஸ்திரீயின் தலையி ரைபிடித்திழுத்தான். அப்பொழுது வசுதேவரைச்சேர்ந்த சூரர்களெல்லாம் விடு விடு வென்றசொல்லி அந்தத் தேவகியை விடுவித்துப் பின்னர் அவர்களுந் கம்சனும் மகத்தான யுத்தஞ்செய்தார்கள். அப்போது யாதவகுலதிலகராகிய பெரியோரெல்லாம் கம்சனைப்போரினின்றும் விலக்கி ஓ வீரனே! சிறுபெண்ணை இவள் உனக்கு அத்தையல்லவா? மேலும் விவாஹமகோற்சவகாலத்தில் கொல்லாததக்கவளாவளா? ஸ்திரீயத்தியானது சகிக்கத்தக்கதா? கீர்த்தியைநாசஞ்செய்துவிடுமே! பாவங்களுக்குள் இது

மிகப்பெரிதான தல்லவா! அசரீரிவாக்கைக் கேட்டமாதிரத்தில் அது னுண்மையொன்று மறியாகவளாய் நீ இவனைக் கொல்லலாமா? இது அசரீரிவாக்கன்று. உனக்கும வசுதேவருக்கும் அனர்த்தத்தை விளைவிக்கும்பொருட்டு உன சத்துருவினாலாவது வசுதேவருடைய சத்துருவினாலாவது இவ்வாறு ஒருவருக்குநதெரியாமல் மறைந்திருந்து சொன்னதாக என நினைக்கக்கூடாது. உன கீர்த்தியைக் கெடுப்பதற்காகவும், வசுதேவர் சளத்திரத்தை நாசஞ் செய்வதற்காகவும், மாயாவிசுதையறிந்த ஓர் சத்துருவினால் சொல்லப்பட்டதென்றே துணிவாய். உனகீர்த்திமுழுமையுடன் கெடுப்பதற்குச்செய்க உபாயமென்றே எண்ணுவாய். நீ மகாஹீரனாயிருந்தும் இந்தப்பூதவாகுக்குப்பயப்படுகின்றாய் அதை உன்னால் கொல்லத்தக்கவளல்லவே அப்படியிருந்தாலும் விவாகசமயத்திற்கு கொல்லலாமா? ஓ மகாராஜனே! எது நடக்கவேண்டுமோ அது உண்மையாய் நடந்தேவிடும். அசனே வேறுவிதமாய் எவ்வண்ணம் மாறமுடியும்.

இவ்வண்ணம் யாதவ்விருந்ததாகள் போதனைசெய்தும் அவன் கொல்லவேண்டுமெனகிற நினைவை விடாதவனாயிருந்தான். அந்நினைவையறிந்த வசுதேவர் கம்சனைப்பார்த்து ஓ கம்சனே! நானிப்போது சத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறேன், மூன்றுலோகமும் சத்தியத்தை ஆதாரமாகவுடையது ஆகையால் தேவகியிடத்திலுண்டாகும் பிள்ளைகளையெல்லாம் பிறருக்கும்போதே உன்கையில் கொடுத்தவிடுகிறேன். ஒ பிரபுவே! பிறருக்கும் பிள்ளைகளை நான் கொடாமற் போவேனானால் என பூவபிதாக்களெல்லாகு கும்பீராக நரகத்தை யடையக்கடவர் என்று சொன்னபோது அங்கிருந்த மகாத்மாக்களெல்லாம் அந்த வுண்மையானவார்த்தையைக் கேட்டு விரைவாயக்கம்சனைநோக்கி இதுவே சரி! சரி!! இதுவே நல்லது! நல்லது!! என்று அடிக்கடி சொல்லி மகாபுத்திமானான வசுதேவர் எங்கும் பொய்சொன்னதில்லை ஓ மகாநுபாவனே! இந்தக் கஷ்டமானபாவத்தை விட்டுவிடு, ஸதிரீஹததி மிகவும் பெரிதல்லவா? என் நிவ்வாறுசொல்ல அவர் வார்த்தைகளைக்கேட்டகம்சன் குரோதத்தைவிட்டுச் சத்திபவாக்கயத்தினுற் சநதோஷமடைந்திருந்தான். பிறகு துருதுபி வாத்யமும் சங்கீதமுமவாசித்தார்கள். இப்படி வசுதேவா கம்சனைச் சநதோஷப்படுத்திக் கவியாணப்பெண்ணாகிய தேவகியை விடுவித்துக்கொண்டு தன்

னினத்தவரெல்லாஞ் சூழ்ந்தவர்ப் பயமில்லாமல் தன்கிருகம் போய்ச் சேர்ந்தனர்.

பிறகு தேவகியானவள் யௌவனத்தையடைந்து தேவதாஸுபமுள்ளவளாயிருக்கும்போது, விதிவசத்தால் வசுதேவர் சங்கமமுண்டாய்க் கருப்பமடைந்து பத்துமாத முடிந்தபின் மகாஸுபத்தோடு கூடின உத்தமமான வோர் பிள்ளையைப்பெற்றனர். அப்பொழுது வசுதேவர் தாம்சொல்லிய சத்யவாக்கியத்தை நினைத்துத் தேவகியை தேவமாதாவான அதிதிபாகப் பாவித்துச் சொல்லுகிறார். உத்தமமான லக்ஷண முள்ளவளே! நான் பிள்ளையைக் கொடுத்துவிடுகிற விஷயத்தில் செய்திருக்கிற ஏற்பாட்டை நீ யறிந்திருக்கிறாயல்லவா? அவ்வண்ணம் நான்சொன்னது க:சன் உன்னைக் கொள்வதற்காகப் பிடித்திழுத்துத் துன்பப்படுத்தும் சமயத்தில் உன்னை விடுவித்ததற்கல்லவா? ஆகையால் இப்பிள்ளையை உன மருகனுக்குக்கொடுத்து விடுகிறேன். விசித்திரமான கர்மாறுபவமானது பிரமத்தை யறியாதவர்களால் செய்க்கத்தக்கதல்ல. காலபாசத்தை யறுசரித்திருக்கிற சர்வப்பிரானிகளும் தாம் தாம் செய்யப்பட்ட நலவினை தீவினையென்கிற இவ்விரண்டானும் வருவதாகிய கர்மங்களைச் சர்வப்பிரகாரத்தாலும் அறுபவித்தே தீரவேண்டுமென்றனர். அதுகேட்ட தேவகி ஒபிரபுவே! ஜன்மாதாத்திறசெய்த கர்மத்தை மாறுடர்கள் அறுபவித்தே தீரவேண்டியா? புண்ணியதீர்த்த ஸநானங்களாலும் தபசுகளாலும் தானங்களாலும் அக்கர்மம் ஏன் கழியமாட்டாது? ஒன்றையகனை! ஜன்மாதாத்திற செய்யப்பட்ட பாவத்தைக்கழிப்பதற்கல்லவா தர்ம சாஸ்திரங்களில் மதுமுதலிய மகான்கள் பிராயச் சித்தாதிச நெழுதிவைத்திருக்கின்றனர். பிராமணனைக் கொன்றவன், சுவர்ணத்தைத் திருடினவன் மதுபானஞ்செய்தவன், குருபத்னியைப் புணர்ந்தவன் என்றுசொல்லப்பட்ட இவரெல்லாம் பன்னிருவருடம மதுவாதிகளால் விதித்தவண்ணம் விரதமறுட்டிப்பாராயின் அவர்கள் அப்பாவத்தினின்றஞ் சுத்தியடைகிறார்களல்லவா. ஆகையால் மனிதனாயுள்ளவன் பிராயச்சித்தஞ்செய்து பாவத்தினின்றும் விடுவிக்கப் படுவானா? படானா? உண்மையைப் பிரகாசப்படுத்துகிற தர்ம சாஸ்திரப் பிரவர்த்தகர்களான யாஜ்ஞவல்கர் முதலான முனிவர்கள் பொய்வாக்குடையவர்களா? ஒபிரபுவே! கர்மாறுகுணமாய்நடக்கவேண்டியது

நடந்தே தீரவேண்டுமென்பது நிச்சயமானால் ஆயுள்வேதமும் மங்கிரவாதங்களும் பொய்தானே? எல்லாப் பிரபத்தனமும் வீண்தானே? தெய்வத்தினால் நிபமிகப்பட்டு எல்லாசாஸ்திரங்களுக்கும் நடக்கிறது நடந்தேதிருமென்றால் அவை அவாநதானே. அவ்வாறாயின் ஒருவன் ஒருசாரியைத் திருவாதத்திப்பதம் வீண்தானே? சுவர்க்கத்தைக் கொடுக்கத்தக்கதான அகனிஷ்டோமாதிகளும் பயனற்றனவா? சருமத்தைச் சொல்லுகிற சொல் வீணாய்ப் போமானால் அந்தத் தருமத்தாகு நாசமுண்டாகாதே? இதனை மாறுடன் விசாரிக்கத் தக்கதல்லவா? ஆகையால் குழந்தையைப் பாதுகாத்தற்குரிய நாரியினை என்னக் கூட பிரத்யக்ஷமாய்க் காண்பாதின்றது அகனை நீர்வசயது என குழந்தை எவ்விதத்தினால் கேஷமமாய்ப் பிழைநிற்பாரா? அந்த நன்மையை விருமபி நீ ரவனிடஞ் சொல்லிய வார்த்தையைப் பொய்யாக்கி அதற்குச் செயதுகொள்ள வேண்டிய பரிசாரத்தைச் செய்துகொண்டு நாம் கசமுதறிஞரகவேண்டும் அந்த விஷயத்திறுபண்டிதர்கள் தூஷிக்கமாட்டார்கள் எனவுசொல்லிய தனமனை வியைப்பார்த்து, ஓ மஹாநுபாவையே! உனக்குச் சத்தியமாகிய சிலவார்த்தைகளைச் சொல்லுகிறேன் கேள்.

நீ சொல்லியபடி பிரபத்தனம் அவசியஞ் செய்யவேண்டியதே. அதற்குரியபலனே தெய்வாது கூலமாய்த் தாரிஞ் சரும. முன்னுள்ள பெரியோர்கள் புராணங்களிலும் ஆகமங்களிலும் பெத்தானமாககளுடைய காமங்களை ஆகாமிபம், சஞ்சிதம், பிராரத்தமென மூன்றுவிதமாகச் சொல்லுகிறார்கள். அவற்றுள் அதுபவத்திக்கு ஏதுவாயுள்ளது சஞ்சிதம். அதுபவிகவருவது பிராரத்தம். இவ்விருவற்றும் இடமாய்ப் பெரிதாயுள்ளது ஆகாமிபம். இந்த மூன்றனுள் ஆகாமிபம் சஞ்சிதப் பிராரத்தங்களுக்கிடமாயிருத்தலால் அதன் விவரத்தைச் சொல்லுகிறேன்கேள். ஆகாமிபமானது இன்பம் துன்பம் இதம் அகிதம் நல்வினை தீவினை என மூன்று பிரிவினையுடைத்தாயிருக்கும். இம் மூன்றனுள் புலன்களால் அதுபவிக்கவரும் விஷயங்களைச் செயலவகையான அதுபவிக்குங்கால் அவ்வதுபவ, ரூபமாயுள்ளவை இன்பத்துன்பங்கள் அவ்வழியாலுண்டாகும் கருத்துவகையான் சஞ்சிதத்துக் கிடஞ்செய்யும் வகையாயுள்ளவை இதம் அகிதங்கள். அவ்வித அகிதங்காரணமாக அனைசம் பிறவிகளுக்கிட

மாயுளனை உல்வினை தீவினைகள். ஆசுவே ஆகாமியமானது எஞ்
சித்தத்துக்கு விதரம்பப் பிராரத்தததுக்கு அதில் விளையும் பல
னும் முத்தியெயது மளவும் இடையறுபடாது தொடர்ச்சியா
யத்தொன்றுதொட்டு வரும் இயல்புடைய தாகவான் ஆனமாவா
னவன் புறமுடிவிலிசனில் பேசுகிறத வினைக்கிடாய் துவயதேகத்தி
னால் சொரகசாதுபவததையும், யாதன தேகத்தினால் நரகாநுப
வததையும் அதுபவித்து அவ்விண்ணுநெழிசில் பிறவியெடுக்கு
ஞ்சமயத்தில் அறிசுருவியாயுள தத்துவசமூகமாசிய விங்குதே
சுததையாண்டது இரவினைஞ்சகீடான ஆகாமியவினையை மீட்
டுஞ் செய்து முண்போல் இச்சமங்குகொண்டு இன்ப துன்பங்களை
யடைந்து பிராரத்தததை யதுபவிப்பான். ஓ அழகிய கண்ணு
டையாரீ! பிராயச்சித்தந்தினால் முன கூறியவாறு செயல்வகை
யான சன்மங்கள் நீங்காவாய் ஆலான அவதநையறுபவித்தே
யொழிபசுவேணடுமென நறிவாய் அதைமால் உனது குழந்தை
வவந்தததினாலுங் கொடுகத்தந்தகதே எனது வார்த்தை உலகத்
தில் நிறுதிரத்தசந்தரவும் பொய்யாகவும் கூடாது. நிலையிலாத
இச்சமசாரத்தில் மதாநமாதகனெல்லாம் தாநுநதைத்தான கார
மாகக் கொள்வாராக. சனை மாணமோ தெய்வாஜீனமாயுளது.
ஆகவான இவ்விஷயத்தில் விபாததமாநாந் பிராசமடைதல் யுகத
மனம், எவன் சத்தியத்தை விநிநுநீனே அவனுடைய பிழைப்பு
வீணாது அவ்மனோடிக் கிவ்வுலாசனத் விட்டால் அவ்வுலகத்
தை யடைவாராக இத்தனை அடலாசிததிக் குழந்தையைக்
கொடுப்பையாசின நான் பரசனிடத்தில் கொடுக்கிறேன். சதய
தனது நினைப்பதால் மேல்கழுச்சமுண்டாகும். சுகம் நேரிட்டா
லும் துக்கமேரிட்டாலும் புண்ணியததையே செய்ய வேண்டும்
என்றா வகதேவா.

இவற்றை எல்லாம் கேட்ட தேவன் தடுக்கமாட்டாது துக்
சித்து நடுங்குகுகொண்டே குழந்தையைக் கொடுத்துவிட்டான்.
தருமசீலரான வசுதேவரும் அககுழந்தையை வாங்குகுகொண்டு
கமசன் வீட்டை, ஷோகசென்றான். அவ்ளூரினுள்ளாரெல்லாம்
இவரைப்பாத்தது துக்கத்து அநதோ! தாமாதமாவாகிய இந்த
வசுதேவரைப்பாடுங்கள். ஓ ஜனங்களே! தான்சொல்லிய சததிய
வாசகின்படி குழந்தையை எடுத்ததுக்கொண்டு கமசன்வீட்டுக்குப்
போகின்றா பாடுங்கள், பொறுமையில்லாதவராயும் சத்யசந்தன

ராயு மிருக்கின்ற வசுதேவர் மிருத்யுபமா மிருக்கின்ற கம்சனு
சகுக் குழந்தையைக்கொடுக்காபோகிறா பாரதவன் இவருடைய
தருமத்தையும் சாபவாமான இவருடைய சிவப்பையும் அறிந்த
தையும் பாரதவனென்று ஆசைப்பட்டிருந்தனா.

வசுதேவர் கம்சன் வீட்டுக்குப் போயது தெபவரூபமாயிருக்
கின்ற அசுகுழந்தையை அருந்தபபாகவ கையிற் கொடுத்தார். கம்
சனும் இவர் தைரியத்தைப்பார்த்து மிகவும் ஆச்சரியமடைந்து
குழந்தையைவாங்கிச் சிறிது துக்கொண்டே ஓ வசுதேவரே! உம்
முடைய பிள்ளையை நீரேகொண்டு வந்தி கொடுத்ததனால் உம்
மைப் புண்ணியசாலியென்று பெயர்பெற்றிருக்கீர்கள். எட்டாவது
பிள்ளையல்லவா எனக்கு மிருத்யு. இது உன்னை கொல்லாததக்
கதுமல்ல இது உப்புடைய வீட்டில் நகுபாய் வடுக்கட்டிம் ஓ
அறிவிறசிறந்த வசுதேவரே! எட்டாவது பிள்ளையமாத்திரங்
கட்டாயமாய்க் கொடுத்துவிடவேண்டும் என்று சொல்லிக் குழ
ந்தையை வசுதேவரால்கொடுத்த விட்டால் குழந்தையை
விட்டுக்குக் கொண்டுபோகலாமென்குந் நல்லவாழ்ந்தவையக் கம்
சன் சொன்னசிறுது அசுகுழந்தையை பெடுத்துக்கொண்டு தன்
வீட்டையடைந்தார் கம்சனும் மருதிக்ளபாரதது எட்டாவது
பிள்ளைதானே எனக்கு மிருத்யுபமா சொல்லப்பட்டிருக்கிறது
இந்த முத்தபிள்ளையையும் மதமுதபிள்ளைகளையும் எனவிணுக
கொல்லவேண்டும் எனமுன். மருதிக்ளும் இதுவே நல்லயோச
னையென்று சொல்லிப்புழந்து, அவ்விடத்தில் விடைபெற்றுக்
கொண்டு தங்கள் தங்கனிடம்போய்ச் சாபநாரகா. மருதிகள்
போன பின்னா நாரதமுனிவாவர அவருக்கு அக்கிய பாதயாச
மனதிகள் தந்து யோகமே யுருகின்ற கேட்டபின் வந்தகாரணத்
தையுங் கேட்டான அவர் சிறிது துக்கொண்டே கம்சனேநோக்கி
ஓ கம்சனே! நான் மேருமலைக்குப் போயிருந்தேன். அருதபிரம
தேவள முதலாயினோ கூடிக் தேவகியினிடத்தில் அமரசிர்ஷ்ட
ரான விஷ்ணுவானவா கம்சனைச்சங்கரிப்பதற்கு அவதரிககப்
போகிறுமென்று ஆலோசித்திருந்தனா, ஆதலால் இப்பொழுது
கொண்டுவந்தபிள்ளையையிதயறிந்து ஏனெல்லமாவிட்டனை
யென்றனா. கம்சன் ஓ நாரதரே! அவர்கள் சொல்லியபடியே
அசுரீரியாலும் எட்டாவது பிள்ளை எனக்குமிருதயுவென்றூ செ
ல்லப் பட்டிருக்கிறபடியால் அருதப்பிள்ளையைத்தான் கொல்ல

போகிறேனென்றான். நாரதர் அரசனே! நீ ராஜகீதையிலறியப் படும் நன்மை தீபைகளை யறியாமலிருக்கிறாய் தேவர்களுடைய மாயாபலத்தைப் பறியாமலிருக்கிறாய் வேண்டியவனில் சொல்லுகிறேன்கேள் தனக்குசுகத்தைக் கோருகின்றவன் அறபசுதனு றுவையும் அலங்கியனெனச் செய்கூடாது. அவ்வெட்டுக் குழந்தை களையும் ஒன்று யசசேர்த்துப்பார்த்தால் எல்லாரும் எட்டாவது பிள்ளையாவராகுள்ளவா? வகடிகவநுடைய பிள்ளைகள் சத்துரு வென்றறிந்தும் விட்டமையால் நீ சுகசமுடனென்று சொல்லி விரைவாய்ப்போய்விட்டார். போனபின் கம்சன் நாரதாசொல்லி யஞ்சுமததை யெண்ணிக் குழந்தையை வரவழைத்துக் கற்பா றையிலெறிந்து மனம் நிமமதியடைந்தான்.

பிறந்தபோதே சொல்லப்பட்ட அந்தக் குழந்தை என்னபாவ ன்செய்தது முனிஸ்ரீஷ்டராயும் அறியுள்ளவராயும் தருமத்திலா சை யுள்ளவராயும் பிரம ஞானியாயுமிருக்கிற நாரதமுனிவரும் இப்படிப்பட்ட தூய்போதனையான பாவத்தை ஏன்செய்தார்? பாவத்தைச்செய்கிறவன் செயன்கிறவன் ஆகிய இருவரும் சம மான பாவமுள்ளவர்களென்று பண்டிதர்கள் சொல்லுகின்றார்கள ளல்லவா? அந்த நாரதமுனிவர் அந்தத்துஷ்டனைச் சிசுஹத்தியில் ஏன் பிரேரேபித்தார் எந்தகராமபலத்தினால் இந்தக்குழந்தை நாசமடைந்ததுஎன்றால் நாரதமுனிவர் வேடிக்கைப்பார்க்கிறவர்! எப்போதுங் கலகத்தில் பிரதியுள்ளவர்; இவ்வண்ணிரு தேவ காரியத்துக்குச் சாதகமே ஆகையால் சமசனிடத்திலவந்துசொ ல்லியது கேவகாரியத்திற்குச் சாதகமென்றே அறியற்பாலது. அவர் எக்காலத்தும் பொய்வாரததையிற் பிரவேசிப்ப தில்லை. அவர் சொல்லும் பொய்யெல்லாம் நனமை பயப்பனவே. அவர் தேவர்களுக்குரிய சாதகத்தைச் செய்வதே தமக்காசாரமாகவுடையவர். அவரை எந்தபாபமும் அணுகாது. இவாசெய்தி யிங்ஙன மிருக்கக் கம்சன் அந்தவசுதேவருக்குப் பின் பிறந்த ஆறுகுழந் தைகளையும் பிறந்த அவ்வககணங்களிலேயே முன்னுள்ள சாபத் தினாறகொன்றுவந்தான் அசசாபத்தின்காரணம் யாதென்றால், சுவாயம்பு மறுவந்தரத்தில் மரீசி ருஷியினுடைய பத்தினியா கிய ஊர்னையென்பவ ளிடத்தில் பிறந்த ஆறுபிள்ளைகளும் ஓர் காலத்தில் பிரமதேவனுனவர் தன் புத்திரியோடு சங்கமஞ்செய்யப் பிரயத்தனப் படுகிறதைப்பார்த்துச்சி ரித்தார்கள். அப்போது

பிரமன் அவர்களைப்பார்த்து, நீங்கள் அசுரயோனியில் பிறக்கக்
கடவீர்களென்று சபித்தனன் அவ்வண்ணமே அறுவரும் முன
னா காலநேமி என்கிற அசுரனுக்குப் பிள்ளைகளாகப் பிறந்துப்
பின்னர் ஹிரணியகசிபுசகுப் பிள்ளைகளாகப் பிறந்துப் பூவஜன்
ம ஞான முள்ளவர்களாயும், ராட்சசவெண்ணிலலாமத சாந்த
சித்த முடையவர்களாயுமிருந்து மனைவிகாரமதறுச் சாவதான
மாய்ப் பிரமனை நோக்கிக் கவந்தொய்களர் பிரமன் சந்தோஷித
தவனாய் அவர்களுக்குப் பிறகு கூறாய் அவர்களைப்பார்த்து, ஒ
ருமுந்தைகளை! முன்னனனுதர நிகரப்பட்ட உயர்வரிடத்தில் என
ககிப்போது சந்தோஷமுண்டாய் நுகிறது வேண்டியவர்களாக
சேருங்க ளென்றனை அவ்வறுவரும் அந்த வாரததைமையககே
ட்டுக் களிப்படைந்துப் பிரமனைநோக்கி ஓ பிரமதேவரே! நீ எங்
களிடத்தில் சந்தோஷமடைந்த அணையாளுல் தேவராலும்
மனிதராலும் சாப்பங்களாலும் கந்தாவராலும் சித்தர்களாலும்
எங்களுக்கு மரணமுண்டாகாவண்ணம் வராதருமென்று கேட்
டனா. பிரமன் அவ்வண்ணமே தந்தனம் உங்களிட்டுமபோய்ச்
சேருங்கள் எனவாரததையில் சந்தோஷ கொள்ளவேண்டாமெ
ன்று சொல்லிப்போயினன். அறுவருளு சந்தோஷமடைந்திருக்
கும்பொழுது இச்செய்தியை இரணியகசிபு அறிந்து கோபங்கொ
ண்டவனாய் அவர்களையழைத்து நீங்களெவனைவிட்டுப் பிரமனைச்
சந்தோஷிப்பிதது அவனிடமவரம்பெற்று எப்பொழுது வன்மை
யுடையவாக ளானீர்களை அப்பொழுதே எனை அவமதித்தவ
ர்க ளானீர்கள். இனி நீங்கள் என்னிடம் இருப்பீர்களாயின் வெ
ட்டிவிடுவேன். பிழைத்திருக்க வேண்டுமாயின் பாதலம்போய்ச்
சேருங்கள். அங்கு ஒரு செயலுமற்று நித்திரைசெய்திருந்துப்
பின் தேவகிகாப்பத்தில் வருடந்தோறும் ஒவ்வொருவராய்ப் பிற
க்கக்கடவீர்கள். அப்பொழுது உங்களை உங்கள் பிதாவாகிய கால
நேமி என்பவன் கமசனாய்ப்பிறந்து கொல்லப்போகிறான் என்று
சபித்தனன். அச்சாபத்தின் வண்ணமே இப்பொழுது நடந்தது.

அந்த அறுவரும் இவ்வாறுபோக ஏழாவது ஆதிசேஷனு
டைய அமசம் தேவகிகாப்பத்திற் பிரவேசித்து நான்குமாதம்
வளர்ந்து ஐந்தாமாதம் யோகமாயா சொருபினியினுடைய மா
யையால் ரோகினிகர்ப்பததிற் பிரவேசித்தது, பின்னர் தேவகிபி
னுடைய கர்ப்பம்போய் விட்டதென்று பிரசித்தியாயிற்று. அது

னைக் கம்சன்கேட்டுச சந்தோஷமடைந்தனன் எட்டாவது தேவ
கிகர்ப்பதத்தில் பகவானுன விஷ்ணுமூர்த்தி வசித்தார். இதுவரை
யில் சொல்லிவந்த தேவாகரர்களின் அம்சங்ஸன்போக ஏனையோ
ருடைய அம்சங்ஸைச சுருங்கமாகச் சொல்லுவோம். வசுதேவா
காசிபரமசம, அவர்ப்பததின்யாகிய தேவகி அதிதி யமசம், பலதே
வர்ஆதிசேஷனமசம், கிருஷ்ணமூர்த்தி நாராயணரம்சம. அருச்சு
னன் நரனம்சம். தருமா யமனுடைய அமசம். வீமசேனன் வாயு
வினுடைய அமசம் நகுலசகாதேவர் அஸ்வினிகேவதைகளினம
சம். கர்னன் சூரியனமசம், விதரா யமாமசம், துரோணா பிரகஸ
பதி அமசம், அசுவதகாமா ருத்திரரம்சம், சந்தனு சமுத்திரரம்
சம், அவனமனையாட்டி சங்காதேவி அமசம். தேவகர் கந்தாவ
ராஜனுடைய அமசம், பீஷ்மா வசு அமசம், விராடன் சப்தமருத்
தககனம்சம், திருதராஷ்டரன் அரிஷ்டனுடையபிளையினம்சம்,
கிருபர் மருத்கணம்சம், துரியோதனன் கலியமசம், சகுனி துவா
பராமசம், சுவர்சசாககியன் புதனுடைய அம்சம், திருஷ்டததூய்
மன அகனியமசம், சிகண்டி ராக்ஷசாமசம், பிரதயும்னன் சனற
குமாராமசம், துரபதன் வருணனமசம், திரௌபதி இலக்குமி
அம்சம், இளமபஞ்சபாண்டவா விசுவதேவரம்சம், குருதி சித்தி
அமசம், மாதரி திருதிஅமசம், காந்தாரி மதிஅமசம், கேசபால
ஸ்திரீகள் இருதிரனுடைய அபசரஸ்திரீக ளம்சம், ஏனைய ராஜாக
கள் அசுரரம்சம், சிகபாலன் இரணிய கசிபனம்சம், ஜராசந்தன்
விபாசித்ததியினுடைய அமசம், சக்ஷியன் பிரகலாதனுடைய அம்
சம், கமசன் காலநேமியினமசம், கேசி அயசிரசினுடைய அமசம்,
அரிஷ்டன் பாணசுரனுடைய அமசம், திருஷ்டகேது அதுல்லாத
னம்சம், பகதததன் பாஷ்கலாமசம், பிரலம்பன் லம்பனமசம்,
தேனுசன் கரனம்சம், சாணுமுஷ்டிகன் என்கிற இருவரும வரா
ஹனக்சோரனென்கிற இருவருடைய அம்சம், அரிஷ்டன் திதி
புத்திரனுடைய அமசம், குவலயன் கஜாகரனம்சம், பசியும் பக
னும் பலியினுடைய அம்சம், துரோணபுத்திரன யமன ருத்திரன
காமன் குரோதன் எனனு நாவருடைய அம்சம், அசுராமசமா
கப் பிறந்தவர்களெல்லாம் முற்பிறந்தவர்கள். தேவாமசமாகப
பிறந்தவர்களெல்லாம் பின்பிறந்தவர்கள். பிரமன் முதலியோரு
டையபிரார்த்தனைக்கு விஷ்ணுமூர்த்தியால் வெண்கேசமும் கரிபு
கேசமும் கொடுக்கப்பட்டபடியால் கரியகேசாம்சமாகவந்த கிருஷ்

ணமூர்க்குத் திரியநீரமுடையவராகவுமெனவியக்கோம்சமர்கவந்த பலராமா வெண்ணிறமுடையவராகவுமிருந்தனர். இந்த அம்ச நகரூண்டானதை எவன் பாதிக்கியிருக்கின்றானோ அவன் சர்வபாபத்தினின்றும் விடுபட்டவனாய் பக்தசுந்தரோடு கூடிச் சந்தோஷத்தை யடைவான்.

நாரதா கம்சனிடம் செப்சகலகம் - முற்றிற்று.

22. நாரதர் தருவனாக்தத் தபோநில கார்டியது

சனகசனந்தனுநிருஷ்டிகளும்-கார்த்திகம-நிபுஷம்-அமுசனும்-அருணியும்-சத்யும்-பிரம் புகுதிராளான இவர்களுள்லாம ஊத தரே தங்குகளாய் நயித்தாக பிரமசரியா சிலே யிருந்நாடுகாண்டு கிருகஸ்தாசிரமத்திலே வாசமபண்ணவில்லை. அதாமத்தினுடைய பாரியையான மிருஷைபானவா டம்பெனென்று ஒரு பிள்ளைய யும், மாயையென்று ஒரு பெண்ணையும், இரண்டு பேரைப்பெற்றாள் அந்த இரண்டு பேரையும் அபுகுதினான நிருதிமான்வன வாங்குகொண்டான். அந்த டம்பா மாயையாந்ந் து பிள்ளையர் நிகிர்த்தியும் உண்டாயின அனாகனி ஸிவமும் தாபதியும் கலியும் உண்டாயின. அந்தத் துரக்கதிரிவிட்சகன் சலியானவன் பயத்தையும் மிருகதனவையும் உண்டாக்கினன். அனாகனில் நின்றும் யாதனையென்றும் நிரையெனவா ஒரு ஸ்திரீபுருஷரூபமாய் மிதுன முண்டாயின. இவர்களுக்கொம் அசரம் விருஷத்தினுடைய சமசாரரேஷு தக்களான சாக்கள இரத்தாநைக்காச சூர யசைக்கோருகின்ற புருஷனுனை அசரியாமலிருக்கக் கடவன். பிரதிசறகம் என்னப்பட்ட பிரளயஞ்சாலப்பட்டது. புண்ணியகரமான இந்தப் பிரதிசறகத்தைக்கேட்டு புருஷன் தனனுடைய சம்சார துக்கத்தை விட்டு விரகமுன

இனிமேல புண்ணிய கீர்த்திபாகியும், ஹரியினுடைய அமசமான பிரமாவினுடைய தீதகாநதரத்தலை நின்றும் பிறப்பையுடையவனுன சுவாயம்பு மறுவினுடைய புத்திர வமிசத்தைச்சொல்லுகிறேன. சதரூபை யெனப்பெட்ட ஸ்திரீக்குப் பதியான மறுவினுடைய பிள்ளைகளான பிரியவிருதன் உததான பாதன இவர்களிரண்டு பேரும் வாசத்தேவ மூர்த்தியினுடைய அமசமாகையினுலே ஜகத்தை யிரட்சித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு

ள்ளே உத்தான பாசனுக்கு சுகந்தியென்றும், சுருசியென்றும் இரண்டு ஸ்திரீகள், அவாசனத்தின் சுருசியென்கிறவள் பதி, கரு அத்தியந்த ஜிஷ்டையாயும், சுந்தியென்பவள் பதித்ரு இஷ்டமில்லாதவளாய் மிருதகாளை அந்தர சுந்தியினுடைய பிள்ளையானது திருவன தனது சகலசத்தி தாயாகிய சுருசியின் பிள்ளையான உதாமனை சீரபட்டிகொண்டிருக்கிற தரபபனுடைய மடியிலேற வேண்டினான். உத்தான பாசன் அருகிறசென்ற திருவணைப்பார்த்து ராஜா சந்தேஷப்பாடவில்லை. அந்தச்சமயத்தில் சுருசியானவள் சகலசத்தியின் பிள்ளையான திருவணைப்பார்த்து ராஜாக்கேட்டுக் கொண்டிருக்கப் பொருமையுடனே காவததினாலே ஒருவாரத்தைச் சொல்லுகிறாள்.

வாராய் குழந்தாய்! நீராஜகுமாரனுமிருந்தாலும் என்கர்ப்பத்திலே பிறவாசத்தால் உனக்கு ராஜாசனம் கிடைக்கமாட்டாது. ராஜாவின் துணைகாதனத்தை இரகசிகமவையினாலு தப்பினாலே பரமபுருஷனை ஆராதித்து அவருடைய அநுகரத்தினாலே என்னுடைய காப்பத்திலே பிறப்பை சம்பாதிக்கக் கடவாயென்று சொன்ன சபதமுனி மாதாவுடைய தூவாரத்தைகளினாலே அடிக்கப்பட்டவனாய் தண்டத்தினாலே அடிக்கப்பட்ட சாப்பம்போல் ரோஷத்தினாலே பெருப்புசுவிட்டுக்கொண்டு அழுகையுடன் தாயாருடைய சநிதானத்தில் போய்விடுகின்ற உதட்டையுடைய அந்தக் குழந்தையை சுந்தியானவள் மடியிலேடுத்து வைத்துக்கொண்டு சபதநியான சுருசிகொன்ன வாரததையை அந்தப்புராஜனமுகமாய்க்கேட்டு சோகமாகிற் காட்டுத்தீயினாலே வாடினகொடிப்போலே ஹதிரியத்தைவிட்டு, தாமரைப்புஷ்பம் போலொத்த நேத்திரங்களினாலே கண்ணீரைவிட்டு, தீர்க்கமானபெருமூசகடன் சோகத்தினுடைய கரையைகாணமாட்டாமல் தன்னுடைய குழந்தையைப்பார்த்து ஒருவாரத்தைச் சொன்னாள். வாராய் குழந்தாய்! பாராளிடங்களிலே அபராதத்தை யெண்ணாதே. பரணைத்துதிக்கப்படுகிறவன் தானே அந்தத் துக்கத்தையனுபவிக்கிறான். பாக்கிய ஈனையான என உதரத்திலே தரிக்கப்பட்டு என்னுடைய ஸ்தனனியத்தினாலே விருத்தியும் அடைந்தாயென்று சுருசி சொன்னவார்த்தை யதார்த்தமே. ராஜாவானவன் என்னைப் பாரியையென்றும் தானபாததாவென்றும் அங்கீகாரம் பண்ணுகக்குச் சங்கோசப்படுகிறான் ஆனபடியினாலே, நீ துவே

ஷத்தைவிட்டவனாய்ச் சுருசியின் குமாரனை உத்தமனைப்போல்
 ராஜாசனத்தை இச்சிக்கிறவனுலை அநேகாக்ஷஜனான சுவாமியி
 னுடைய பாதாரவிந்தத்தை ஆராதிக்கக்கடவாயென்று அவள்
 சொன்ன வண்ணம் செய்யதக்கது யதார்கதமே. பிரமாவா
 நவர் சததுவாதிருணங்கனையுடையவரான பகவானுடைய பாத
 பத்மத்தைப் பூசித்து யோகிகளாலே சேவிக்கதக்கதான பார
 மேஷ்டிய பதத்தை யடைந்தார். உனக்குப் பாட்டனாகியும் பூச்சி
 யனாகியு மிருக்கிற மதுசர்க்கரவாததியானவா அந்த பகவானை
 சர்வாந்திரியாமி யென்கிற புத்தியினால் அதிகமான தட்சணையை
 யுடைய யக்கியவசனினுலே பூஜித்து அவ்நியர்களாலே அடை
 யக் கூடாமலிருக்கிற அகண்டமண்டலாதிபத்தியத்தையும் அந்
 தியத்திலே மோக்ஷசுத்தத்தையும் அடைந்தாரா வாராய்குழந்தாய்
 பக்தாளிடங்களிலே வாதசலலியத்தை யுடையவராகியும் மோட்
 சத்தை இச்சித்த போகங்களாலே தேடத்தக்கதான பாதாரவிந்தத்
 தை யுடையவராகியும் பிரமாதிகளாலே தேடப்பட்டும், அஸ்தத்
 திலே பத்மத்தைதரித்து கொண்டிருக்கிற ப்ரீ மகாலட்சுமியி
 னுலே தேடப்படுகிற அவனைவிட வேறொருவன் உன் துக்கத்
 தைப் போகக்கூடக்கூறவனைக் காணெனென்ற சொல்லுகிற தாயா
 ருடைய வாததையைக்கேட்டு அபரிபததினாலே மனதை நிக
 கிரகித்து, துருவனாவன பிதாவினுடைய பட்டணத்தில் நின்
 றும் வெளிப்புறப்பட்டான அந்த வீருநகரத்ததை நாரதர்கே
 ட்டு அவனிடத்துக்குவந்து அவனுடைய செயலைஅறிந்து, பாவ
 த்தைப்போக்கடிக்கின்ற கையினுலே சிரசிலே ஸ்பரிசித்து ஆசசரி
 யத்துடனே ஒருவாததைசொன்னா. இவன சிறுபிள்ளையாயிரு
 ந்தாலும் தன் மாற்றா தாயாருடைய மானக்குறைவான துஷ்ட
 வார்த்தைகளைக்கேட்டு சகியாத க்ஷத்திரியாருடைய ஆச்சரிய
 கரமாயி யிருக்கிற பிரபாவத்தை என்னசொல்லப் போகிறேனெ
 ன்று தமக்குள்ளே ஆசசரியத்தையடைந்து, அவனைநோக்கி வா
 ராய் குழந்தாய்! சாவசம்பத்துடனேகூடின தகப்பனாருடைய கிரு
 கத்தைவிட்டு நீ ஒருவனாய் எங்கேபோகிறாய் உனது சுவஜனத்
 தில் நின்றும் உண்டான அவமானத்தினுலே தபித்துக்கொண்
 டிருக்கிறவனாகத் தோணுகிறதென்ற நாரதருடைய வார்த்தை
 யைக்கேட்டு துருவன சொல்லுகிறான்.

ஓ சுவாமி பகவத்தியானத்தைப் பார்க்கிலும் இந்த ஐசுவரியம் எவ்வளவென்று சொல்லுகிற அவனுடைய சுருத்தை நாரதர் அறிந்து, மாற்றாந்தாயாரான சுருசியினுடைய மர்மபேதியானவார்த்தைகளால் நொந்திருக்கிற மனதையுடைய இவன சமாதானத்திற் குட்படமாட்டானென்று அறிந்துகொண்டு நாரதர் அவனைநோக்கி ஒருவார்த்தை சொன்னார். வாராய் குழந்தாய்! விளையாட்டிலே ஆசக்தி யுடையவனாகியும் சிறுபிள்ளையாகியுமிருக்கிற உனக்கு அவமானமும் சன்மானமும் இப்போது யோக்கியமாகப் பார்க்கவேண்டியதில்லை. மானம் அவமானமென்கிற விடவகமிருந்தாலும் புருஷனுக்கு மோகத்தைவிட்டால் விசனத்துக்கு வேறே றேறுதுக்களில்லை. வித்துவானானவன் ஈஸ்வரனுடைய அதுகூலத்தையன்றி நம்முடைய வியாபாரங்கள் பலவேதுக்கள் ஆகமாட்டாதென்றறிந்து பகவத்சங்கற்பததினால் உண்டானமட்டுக்கும் சந்தோஷத்தை யடைவன். நீ தாயாராலே உபதேசிக்கப்பட்ட யோகத்தினாலே பகவானுடைய பிரசாதத்தையுடைய வேணுமென்று இச்சிக்கின்றாய். அந்த பகவானே ஆரதிக்கிறது மகாப்பிரயாசையென்று உன்னுடையநிச்சயம். மன்னசீலாளான ருஷிகள் நாரதபிரகாரங்களாகக் கர்மயோகங்களினாலேயும், சமாதியினாலேயும், தேடிககண்ணு பிடிக்கவிலலை ஆனபடியினாலே இந்த நிஷ்பலமான கோரிசகையை யொழிக்கத்தக்கது. புருஷார்த்தங்களுக்கு யோக்கியமான வயசுவந்தபோது எத்தனம் பண்ணப்போகிறாய், குணசிரேஷ்டனான புருஷனைக்கண்டு சந்தோஷிக்கவும் குணமில்லாத புருஷனைக்கண்டு தலையபண்ணவும் சமானமான புருஷனிடத்திலே சினேகம் பண்ணவும் வேண்டும், அவர்களிடங்களில் அசூயையும் அவமானத்தையும் விரோதத்தையும் பண்ணக்கூடாதென்று சொன்ன நாரதமகாமுனியின் வார்த்தையைக்கேட்டு, துருவன் சொல்லுகிறான் வாரீர் பகவானே சுகதுக்கங்களிலே சமமான மனதையுடைத்தான மகாததுமாக்களுக்கு இந்தச்சாந்தியானது சொல்லத்தக்கது கஷாததிர சுபாவத்தையடைந்து விரயமில்லாத என்னுடைய மனதிலே சுருசியினுடைய துவார்த்தைகளாகிற பாணங்களினால் பிளக்கப்பட்டிருக்கிற படியினாலே இந்தச்சாந்தியானது மனதில் தார்க்கவில்லை. எனது பிதூர்பிதா மகாதிகளினாலேயும் அன்னியாளாலேயும் அடையப்படாமலிருக்கிற மூன்றுலோகத்தைக்காட்டிலும் உத்திரு

ஷ்டமாயிருக்கிற ஸ்தானத்தை யடையவேண்டுமென்று இச்சையையுடைய எனக்கு நல்வழியைச் சொல்லுமென்று துருவனாலே சொல்லப்பட்ட வசனத்தைக்கேட்டு, நாரதமகா முனியானவர் சாதோஷப்பட்டு, பாலனாயிருக்கிற துருவனைப்பார்த்து தனையுடன் ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறார்.

வாராய்குழந்தாய் உன்னுடைய பீஷ்டத்துக்கு தாயாராலே சொல்லப்பட்ட மார்க்கம் ஷாட்குண்பரிபூரணமான வாசுதேவனே காரணராகையினாலே அவரிடத்தில் அசஞ்சல மானமனதினாலே பஜனைபண்ணவேண்டும். தம்மார்த்த காம மோக்ஷங்களென்கிற புருஷார்த்தங்களுக்கு ஸ்ரீ ஹரியினுடைய பாதபஜனமே முக்கியம் உனக்குக்ஷமமுண்டாகப்போகிறது. யமுனையினுடைய தீர்த்தநீருக்கின்ற மதுவனகதிலே அந்த ஸ்ரீஹரியானவர்க்குக் கியமாய் வாசஞ்செய்வா அந்த வனததைக்குறித்துப்போய் யமுனையின் மங்களகரமான தீர்த்தத்திலே திரிகாலமும்ஸ்நானம்பண்ணி உனக்கு உசிதங்களான தேவதாமஸ்காராதி நித்திபகர்மங்களைச்செய்து தாப்பைகளால் பண்ணப்பட்ட ஆசனத்திலே யிருந்துகொண்டு ரேசக பூசக சூம்பங்களென்கிற மூன்று பிரகாரமான பிரணயாமத்தினாலே பிரணவாயு இரத்திரிபங்கள் மனது இவைகளுடைய சஞ்சலத்தை மெளனதள்ளிப்போட்டு, தைரியத்துடனே ஆதிதருவான ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தியானம்பண்ணி பக்தாளிடங்களிலே சாவகாலமும் அநுக்கிரகத்தைப்பண்ணுகிற வராகியும், வரங்களைக்கொடுக்கின்ற பேர்களுக்குள்ளே சிரேஷ்டராகியுமிருக்கிற பகவானே ஏகாக்கிரமான மனதினாலே தியானம் பண்ணுகிறவன் அந்த பகவத்தியானத்தில் நின்றுத் திரும்புகிற தில்லை. சிரேஷ்டமாகியும் ரகசியமாகியுமிருக்கிற அந்தத் தியானமீந்திரததை ஏழுநாள்க்கு ஜபிக்கிறபுருஷன் தேவதைகளை யெல்லாம் காண்பான். அப்படிப்பட்ட துவாதசாக்ஷரீக்கொப்பான பூஜையையெல்லாகிறேன்கேள். பரிசுத்தங்களான தீர்த்தங்களினாலேயும், புஷ்பமாலைகளினாலேயும், கந்தமூலபலங்களினாலேயும், சிலாக்கியமான அறுகினாலேயும், தளிர்களினாலேயும், பிரியமான துளசியினாலேயும், பூச்சிய பாததிராதிகளினாலேயும், சுவர்ணம் வெள்ளிமுதலான பகவத்பிரதமை அல்லது பிருதிவி ஜலாதிகளிலே பூஜித்து விஷயங்களிலே பிரவர்த்தியாம விருக்கிறமனதையுடையவனாய் ஞானசிலனாய் சார்த்தனாய் மெளனத்தேர்ட்டேக்ஷி-

னவனுய் மிதமாக கந்தமூலபலங்களைப் புசித்து பெரியோர்க ளால் விதிக்கப்பட்டபடி பூஜைகளையும் மந்திர இருதயமான து வாதச அக்ஷரியினுலே மந்திரமூர்த்தியான பகவான பொருட்டு பண்ணக்கடவாய், மனோவாக்கு காயங்களால் பக்தியுடனே கூடி பூஜிக்கிறபேர்களுக்கு பக்தியை விருத்தி பண்ணுகிறதாய்க கொ ண்டு பிராணிகளுக்கு தாமார்த்த காம மோக்ஷங்களிலே இஷ்ட மானதைக்கொடுக்கிறா. இந்திரிய சுகங்களிலே விரகதனவன அதிகமான பக்தியினுலே அந்தப் பகவானே ஆதமாவின்னுடைய மோக்ஷத்தின்பொருட்டு பூஜனை பண்ணவேண்டுமென்று நாரத நாலே சொல்லப்பட்ட வார்த்தையை ராஜகுமாரனான திருவன் கேட்டு, நாரதரைப்பிரதக்ஷணம்பண்ணிசே வித்து ஹரியின்னுடைய சரணங்களினுலே அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிற மனோகரமான மது வனத்தைக் குறித்துப்போனான் பிறபாடு நாரதர் உத்தான பா தராஜாவின்னுடைய அந்தப்புரத்திலே பிரவேசித்து அநதராஜா வினுலே பூஜிக்கப்பட்டவராய் சுகமாக ஆசனத்திலே யிருந்து கொண்டு ஒரு வார்த்தைசொன்னார்.

வாராய் ராஜாவே! வாட்டத்துடன் கூடின முகத்தோடே தீர்க்கமாக என்னபோசனைபண்ணுகிறாய். உன்னுடைய தர்மர்த் தகாமங்களுக்கு இழிவோவென்று பிரஸ்னைபண்ணுகின்ற நாரத முனியைப்பார்த்து ராஜாரொல்லுகிறார் வாரீர் பிரம்மவிஷ்டமே! என்னுடைய குழந்தை ஐந்துவயதிலே மகாபுத்தரிமாய் திருஷ்டிப் பிரியனாயிருக்கிறவன். தன் தாயாருடனே தையல்லாத ஸ்திரீசனத்தினுலே துரத்திவிடப்பட்டான். இளப்பையடைந்து பசியுடனேவாடுகின்ற முகாரவிருதசுதையுடையவனாய் அநாதனாய் வனத்திலேபடுததுக்கொண்டிருக்கின்ற எனது குழந்தையைமிரு கங்கள் பக்தியாமலிருக்குமா? ஸ்திரீமோகத்திலே தர்ச்சனாளுக் கெல்லாஞ் சிரேஷ்டனாயிருக்கிற நான பிரீதியினுலே மடியிலே யேறவந்த பிள்ளையைப்பார்த்துச் சந்தோஷியாமற்போன என் னுடைய துஷ்டபாவத்தைப் பாருமென்றுசொல்லுகிற ராஜாவை பார்த்து நாரதர்சொல்லுகிறா. வாரும்பிள்ளாய் ராஜாவே! ஜக த்தையெல்லாம் வியாபிக்கதக்கினகீர்த்தி சம்பாதிக்கப்போகிற பிள்ளையின்னுடைய பிரபாவத்தையறியாமல் தெய்வத்தினுலேரட் திக்கப்பட்டதக்கின அந்தப் பிள்ளையைக்குறித்து நீ விசனப்பட வேண்டாம். லோகபரலாளாலேயுஞ் செய்யக்கூடாத தபகமுத

லாண் கர்மத்தைப்பண்ணி உன்னுடைய கீர்த்தியை விஸ்தரிப்பித்
துக்கொண்டு சீக்கிரமாக வரப்போகிறுனென்று தேவருஷியான
நாரதராலே சொல்லப்பட்ட வார்க்கதையை விசுவாசத்துடனே
கேட்ட ராஜாவானவன் ராச்சியலட்சுமியிலே அநாதரவு பண்ணி
ப் பிள்ளையைத்தானே சிங்கித்துக்கொண்டிருக்கான். துருவனு
வன் அந்த மதுவனத்திலேபோய் புண்ணிய தீர்ச்சத்திலே ஸ்நா
னம்பண்ணி சுசியாய் அநாதராதிரி உபவாசமாகவிருந்து புத்திர
சமாதானத்துடனே கூடினவனாய் நாரதருடைய ஆஞ்ஞைப் பிர
காரம் பரமபுருஷனை ஆராதித்துச் சரீரமிருக்கிறதற்காக மூன்று
நாளேக்கொருதரம் விளாம்பழம் இலங்கைப்பழம் இவைகளைப்
பக்ஷித்துக்கொண்டு ஹரியைப் பூஜித்தவனாய் ஒருமாததைப்
போக்கி, மறுமாசம் ஆறுநாளேக்கொருதரம்பழத்து உதிர்த்துலை
திரணங்களைப் பக்ஷித்தும், மூன்றுமாசம் ஒன்பதுநாளேக்கொரு
தரம் தீர்த்ததைப்பருகியும், புண்ணியகீர்த்தியான சுவாமியைச்
சமாதியோகத்தினாலே பூசித்தும், நான்காமாசத்திலே பன்னிர
ண்டு நாளேக்கொருதரம் வாயுவைப் பக்ஷித்துக்கொண்டு சுவாச
நிரோதனம் பண்ணவராய் சுவாமியைத்தானே தியானம் பண்
ணிக்கொண்டும், ஐந்தாமாசத்திலே சுவாச நிரோதமுடையவனு
ய்ப் பிர்மத்தைத் தியானம்பண்ணிக்கொண்டு ஒருபாதத்தினாலே
சலியாமல ஸ்தானுவானதுபோலே யிருந்துகொண்டும் பூதேர்த்
தியங்களுக்கு இருப்பிடமானமனைதே சப்தாதிவிஷயங்களில் நின்
றும் ஆக்ருஷித்துப் பகவானுடைய ரூபத்தைத் தியானம் பண்
ணிக்கொண்டும் மகதகங்கரங்கள் முதலான தத்துவங்களுக்கெ
ல்லாம் இருப்பிடமாகியும், பிரகிருதி ஜீவானுக்கு ஈசவரனுடைய
மிருக்கிற பிர்மத்தைத் தரிக்கின்ற துருவனுக்கு மூன்றுலோக
ங்களும் நடுங்கின. துருவனுடைய பாதங்கூட்டத்தினாலே ஊண்
ப்பட்ட பூமியானது கஜேந்திரன் ஏறியிருக்கின்ற ஓடமானது
அடிக்கடி இடம் வலமாக வணங்குவதுபோல் பூமியானது பர்தி
மட்டும் வணங்கிற்று. அந்தத் துருவனுவன் தன்னுடைய இந்
திரியத் துவாரங்களையும், பிராணவாயுவையும் விஷயங்களிலே
ஓடாமல்நிறுத்தி ஏகாந்தபக்தியினாலே விசுவரூபியான பகவானை
த்தியானம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கையில், லோகபாலாளுடனே
கூடின லோகங்களெல்லாம் மூச்சடங்கி உபத்திரவத்துடனே பக
வானைச் சரணமாக அடைத்து விஞ்ஞாபனம் பண்ணுகிறார்கள்.

வாரீர்! பகவானே சராசராத்மகமான சர்வப்பிராணி சரீரத்துக்
கும் இப்படிப்பட்ட பிராணசங்கட தசையை ஒருகாலும் அறியோம்,
ஆனபடியினாலே எங்களை இரதத்துக்கத்தில் நின்றும் ரட்சிக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகின்ற தேவதைகளைப்பார்த்து பகவான் சொல்லுகிறார். வாருங்கள் தேவதைகளே! இந்தப்பாலனா துருவன் அரிதான தபசுசெய்கிறதினாலே உங்களுக்குப் பிராணவாயுவீனுடைய தகை உண்டாச்சது இவன் என்னிடத்திலே நிறுத்தப்பட்ட மனதையுடையவனாய் இருக்கிறான். அவனைவிவர்த்திப்பிக்கிறேன் நீங்கள் பயப்படாமல் சுயஸ்தானத்துக்குப் போங்களென்று அருளிச்செய்தார்.

பகவத் வாக்கியத்தினாலே பயத்தைவிட்ட தேவதைகள் பகவானை நமஸ்கரித்துச் சுவர்க்கத்தை யடைந்தார்கள். பிற்பாடு ஆயிரஞ்சிரசுடைய பகவானும் கருடாருடராய் பக்தனான துருவனைப் பார்க்கவேண்டுமென்கிற இச்சையினாலே மதுவனத்தைக்குறித்துப்போனார் அந்நகதுருவன் யோகபரி பகருவத்தினாலே ஸ்திரமான புத்தியினால் தன்னுடைய இருதய புண்டரீகத்திலே கருடாருடராய் மின்னலைப்போல் பிரகாசித்து மறைந்தபகவானைச் சீக்கிரமாக வெளியிலே அநதப்பிரகாரமெகண்டு பயந்தவனாய்ச் சரீரத்தைத் தண்டகதைப்போலேவணங்கிப் பூமியிலே நமஸ்கரித்து அந்தபகவானைக் கண்களினாலேபார்த்து பானம்பண்ணுகிறவன் போலவும், கையினாலே ஆவி ககனம் பண்ணிகொள்ளுகிறவன்போலவும் இருந்தான். அதைக்கண்டு பகவான் தன்னுடைய குணங்களைத் தோத்திரம் பண்ணவேண்டுமென்று இச்சிததுத் தோத்திரம் பண்ணத்தெரியாமல் கையை கூப்பிக்கொண்டிருக்கின்ற துருவனைப்பார்த்து வேதமயமான சங்கத்தினாலே கிருபையோடே அவன் கபாலத்தில் பரிசித்தார். அநதக்ஷணத்திலேதானே வேதமயமான சரஸ்வதியையடைந்து சீவேசுவரசுவரூபத்தின் நிச்சயத்தை யறிந்தவனாகியும், பக்தியினாலே யுண்டான பிரீதியையுடையவனாகியும், சாசுவத ஸ்தானத்தை யடைப்பப் போகிறவனாகியுமிருக்கிற துருவனானவன் பகவானைத் தோத்திரம் பண்ணினான்.

சமஸ்தசத்தியை யுடையவராயும் பிரகாசியாமலிருந்த என்னுடைய வாழீத்திரிய முதலானவற்றைப் பிரகாசிப்பிக்கச் செய்

தவராகியுமிருக்கிற உமக்குப்பிரணயாமம் பண்ணுகிறேன். வாரீர் பகவானே! சத்வாதிசுணங்களை புடையதாகியும் மாயையென்றஞ் சொல்லப்படுகின்ற உம்முடைய சக்திரினாலே மகதகங்காரங்கள் முதலான சர்வபிரபஞ்சத்தை யுஞ்சிருஷ்டிகது அதிலே அதுப்பிர லேசித்து அந்தரியாமியாயிருந்துகொண்டு மாயாவிசுவரங்களாய இந்திரியங்களினாலே தாருசுகளிலே ஒருஅசுகினிதானே நாராவீத மாகப பிரகாசகிருபபோல நாராருபமாகப்பிரகாசிக்கிற உமமா லேகொடுக்கப்பட்ட ஞானதரினாலே சரணபாகஅடைந்த பிரமா வானவன் தூங்கியெழுந்த புருஷனைப்போலே இத்தப்பிரபஞ்சத் தைப்பார்த்ததார். முகதாருகசெல்லாம்பாடசுகமான உமமுடைய பாதமுலமானது செயதகனறிமறவாத புருஷனாலே எப்படிதான் மறக்கப்படும் சமுசாரதத்து கு ஒழிவையும் மோட்சததையும் கொடுக்கின்ற உமமை அாததகாம நிமித்தமாக உபாசிக்கிறவர் கள் நிசசயமாக உம்முடையமாயையினாலே வஞ்சிக்கப்பட்ட புத் தியையுடையவர்கள். சமானமான தேகத்தினாலே அதுபவிக்கத் தக்கதான சுகத்தைக்கோரி கற்பகவிருட்சமான உமமை அர்ச்சி க்கின்றார்கள். விஷய சம்பந்தத்திலே உணடாகத்தக்க சுகம் நரக ததிலேயும் உணடாகும் அது கோரத்தக்கதன்று. அவர்கள் அப் படிப்பட்ட தேகபோக்சியமான சொற்பகதத்தைக் கோருகிறதி னாலே உம்முடையமாயையினாலே வஞ்சிக்கப்பட்டவர்களே. பிரா ணிகளுக்கு உமமுடையபாதாவிர்த்த தியானத்தினாலும், உம் முடைய பகதாருடைய சக்தைபைநகைக்கிறதினாலும், உண் டாகிறசுகம் தன்னுடைய ஆனந்தரூபமான பிரம்மாநுபவத்திலே உணடாகமாட்டாது. உமமிடத்திலே சாவதா பகதியையுடைய வர்களாகியும், நிர்மலமான இருதயத்தை யுடையவர்களாகியும் மகானகளாகியுமிருக்கிற பேர்களுடைய சகவாசமானது எனக்கு இடைவிடாமலிருக்குமபடி அதுக்கிரகிக்கவேண்டும். அவர்களு டைய சகவாசத்தினாலும், உமமுடைய குணகதையாகி அமிர்த பானத்தினால் பயங்கரமாகியும் அதிகமான துக்கத்தையுடைய தாகியுமிருக்கிற சமுசார சமுதந்தரத்தினுடைய கரையைச் சிக் கிரமாக ஏறுவேன். ஸதாவரசங்கம் ரூபங்களாயிருக்கிற பிரபஞ் சத்துடன் கூடினதாகியும், தூலமாகியுமிருக்கின்ற இந்த வீராட் ரூபத்தை நான் அறிவேன். இதைப்பார்க்கிலும் வேறுபட்டதா கியும் மனவாக்குகளினாலே எட்டப்படாமலு மிருக்கிற உம்மு

நாரதர்கலகம் முன்றும்பாகம்.

ஹைய நிசஸ்வரூபத்தை நான் அறியேன் பிரபஞ்சத்திலும் கர்மத்திலும் அகப்படாதவராகியும், அளவில்லாத ஞானமுடையவராகியும், ஷட்குண பரிபூரணராகியும், திரிகுணத்தில் அகப்படாதவராகியும், சங்கற்பஞானத்தினாலே அகப்பட்டதாகியும், நிபந்தனையுடைத்தான மரியாதையையுடையதாகியு மிருக்கிற சர்வத்தையும் பூரணமானஞானத்தினாலே பார்த்துக்கொண்டு பிரபஞ்சவிலட்சணமாக யக்கிய ரூபியாகியும், விசுவகாரணராகியும், அத்தியந்த சூனியராகியும், ஆந்த ஸ்வரூபராகியும், நிர்விகாரராகியு மிருக்கிற உமமைச்சரணமாக அடைகிறேன். இசைக்கப்படுகின்ற பசுபுத்திராதிபலன்களைச் சூதிக்கச்செய்கின்ற உம்முடைய பாதபதமத்தை அர்த்தகாமாதி அபேடசையினாலே பஜனை பண்ணுகின்ற தீளான எங்களையும் புருஷாதத ஸ்வரூபியான நீர்கள் ஹைவிட்டுத் திரும்புகின்ற பசுவான துபோலே ரட்சிக்கிறீரென்று பத்திமானான துருவனாலே தோத்திரம் பண்ணப்பட்டவராய் பக்தானிடத்திலே பிரீதியை யுடையவரான பசுவான் அந்த துருவனைப் பாததுச் சந்தோஷித்து ஒருவராததைசொன்னார்.

வராய் ராஜகுமாரனே! உன்னுடைய மனதிலே இருக்கிற இஷ்டத்தை நான் அறிவேன். போசனமான விரததையுடையவனான நீ அனனியர்களாலே அடையப்படாமலும் தேசோமயமாயும் சூரியாதிரவசுகிரகங்கள் அசுவனியாதிரட்சத்திரககூட்டமும் செக்கிலே பிணைக்கப்பட்ட சுழல் மரமானதுபோல சுழலத்தக்கதாகியும், அவாந்தர கற்பவாசிகளுக்குப் பிற்பாடு இருக்கிற தாகியும், நட்சத்திர ரூபாளான யமன - அக்கினி - காசிபா-சப்தரிஷிகள் முதலானபேர்களும் பிரதட்சணமாகச் சஞ்சரித்துக்கொண்டுமிருக்கிற பதத்தை உனக்குக்கொடுக்கிறேன் உன்னுடைய தகப்பன் உன்வசத்திலே ராச்சியத்தை வைத்துப்போட்டு தபசுக்கு வனத்தையடைந்தபிற்பாடு தாமத்தை ஆசிரித்தவனாய்ச் சித்திக்கப்பட்ட இந்திரபோகதையுடையவனாய் இருபததாராயிரம் வருஷம் பூமியை ரட்சிக்கப்போகிறாய் உன்னுடைய பிராதாவான உத்தமனானவன் வேட்டைக்குப்போனவிடத்திலே நாசத்தையடைந்திருக்கையில், அவனிடத்திலே பிரீதியையுடைய அவன் தாயான சுருசியானவன் அவனைத் தேடிக்கொண்டு காட்டுத்தியிலே பிரவேசிக்கப்போகிறான். நீ யக்கியமூர்த்தியான என்னை பூரணமான தட்சணையையுடைய யக்கியங்களினுட்பூலசித்து தே

காந்தத்திலே எனனைநினைத்து மறுபடியும் ஜன்மத்தைப்படையாத
யதிகளுடைய உயாதத ஸ்தானத்தைப்போலும் சப்தரிஷிகளு
டைய பகததைக்காட்டிலும் மேலானதாயும் சர்வலோகங்களினு
லும் நமஸ்கரிக்கப்பட்டதாயு மிருக்கிற ஸ்தானத்தை யடையப
போகிறாயென்று அநுககிரித்து அவனபாத்ததுகொண்டிருக்க
தமமுடைய ஸ்தானத்தை யடைந்தார்

ஜிதேந்திரியானான சனந்த முதலான ருஷிகள் அநேக ஜன்
மங்கள் யோகாபரியாசஞ்செபத அறிப்பாடாத பகவானுடைய
பாதாவிந்தச சாகையை ஆறுமாசங்களில் அடைந்தும் பேதயுத்
தியால் அஞ்ஞானிகளுக்கெல்லாம் தலைவனுளநான் நாரதருடைய
வசனத்தை யதாரதமாகக் கிரகிசகாமல் எனக்கும் கீழ்ப்பட்ட
ஸ்தானத்தையடைய தேவதைகளினுலே மோசம்போயு நமமா
லே பிராரததிக்கப்பட்ட இந்தஸ்தானமானது ஆபசில்லாத புந்
ஷனிடத்திலே வைத்தியஞ்செய்த காபோல் விபாகதமாயிற்று.
சமுசாரதுகததைப்போகாடிக்கின்ற தந்தருயிரான பகவானைத்
தபசினுலே பிரசன்னராய பண்ணிவிததுக்கொண்டும் மோட்
சததைநிறும்பாமல் பாககிப ஹீனனான நான், தரிதநிரனுவன்
சககரவர்த்தியான ராஜாவினிடத்தில்கின்றும் உபிதூகையாசித்
ததுபோல, திருமபவும் சமம பத்தையே யாசித்தேனென்று தன்
னைத்தானே வெறுததுகொண்டுவருகின்ற துருவனை அங்கிருந்
கிறவர்கள் கண்டு, உத்தானபாத ராஜாவனடை யிறிச்சென்று இச
சேதி உரைக்க அவன்மரிததுபேரானபின்னே பிழைத்து வந்தது
போல் நினைத்து இந்தச சந்தோஷ பாசசாரஞ் சொன்னவனுக்
கு மகத்தாகிய விலைபெற்ற முத்தாரததைகொடுத்தி, உத்தமமா
ன அசுவங்கையுடையதாகியும் சொண்பட்டங்களினால் அலங்க
ரிக்கப்பட்டுமிருக்கிற ரத்ததின பேரிலேறிக்கொண்டு பிராமணர்
பெரியவர்களாயிருக்கிற பந்துக்களாலேயும், மந்திரிகளாலேயும்,
சூழப்பட்டவனும் சங்கத்தொலி, பேரிவாதநிய, மததனம், வேத
கோஷம், புள்ளா வகுழல் இவைகளுடனே பட்டணத்தில் நின்றும்
வெளிப்புறப்பட்டான. அவனுடைய பட்டமகிஷிகளான சுநீதி
யும் சுருசியும் சொணத்தினுலே அலங்கரிக்கப்பட்ட பல்லக்கின்
பேரிலே உத்தமனென்கிற பிள்ளையுடனே யேறிக்கொண்டுபோய்
பட்டணத்துக்கு வெளிப்பிலே யிருக்கின்ற உத்தியானவனத்தி
னுடைய சமீபத்திலே வருகின்ற துருவனைப்பார்த்து உத்தான

பாதராஜா ரகத்தினின்றும் சீக்கிரமாக இறங்கி மௌனத்துடனே கிட்டப்பேராய் உடம்புதெரியாத ஆசையை யுடையவனுப்பிள்ளையைக் கைகளினாலே ஆவிங்கனம்பண்ணி அடிக்கடி உச்சியில் முகந்திக்காண்டு சூளிச்சசியான ஆனந்தபாஷ்பங்களினாலே ஸ்நானம் பண்ணுவித்தான். சற்சனாளுக்கெல்லாம் சிறீஷ்டனான துருவனான தகப்பனாருடையபாதங்களிலே நமஸ்கரித்து அவருடைய அறுக்கிரகம்பெற்று மாதாவான சுரீதியையும், சுருசியையும் நமஸ்காரம்பண்ண மஹாருதாயான சுருசியானவள் பிள்ளையான அந்தத்துருவனை யெடுத்துக் கட்டிக்கொண்டு ஆனந்தபாஷ்பங்களினாலே தமிக்கப்பட்ட வராததையுடன் சிரஞ்சீவியா யிருக்கக் கடவையென்று அறுக்கிரகம்பண்ணினாள். சகல பிராணிகளும் ஜலங்கள் பள்ளத்தில் பாய்கிறாப்போல துருவனை வணங்கினார்கள். உததமனும் தருவனும் இரண்டு பேரும் ஒருததருக்கொருத்தர் பிரீதியையுடையவாகளாகக் கட்டிக்கொண்டு சரீரசம்பந்தத்தினால் ரோபாஞ்சலிகளுடனே பொருந்தினவர்களாக மிகவும் சந்தோஷததையடைந்தார்கள். துருவனுடைய தாயாரான சுரீதியானவள் தன்னுடைய பிராணனைப்பார்க்கிலும் இஷ்டனாபிள்ளையை ஆவிங்கனம் பண்ணிகொண்டு அவனுடைய சரீரசமபந்தத்தினாலே சுகததையடைந்தவளாக மனோவியாதியினின்றும் விடுபட்டாள்.

இப்படியாக ஆனந்தபாஷ்பங்களினாலே நனைக்கப்படுகின்ற வீரமாதாவான சுரீதியினுடைய ஸ்தனங்களினின்றும் புத்திரவாரச் சல்லியத்தினாலே பாலானது அடிக்கடி பெருகிற்று. அந்தச் சமயத்தில் ஜனங்கள் சுரீதியைப்பார்த்து தெய்வாதீனமாக உன்னுடைய பிள்ளையானவன் வெருகாலம் காணாமற்போய் திரும்பவும் உன்னையடைந்தது உன்னுடைய மனோவியாதியை யெல்லாம் போக்கடித்ததற்கு தவிர, இப்பூமண்டலத்தையும் இரட்சிக்கப்போகிறுனென்று சொல்லி துருவனைப்பார்த்து பக்தாளுடைய சுகததைப் போக்கடிகுகின்றவராயும், தீராளான புருஷானால் பூஜிக்கப்பட்டவராய் மிருகுகின்ற பகவான் உனாலே நன்றாகப் பூஜிக்கப்பட்டாரென் றிந்தப்பிரகாரம் ஜனங்களினாலே கொண்டாடப்பட்டவனாகப் பிராதாவுடனே கூடி யிருக்கிற துருவனை உத்தானபாத ராஜாவானவர் பட்டணத்து யானையின்பேரிலேற்றிகொண்டு சந்துஷ்டனாகவும், ஜனங்களினாலே தோத்திரம்பண்

ணப்பட்டவனாகவும், பட்டணத்திற் பிரவேசித்தான். அந்தப்பட்டணத்திலே அந்தந்த விசிகளதோறும் கூட்டப்பட்டிருக்கின்ற மகரத்தாரணங்கள் பல புஷ்பங்களுடனே கூடின வாழைமாங்களை-கமுகமரங்கள்-மாநதாளிர்கள்-நூதனவஸ்திரங்கள் - புஷ்பமாலிகைகள்-முத்துமாலையினுடைய இவைகளினால் கட்டப்பட்ட கோரணங்களினாலும் வாசல்களதோறும் அலங்கரிக்கப்பட்ட தீபஸ் தம்பங்களுடனே கூடின பூரணகுமபங்கள் சொர்ணமயங்களான உபகரணங்களுடனே கூடின மெத்தைகளினாலும் நான் துக்குகளிலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட சமபத்துடனே கூடின விமான சிகரங்களுடைய காந்திகளினாலே விளங்குகின்ற நாரதரத்தி விதிகளுடன் பூரணமாய் மாரச்சகனக் குழம்பினாலே நனைக்கப்பட்டு, பொறிகள் அகழ்தைகள் புஷ்பங்களினாலும் வெகுபிரகாசமான அலங்காரங்கள் செய்தி நுககிற பட்டணத்திலே பிரவேசமாய் வருகிற துருவனைப்பார்த்துப் பாஸ்திரீசன் மங்களதிரவிங்களான அகழ்தைகள் வெள்ளைக்கடுகுள் தீர்த்தம் அறுகம்புல் பழங்கள் இவைகளையெல்லாம் ஆசோவாதங்களைப்பண்ணி இறைச்சு, இப்படி சகலவைபவத்துடனே மனோகரமான கீதங்களைக் கேட்டுக்கொண்டு விலையில்லாத ரத்தினமயமாயும், பாலநுரைகளுக்குச் சமானமாகிய படுக்கைகளையும், சுவர்ணமயங்களாகியுமிருக்கிற வுபகரணங்களும் விலையில்லாத ஆசனங்களுள்ளதாயும், ஸ்படிமயமாயும், மரகதமயமாகியுமிருக்கிற சுவர்களிலே ரத்தினதீபங்கள் ஸ்திரீ பிரதமைகளுடன் விளங்குகிறதாயும், ரமணீயமான உத்தியானவனங்களினாலேயும், நாரதவிதங்களான தீவ்ய தருக்களினாலேயும் மதுரமாகச் சபதிகின்ற பட்சிமிருகங்களினாலும், மதுரமாகக் கானப் பண்ணுகின்ற வண்டுகளினாலும், வைரீயமயமான படிக்கட்டுகளையுடையதான நடபாவிசுள் பதமங்கள் கருநெய்தல ஆம் பல் இவைகளையும், அம்சங்கள் நீர்க்காக்கைகள் முதலான பகழித் கூட்டங்களினாலே ரமணீயமான கோஷங்களை யுடையதாயும், சுவர்க்கம்போல் மனோக்கியமாயிருக்கிற பிதாவினுடைய கிருகத்தில் பிரவேசித்து வெகுபிரகாசமாகப் பிதாவினுல் உபலாபனம் பண்ணப்பெற்று ஜயத்தனைப்போலச் சுகமாகவிருந்தான். அப்படிப்பட்ட கிருகத்திலே துருவன் வாசம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கையில் ராஜருஷியான உத்தானபாதனும் தன்பிள்ளையான துருவனுடைய ஆச்சரியமான பிரபாவத்தைக் கண்டிடு மிகவும் மகிழ்ச்சி

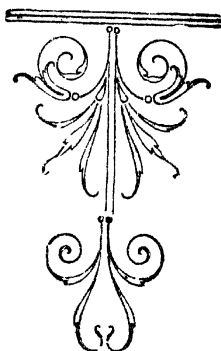
சியை யடைந்து யவ்வனத்தையடைந்த துருவனுக்கு விலாகம்
செய்தது தன்னுடையராசசியத்தை பட்டங்கடடி வைத்து சுக
மாக வாழ்க்கடவாயென்று ஆசீர்வதித்து யோகபூமியைநோக்கித்
தவமியற்றசென்றன

நாரத! துருவனுக்குத் தபோநிலைபாட்டியது-முற்றிற்று.

நாரதர்கலகம் மூன்றாம்பாகம்

முற்றிற்று.

உயிரெழுத்து மூலிகைமர்மம் 4 பாகம்.

முன்னோர்களால் கையாண்வேந்த பூவீகசாஸ்திர -

முதற்பாகம்	விலை	அணு	8.
இரண்டாம்பாகம்	„	„	8.
மூன்றாம்பாகம்	„	„	8.
நான்காம்பாகம்	„	„	8.

1. மூலிகைமாமம் முதலாம் பாகத்தில் பிரமசிருக்த்யால் உலகத்தி லுண்டாயிருக்கும் 600-வித மூலிகையின் தலையெழுத்துகளை ஃ - ஆ - இ - ஈ - உ - ஊ - ஏ - ஐ - ஒ - ஓ - ஆகிய உயிர் மெய்யெழுத்துகளின் வரிசைக்கிரமம் போல் பெயர்களைப் பிரித்து ஒவ்வொரு மூலிகையால் நிவர்த்தியாகக்கூடிய வியாதிகளையும் அநந்த வியாதிகளுக்கு இன்னினை விதபாய உபயோகிக வேண்டுகென்ற செயமுறைகளையும் ஆயுவேத விதிப்படி அச்சிட்டுருக்கின்றது. உயர்ந்த பதிப்பு. விலை அணு 8.

2. மூலிகைமாமம் இரண்டாம் பாகத்தில் அளவிரந்த ரோக பாகங்களை அங்கன னியாச விதிப்படி எண்ணுடலுக்கும் சிரசே பிரதானமாகையால் சிரரோகம், சேததிரரோகம், சத்தரோகம், ராசிரோகம், செலிரோகம், சுரரோகம், கண்டமாலை, அறையாப்பு, டர்மியம், மூலம், பவுததிரம், நீரடைப்பு, நீர்க்கட்டு, தாருட்டிய விருத்தி முதலான, ரோகபாகங்களை பாத்திரிகேசம் வரையில் அங்கம்பிரித்தது கைபாகம் செயபாகத்தோடு அச்சிட்டிருக்கின்றது. உயர்ந்த பதிப்பு. விலை அணு 8.

3. மூலிகைமாமம் மூன்றாவது பாகத்தில் அஷ்டகாம மென்னும் வசிய மூலிகை, மோசனமூலிகை, தம்பனமூலிகை, உச்சாடனமூலிகை, ஆகிருஷ்ண மூலிகை வித்துவேடன மூலிகை பேதன மூலிகை மாரண மூலிகை ஆக (எட்டெட்டு) 64 மூலிகையும் இன்னினை பாகத்திற குபயோக மாருமென பதையும் அவைகளை யெடுப்பதற்கு அதாவண வேதப்படி காலம் வாரம் ஒரையூசை மந்திரம் யிவற்றுடன் சொல்லியிருப்பது மனநி திள்ளான அனேக ரோகசாந்தி மூலிகையும் செய்பாகமும் அச்சிட்டிருக்கின்றது. உயர்ந்த பதிப்பு. விலை அணு 8.

4. மூலிகைமர்மம் நான்காம் பாகத்தில், பெண்பாலுக்குரிய வியாதிகுட்டவகளை, அங்கம்பிரித்தது பிள்ளையிலலாதவாக்கு, பாலிலலாதவர்க்கு, பால் அதிகப்பட்டவாக்குக்கு, ருதுவிலலாதவர்க்கு, மாதமுழுக கிலலாதவர்க்கு, சூதகக்கட்டுக்கு, பெரும்பாட்டுக்கு, ஜனனிகளுக்கு, இம்மாதிரிரோகபாகவகளைப், பிரித்து பற்பல துடர்வியாதிகளுக்கும், கிளவியாதிகட்கும் வைரியான அனேக அரிய பெரிய மூலிகையின் உபயோகம் யாவத்தும் கைபாகம் செய்பாகத்துடன் அச்சிட்டிருக்கின்றது. உயர்ந்த பதிப்பு. விலை அணு 8.

நான்குபாகமும் ஒரேகட்டம்மய்யு வாங்குவோருக்கு
புல்காலிச்சோ கிவிட்டு பயிற்சி செய்து அனுப்பப்படும்

விலை ரூ 2-0-0 முழுப் புத்தகம்.

இறு 200 நூறு

இரணுருபுத்தகங்கள் ஒன்றாய்ச்சேர்ந்த

பலபாட்டுச்

சில்லரைக் கோர்வை.

பலபாட்டுச் சில்லரைக் கோவை என்னும் புத்தகமானது மீ 16- பேஜ் அளவிலுள்ள பெரிய புத்தகம் 1400- சுமார் 50 - 60 - வருடங்களுக்குமுன் னிருந்த பழைய விதவான்கள் பாடிய பாட்டுகள் முதல் தற்காலத்துவிதவான்கள் பாடியவரையில் எல்லாக் கவிராயர்ளுடைய பாட்டுகளும் அனேக பதிகங்களும் தோத்திரங்களும் கும்மிகளும் சிந்துகளும் ஜாவளிகளும் டப்பான்களும் ஏசல்களும் ஓடம் முதலான சகலமான பாட்டுகளும் ஒரே கோர்வையாய் அச்சிட்டு கலிக்கோபயிண்டு செய்திருக்கின்றது இந்தப் புத்தகங்களைத் தனித் தனியாக வாங்கினால் சுமார் 3-2-0 ரூபாய்க்கு மேலாகும் ஒரே கட்டடமாய்

அச்சிட்டிருக்கின்றே மாகையால் வாங்குபவர்களுக்குச் சகாயமாய்ச் அறைவியைய கொடுக்கப்படுகிறது

கலிக்கோபயிண்டு விலை ரூபா 1 0 0

ஷேதோல்பயிண்டு விலை ரூபா 2 0 0

மதிக்கெட்டான் நாடகம்.

இந்திரன் மகனாகிய கொந்தி ராஜனென்பவன் மாதர்மோகத்திற் காதல் கொண்டவனாகி தொட்டுக்கெட்ட பத்மாசூரன்போலவும் தொடாமல்கெட்ட கர்ணன்போலவும் விட்டுக்கெட்ட மாபலிப்போலவும் விடாமல் கெட்ட ராவணன்போலவும் மதிக்கெட்ட மகாராஜனது அதி யற்புதமான நாடகம்.

இரண்டாம் அனா-5.

சிறுமணவூர்-முனிசாமி முதலியார் அண்டு ஸன்ஸ்,

நெ. 12, சட்டணநாயக்கன் தெருவு, குகை போஸ்டு, மதராஸ்.

சுகர்தர்மி என்னும் சோதிட சிகாமணி.

திருகாலகணிதம் மூலமும் உரையும்.

பெரிய புத்தகம்.

ஜோதிடங்களில் - முதலால், வழிநூல், யென்று சொல்லப்பட்ட பூர்வீக சாஸ்திரங்களில் இந்த சுகாநாமியென்னும் சோதிடசாஸ்திரம் ஒன்றைத்தான் முதல நூலென்று சொல்லப்படும் (அதாவது) பசும்பாலிநிடமாக தயிர், மோர், வெண்ணை, நெய்முதலியவைகள் யெப்பட்ட உண்டுபண்ணிக் கொள்வார்களோ, அதுபோலவே இவ்வுலகத்திலுள்ள எல்லாஜோதிட சாஸ்திரங்களும் எல்லா ஆரூட சாஸ்திரங்களும் இந்த சுகாநாமியென்னும் பெருநூலிலிருந்து உற்பத்தியான சிறுசிறு கிளைநூல்களென்று யாவரும் பரிஷ்காரமாய் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

இந்த சுகாநாமியென்பது சுமார் ஐயாயிரக்கலாக தாற்பரியங்களும் அனேகநூற் கணக்கான காலசக்கரங்களும் அடங்கியிருப்பதனினிழில், சந்தேக வினாக்களுக்கு விடையம் தெரிவித்திருப்பதனால் இந்த சாஸ்திரம் ஒன்றைக் கொல்கட்ட பூதிக்ருமளவில் எல்லா காலங்களுக்கும் எல்லா ஜெனனங்களுக்கும் மனிதர் விவருபவை முதலிய ரூபபேத குறிப்புகளும் பிரித்தெழுத ஒழுங்கான பிரபாண்டமான பெரியசாஸ்திரம் 840-பக்கங்களுடைய பெருவாரிநூல்.

இதன் விலை ரூபா - 3

மர்மாங்க புராணவசனம்.

வெஸ்ததலங்களுள் பெருமை பெற்றேறுவதும் குமபகோணகேந்திரத்தில வருடந்தொடரும் நடந்தேறும் மாசமகத்தொத்த உச்சவம் பன்னிரண்டு கூடிய மகாமகமென்னும் மாமாங்கதீர்த்த ஐதீகத்தை ஆதிகாலத்தில் தேவேந்திரனால் பூஜித்த பூர்வீகத்தில் கும்பகோணமென்று பேருண்டாண காரணங்கள் முதலிய 11-அத்தியமாக வசனகாவி யமையுச்சித்திருக்கிறது. இதன்விலை அணை-4.

18-24-அளவு மாமாங்கபடம் ஒன்று இலும்.

மார்ர்க்கண்டேய நாடகம்.

இந்த மாரககண்டேயர் நாடகமானது முன்னிருந்த தஞ்சை கும்பகோணம் முதலிய வர்ன்னமெட்டுக்களைப் பார்க்கிலும் சிறு பிள்ளைகள் கூட மிகு லேசாய்ப்பாடிப்பொருட்டு மீலுட்கூழிசந்தர முதனமையாரால் இயற்றப்பட்டு அச்சிட்டிருக்கின்றது.

இதன் விலை அணை-4.

சிறுமணவூர்-முனிசாமி முதலியார் அண்டு ஸன்ஸ்,

நெ. 12, சட்டணநாயக்கன் தெருவு,

கூளை போஸ்ட், மதராஸ். என். தி.

[illegible]

இதன் விளைவு எது? 2

சி.றுமணலூர்-முனிசாமி முதலியார் அண்டு கான்வர், சூளை கோஸ்டு, மகராஸ். என்

